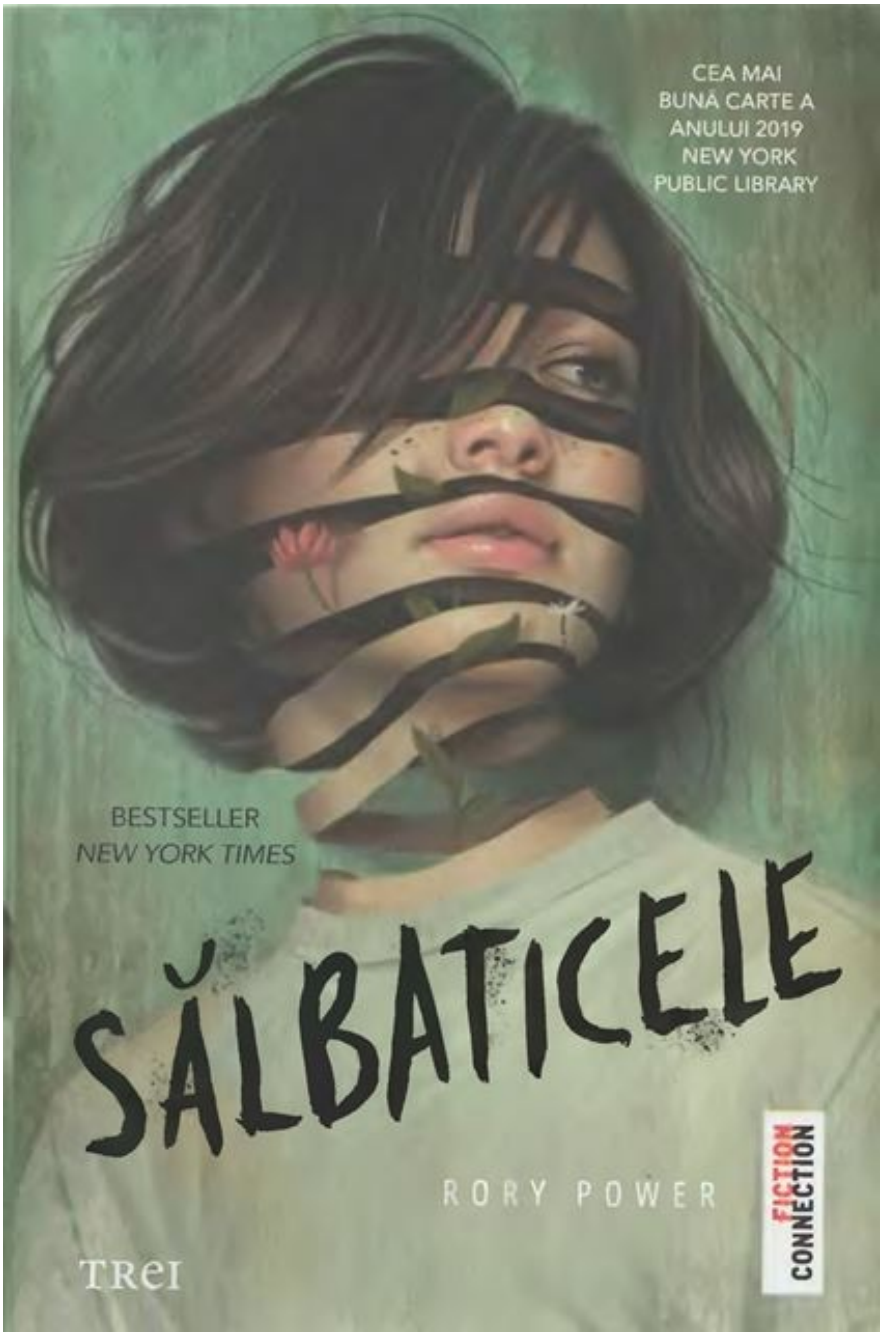
CEA MAI
BUNĂ CARTE A
ANULUI 2019
NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
BESTSELLER
NEW YORK TIMES
SĂLBATICELE
RORY POWER
TREI
FICTION
CONNECTION

RORY POWER

SĂLBATICELE

Traducere din engleză de Mihaela Apetrei
Titlul original: *Wilder Girls*, 2019

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2020

Mamei mele și mie însămi,
precum și versiunilor noastre
care nu s-ar fi gândit niciodată
că vom ajunge aici, împreună.

Pentru belșugul de lucruri opuse,
abundente,
originale
ori bizare.

— Gerard Manley Hopkins,
Multicolora frumusețe[1]

[1] *Compendium of Translated Poetry*, C. George Săndulescu and Lidia Vianu, Editura pentru literatură contemporană, București, 2011, p. 300, traducere de S.G. Dima. (N.r.)

HETTY

Capitolul 1

Ceva. Departe, în bezna alburie. Printre copaci, îndreptându-se către încâlceala de desișuri. Îl poți vedea de pe acoperiș, după felul în care tufișurile se lasă într-o parte sau în alta în jurul lui, foșnind înspre ocean.

După mărime trebuie să fie un coiot, unul dintre cei mari, care îți ajung până la umăr. Cu dinți precum cuțitele, de mărimea palmei mele. Știu, pentru că odată am găsit unul, i se ițea capătul prin gard. L-am tras și l-am ascuns sub pat.

Din tufișuri se mai aude o bufnitură, apoi se lasă iar tăcerea. În cealaltă parte a acoperișului, Byatt coboară arma, sprijinind-o de balustradă. Drum liber.

Eu rămân cu arma ridicată, precaută, ținând cătarea în dreptul ochiului stâng. Celălalt ochi îmi este mort, orbit după o criză. Pleoapa mi se zbate, închisă, iar dedesubt crește ceva.

Așa suntem toate aici. Bolnave, ciudate, fără să știm de ce. Din noi cresc chestii, unele bucăți dispar, altele se desprind și apoi ne întărim sau ne înmuiem.

Văd prin cătare cum soarele de amiază albește lumea, văd cum pădurea se întinde până la marginea insulei, dincolo de care este oceanul. Pinii deși se zburlesc ca întotdeauna, înălțându-se cu mult deasupra acoperișului. Ici și colo se văd spații goale, unde stejarii și mestecenii și-au pierdut frunzele, dar cea mai mare parte a bolții de verdeață este strâns țesută, cu acele de conifere înțepenite de ger. Numai antena radioului străpunge desișul, acum inutilă, fiindcă nu mai avem semnal.

În susul drumului se aude strigătul cuiva și dintre copaci se ivesc fetele din Schimbul Bărcii, care se întorc acasă. Numai câteva dintre noi pot face această călătorie, pot străbate tot drumul de-a curmezișul insulei spre locul unde Marina livrează rațiile de mâncare și hainele, la docul de unde plecau și veneau feriboturile. Noi, celelalte, stăm îndărătul gardului, rugându-ne să le vedem ajunse cu bine acasă.

Cea mai înaltă dintre ele, domnișoara Welch, se oprește la poartă și moșmondește ceva la încuietoare până când, în sfârșit, poarta se deschide larg, iar cele din Schimbul Bărcii intră împleticindu-se, cu obrajii roșii de frig. Au venit toate trei cocârjate de povara conservelor, cărnii și cuburilor de zahăr. Welch se întoarce ca să închidă poarta în spatele ei. Abia dacă

are cu cinci ani mai mult decât noi, era cea mai tânără dintre profesoare. Înainte de toate astea locuia în biroul de pe hol și se făcea că nu vede când cineva nu respecta ora de stingere. Acum ne numără în fiecare dimineață, ca să se asigure că n-a murit nimeni peste noapte.

Face cu mâna, ca să semnalizeze că totul e în regulă, iar Byatt îi răspunde la salut. Eu supraveghez poarta. Byatt, drumul. Câteodată facem schimb, dar ochiul meu nu se descurcă prea bine să vadă la distanță, așa că schimbul nu e de durată. Oricum ar fi, rămân totuși o trăgătoare mai bună decât jumătate dintre fetele care mi-ar putea lua locul.

Ultima dintre fetele Schimbului Bărcii pășește pe verandă și iese din câmpul vizual, iar ăsta este finalul schimbului nostru. Descarc arma. Îndes cartușele în cutie, pentru următoarea fată. Strecor unul în buzunar, să fie.

Acoperișul se înclină blând dinspre podul cu tavan plat, de la etajul al treilea spre al doilea. De aici ne balansăm pe margine și intrăm în casă pe fereastra deschisă. Era și mai dificil pe când purtam fuste și șosete, fiindcă ceva ne făcea să ținem genunchii strânși. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum, în blugi jerpeliți, nu mai avem de ce să ne facem griji.

Byatt urcă în urma mea, lăsând pe pervaz o altă serie de zgârieturi. Își dă părul peste umăr. Este drept, ca al meu, de un castaniu-deschis, strălucitor. Și curat. Chiar dacă nu avem pâine, șamponul nu ne lipsește.

— Ce-ai văzut? mă întreabă ea.

Dau din umeri.

— Nimic.

Micul dejun a fost sărăcăcios și simt în măruntaie ghimpele foamei. Știu că și Byatt simte la fel, așa că ne grăbim pe scări spre masa de prânz, la etajul principal, apoi în holul cu tavan înalt. Mese jupuite, abia ținându-se pe picioare, un șemineu și canapele cu spătarul înalt, a căror tapițerie a fost smulsă ca să fie pusă pe foc, să ne încălzim. Și noi, toate, forfotind, în viață.

Eram cam o sută de fete când a început; și douăzeci de profesoare. Împreună, umpleam ambele aripi ale acestei clădiri vechi. Acum nu ne mai trebuie decât una dintre ele.

Fetele din Schimbul Bărcii intră izbind ușa de perete; își aruncă sacii pe podea și noi ne încăierăm pentru mâncare. De

cele mai multe ori ne trimit conserve și câteodată pachețele de carne uscată. Abia dacă primim rareori ceva proaspăt, mereu prea puțin ca să ne ajungă tuturor și, într-o zi obișnuită, mesele înseamnă doar prezența lui Welch în bucătărie, deschizând debaraua și porționând cele mai mici rații văzute vreodată. Însă azi este zi de aprovizionare, spinările fetelor din Schimbul Bărcii au cărat spre casă noi provizii, iar asta înseamnă că Welch și directoarea se țin deoparte și ne lasă să ne luptăm pentru un singur aliment de fiecare.

Totuși, Byatt și cu mine nu trebuie să luptăm. Reese este chiar lângă ușă și a tras un sac deoparte, pentru noi. Dacă ar fi fost altcineva, lumea s-ar fi revoltat, dar e vorba despre Reese – cu mâna ei stângă ascuțită și solzoasă –, așa că nimeni nu zice nimic.

Ea a fost una dintre ultimele care s-au îmbolnăvit. M-am gândit că poate o să scape, poate că este în siguranță, dar apoi a început. Solzii, fiecare dintre ei un soi de argint mișcător desfășurându-se din piele, ca și când ar fi venit din interior. Același lucru i se întâmplase uneia dintre fetele din anul nostru. Se întinseseră pe tot corpul și îi răciseră sângele în vine până când într-o zi nu s-a mai trezit, așa că ne-am spus că ăsta va fi sfârșitul pentru Reese, pe care au dus-o sus, așteptând ca solzii s-o ucidă. Dar n-au făcut-o. Azi a zăcut în infirmerie, pentru ca a doua zi să se întoarcă la noi, cu mâna stângă total schimbată, o ciudățenie, dar încă a ei.

Reese sfâșie sacul și ne lasă, pe mine și pe Byatt, să scotocim înăuntru. Stomacul mi s-a strâns și saliva mi s-a adunat pe limbă. Orice, aș lua orice. Dar am căpătat sacul greșit. Săpun. Chibrituri. O cutie cu pixuri. O cutie cu cartușe. Și apoi, la fund, o portocală – o portocală reală, adevărată, cu putregaiul mușcând numai puțin din coajă.

Ne smucim. Mâna de argint a lui Reese pe gulerul meu, căldura fierbând sub solzi, dar o arunc la podea și îi pun genunchiul pe un obraz. Aplecată, prind grumazul lui Byatt între umăr și antebraț. Una dintre ele lovește; nu știu care. Mă izbește în ceafă și mă înclin spre scări, cu nasul plesnindu-mi într-o muchie de treaptă. Durerea bolborosește, albă. În jurul nostru, celelalte fete strigă, în cerc.

Cineva m-a prins de păr și mă smucește încolo și încoace. Mă răsucesc și mușc locul unde tendoanele ies în relief sub piele, iar

ea scheaună. Strânsoarea îmi slăbește. La fel și a ei, și ne îndepărtăm una de cealaltă.

Îmi șterg sângele din ochi. Reese este întinsă pe jumătate pe scări, cu portocala în mână. A câștigat.

Capitolul 2

Îi spunem „Tox” și, în primele câteva luni, au încercat să ne predea o lecție despre el. Epidemie Virală în Civilizațiile Vestice: o Istorie. Rădăcina „tox” în limbile latine. Reguli farmaceutice în statul Maine. Școala merge mai departe, profesorii stau la catedră cu sânge pe haine, planificând testele ca și când vom mai fi încă aici și peste o săptămână. Nu se termină lumea, spun ei, și nici educația.

Micul dejun în sala de mese. Matematică, engleză, franceză. Prânzul, exercițiile de tragere la țintă. Consumabile și primul ajutor, domnișoara Welch bandajând răni și directoarea înțepându-ne cu ace. Împreună la cină și apoi încuiate pe tot parcursul nopții. Nu, nu știu ce ne îmbolnăvește, ne va spune Welch. Da, o să vă faceți bine. Da, curând o să mergeți acasă.

Dar s-a terminat repede cu asta. Orele au ieșit din program pe măsură ce Toxul dobora profesoarele. Regulile s-au făcut bucăți, transformându-se în praf, ștergându-se încetul cu încetul, până când n-au mai rămas din ele decât oasele goale. Cu toate astea, numărăm zilele, ne trezim în fiecare dimineață cercetând cerul după camere și lumini. Lumea de pe continent se preocupă de asta, ne spune în permanență Welch. S-au preocupat din secunda în care directoarea a sunat pentru ajutor la Camp Nash, aflat pe coastă, iar acum caută un tratament. În primul transport cu provizii adus de Schimbul Bărcii se afla un bilet. Tipărit și semnat, imprimat pe o hârtie cu antetul Marinei.

DE LA: Secretariatul Marinei, Ministerul Apărării

Comandantul Forței de Reacție pentru Incidente Chimice/ Biologice (FRICB), directorul Camp Nash, Centrele pentru Control Epidemiologie și Prevenție (CCEP)

CĂTRE: Școala de fete Raxter, Insula Raxter

SUBIECT: Procedurile de carantină recomandate de CCEP

Se vor implementa imediat izolarea completă și carantina efectivă. Subiecții vor rămâne în permanență pe teritoriul școlii, din motive de siguranță și pentru a menține condițiile contaminării inițiale. Depășirea gardului școlii, mai puțin de către echipajul autorizat pentru recuperarea proviziilor (vezi mai jos), reprezintă violări ale termenilor carantinei.

Întreruperea comunicării prin telefon și internet: comunicarea se va realiza numai prin canalele radio oficiale. Ca urmare, informațiile vor fi complet secretizate.

Proviziile vor fi lăsate la docul vestic. Data și ora vor fi stabilite prin farul de la Camp Nash.

Sunt în lucru diagnosticul și tratamentul. CCEP cooperează cu centrele locale referitor la tratament. Așteptați livrarea.

Am așteptat și am încercat să rămânem în viață – împreună în spatele gardului, în siguranță, departe de sălbăticia pădurii, departe de animalele tot mai flămânde și ciudate –, dar fetele continuau să cadă pe capete. Crizele care lăsau trupurile prea slăbite ca să mai poată respira, care lăsau răni ce nu se mai puteau vindeca sau, câteodată, o agresivitate ca o febră, care le întărâta pe fete una împotriva celeilalte.

Lucrurile acestea încă se întâmplă. Singura diferență este că acum am învățat că tot ce putem face este să ne purtăm singure de grijă.

Reese și Byatt sunt ale mele și eu sunt a lor. Pentru ele mă rog când trec pe lângă avizier și ating cu două degete biletul primit de la Marină, încă înfipt acolo, îngălbenit și șifonat. Un talisman de aducere-aminte a promisiunii pe care ne-au făcut-o. Tratamentul pentru vindecare va veni cât timp reușim să rămânem în viață.

Reese înfige un deget argintiu în portocală și începe s-o descojească, iar eu mă forțez să mă uit în altă parte. Când dăm peste hrană proaspătă ca asta, ne luptăm pentru ea. Reese spune că este singura cale de a pune lucrurile în matca lor. Fără ajutor, fără milă. Nu ar fi luat-o niciodată dacă n-ar fi simțit că a câștigat-o.

În jurul nostru, celelalte fete se adună în hohote de râs, scotocind prin hainele care se revarsă din fiecare sac. Marina ne trimite încă suficiente pentru noi toate. Cămăși și ghete micuțe; n-avem pe nimeni suficient de mic încât să le poarte.

Și jachete. Ne trimit încontinuu jachete. Nu doar de când gheața a început să acopere iarba. Abia se împrimăvărase când a lovit Toxul și în vara aceea ne-a fost bine în fustele și în cămășile noastre de uniformă, dar iarna a venit, așa cum face mereu în Maine, aprigă și lungă. Focurile ardeau în mijlocul zilei

și generatoarele trimise de Marină mergeau după lăsarea întunericului, până când o furtună le-a făcut bucățele.

— Ai sânge pe tine, spune Byatt.

Reese își sfâșie poalele cămășii și îmi lipește de obraz fâșia de material. Apăs. Îmi strivesc nasul.

Deasupra noastră, un zgomot ca de rașchetare venind de la mezaninul aflat peste holul principal. Privim toate în sus. Este Mona, cu un an mai mare decât mine, cu părul ei roșu și fața în formă de inimă, adusă înapoi de la infirmeria aflată la etajul al treilea. Stătuse acolo o veșnicie, încă de la criza făcută în sezonul trecut, și nu cred că se mai aștepta cineva s-o vadă venind înapoi. Îmi amintesc cum, în ziua aceea, fața i-a fiert și i-a crăpat, cum au dus-o la infirmerie cu un cearceaf tras peste ea, de parcă ar fi murit deja.

Acum are pe obraji cicatrici ca niște gratii și un început de aură în păr. Așa este și Reese, cu pletele blonde împletite într-o coadă și cu strălucirea pe care i-a dat-o Toxul, iar această trăsătură îi aparține atât de mult, încât tresare când o zărește și la Mona.

— Hei, spune ea, nesigură pe picioare, în timp ce prietenele ei aleargă s-o întâmpine fluturând din mâini, numai zâmbete, lăsând totuși o grămadă de spațiu între ele.

Nu de contaminare ne temem – am avut deja toate boala, oricare ar fi ea. Ci e vorba despre a vedea din nou descompunerea pe care o aduce. Despre a ști că într-o zi, curând, ni se va întâmpla și nouă. Despre a ști că tot ceea ce putem face este să sperăm că vom trece peste asta.

— Mona, spun prietenele ei, slavă Domnului că ești bine.

Dar le văd cum lasă conversația să moară, le văd plecând una câte una, odată cu ultimele ore de lumină ale zilei, lăsând-o pe Mona abandonată pe canapea, holbându-se la propriii genunchi. Pentru ea nu mai este loc printre ele. S-au obișnuit ca Mona să nu mai fie aici.

Mă uit după Reese și Byatt, lovind repetat cu piciorul în aceeași despicătură din scară. Nu cred că m-aș putea obișnui vreodată să trăiesc fără ele.

Byatt se ridică, iar fruntea i se încrețește într-o ușoară și stranie încruntare.

— Așteaptă aici, spune ea și se îndreaptă spre Mona.

Vorbesc un minut, în timp ce Byatt se apleacă, astfel încât vocea să-i curgă drept în urechea Monei, strălucirea părului acesteia aruncând o lumină roșiatică pe pielea lui Byatt. Apoi Byatt se îndreaptă, iar Mona apasă cu degetul mare pe interiorul antebrațului celeilalte. Amândouă par cutremurate. Doar o clipă, dar suficient cât eu să observ.

— Bună ziua, Hetty.

Mă răsucesc. Este directoarea, cu trăsăturile chiar mai ascuțite decât de obicei. Părul cărunt îi este încolăcit într-un coc, iar cămașa, închisă până sub bărbie. Și are o pată în jurul gurii, de un roz palid, de la sângele care i se prelinge din buze. Ea și Welch – Toxul este diferit în cazul lor. Nu le-a pus la pământ, așa cum s-a întâmplat în cazul celorlalte profesoare; nu le-a modificat trupurile în felul în care ni le modifică nouă. În schimb, le naște pe limbă plăgi supurânde, le strecoară în mădulare un tremur care nu se dă dus.

— Bună ziua, îi răspund.

A cedat în multe privințe, dar nu și în chestiunea bunelor maniere. Dă din cap în direcția coridorului, unde Byatt stă încă aplecată deasupra Monei.

— Cum se simte?

— Mona? întreb eu.

— Nu, Byatt.

Byatt n-a mai avut nicio criză de la sfârșitul iernii, așa că este predispusă la una în curând. Se produc ciclic, pe anotimpuri, fiecare mai rea decât cea de dinainte, până devin de-a dreptul insuportabile. După ultima ei criză totuși, nu mi-am putut imagina ceva mai rău. Nu arăta în niciun fel diferit – doar un gât dureros, pe care nu-l putea mișca, și o creastă zimțată pe oasele cefei, cu cioturi ițindu-se prin piele –, dar îmi amintesc fiecare secundă a crizei. Cum a sângerat pe salteaua noastră veche până când sângele a început să picure pe scândurile podelei de sub pat. Cum arăta mai confuză ca oricând, în timp ce pielea de pe coloana vertebrală plesnea.

— Este bine, am spus. Totuși, se apropie timpul.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus directoarea și le-a mai privit un pic pe Mona și Byatt, încruntându-se. Nu știam că voi, fetelor, sunteți prietene cu Mona.

De când îi păsa ei de asta?

— Suntem mai degrabă prietenoase, cred.

Directoarea m-a privit de parcă era surprinsă să mă vadă încă acolo.

— Minunat, a spus ea, iar apoi a pornit de-a lungul holului principal, spre coridorul unde se ascundea biroul ei.

Înainte de Tox o vedeam zilnic, dar de atunci încoace fie se îndrepta spre infirmerie, fie se încuia în birou, lipită de radio, vorbind cu Marina și cu CCEP.

În primul rând, aici nu a fost niciodată recepționat semnalul pentru mobil – din cauza tipului clădirii, potrivit broșurilor – și au tăiat și linia de telefon fix, chiar din primele zile ale Toxului. Ca să țină lucrurile în secret. Ca să gestioneze informațiile. Dar puteam, cel puțin, să vorbim cu familiile noastre prin radio, puteam să ne auzim părinții plângând după noi. Până când nu s-a mai putut nici asta. Lucrurile scăpaseră de sub control, spunea Marina, și trebuia să fie luate măsuri.

Directoarea nu s-a obosit să ne consoleze. Pe atunci, confortul nostru era o treabă depășită de mult.

Ușa de la birou se trântește și se încuie în urmă-i, apoi Byatt se întoarce la noi.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o. Chestia cu Mona.

— Nimic.

A tras-o pe Reese în picioare.

— Hai să mergem!

Raxter se află pe un teren întins, spre colțul estic al insulei. Școala este înconjurată din trei părți de apă, iar în cea de-a patra se află poarta. Și dincolo de ea e pădurea, cu același soi de pini și molizi pe care îi avem și pe terenul nostru, dar încolăciți și deși, cu trunchiuri tinere crescute în jurul celor bătrâne. Partea noastră de gard este curată și ordonată, așa cum a fost dintotdeauna – doar noi suntem diferite.

Reese ne conduce prin curte către capătul insulei, printre stâncile roase de vânt până la goliciune, adunate laolaltă precum o carapace de țestoasă. Stăm toate trei, una lângă alta, Byatt la mijloc, briza răcoroasă biciuindu-i părul desfăcut, chiar în fața noastră. Este o zi liniștită, cerul are un fel de ne-albastru limpede și nu se zărește nimic în depărtare. În spatele școlii Raxter, oceanul se aruncă greu, înghițind bancurile de nisip și trăgând curenții. Fără vapoare, fără pământ la orizont, fără niciun semn că restul lumii este încă acolo, că-și vede de drum

fără noi, că totul este în continuare așa cum a fost dintotdeauna.

— Cum te simți? spune Byatt.

Îmi pune această întrebare pentru că acum două săptămâni cicatricea de pe ochiul meu orb a înflorit, deschizându-se larg. Este o rămășiță a zilelor de început, o reamintire a felului în care nu reușeam să înțelegem ce ni se întâmplă.

Prima mea criză mi-a orbit ochiul drept și mi l-a închis și am crezut că asta a fost tot, până când ceva a început să crească dedesubt. O a treia pleoapă, așa cum credea Byatt. Nu mă durea, doar mă mânca îngrozitor și simțeam ceva mișcându-se. De aceea tot încercam să-l deschid.

Era stupid. Cicatricea în sine era o dovadă suficientă. Abia dacă îmi mai aminteam ceva, dar Byatt spune că mi-am aruncat pușca în mijlocul Schimbului Armelor și am început să mă zgârii de parcă m-ar fi apucat ceva de față, săpând cu unghiile printre genele ca o crustă și jupuindu-mi pielea.

Cicatricea era aproape vindecată, dar din când în când rana se deschidea iar și sângele îmi picura pe obraz, roz și apos din cauza puroiului. În timpul Schimbului Armelor aveam o mulțime de alte lucruri la care să mă gândesc, dar acum simțeam locul acela pulsând. Poate că se infectase. Deși asta era ultima dintre grijile noastre.

— Poți să mi-o coși?

M-am străduit ca teama să nu mi se simtă în glas, dar ea tot a auzit-o.

— Așa de rău e?

— Nu, doar că…

— Măcar ai curățat-o vreodată?

Reese a pufnit satisfăcută.

— Ți-am zis să n-o lași deschisă.

— Vino aici, am auzit-o pe Byatt. Ia să văd.

Mă răsucesc pe stâncă în așa fel încât ea, îngenunchind, să ajungă în dreptul bărbiei mele ridicate. Își trece degetele peste rană, zgâriindu-mi ușor pleoapa. Ceva de dedesubt tresare.

— Pare dureros, spune ea, scoțând din buzunar un ac cu ață.

Le are mereu la ea, chiar de când mi-a apărut prima cicatrice pe ochi. Dintre noi trei, ea este cea mai apropiată de împlinirea vârstei de 17 ani și, în momente ca acum, lucrul ăsta se vede.

— Okay. Nu te mișca!

Înfige acul în piele și mă doare, dar este destul de mic, și aerul rece împrăștie durerea. Încerc să-i fac cu ochiul, ca s-o determin să zâmbească, însă ea dă din cap și în sprâncene îi atârnă o ușoară încruntare.

— Am spus să nu te miști, Hetty.

Și este în regulă, și noi suntem, Byatt și cu mine, și ea se uită la mine după cum mă uit și eu la ea, sunt în siguranță, în siguranță pentru că ea se află aici, până când înfige acul prea adânc și mă încovoi, cu tot trupul încolăcit. Durere orbitoare, peste tot.

În jurul meu, lumea se lichefiază. Simt cum sângele mi se prelinge în ureche.

— Oh, Dumnezeule, spune ea. Hetty, ești bine?

— Sunt doar niște copci, spune Reese.

Stă întinsă pe spate pe stânci, cu ochii închiși. I s-a ridicat cămașa, așa că îi văd o bucată palidă de abdomen, ferm sub ceața ametitoare. Nu-i e frig niciodată, nici măcar în zile ca acestea, când respirația noastră stă suspendată în aer.

— Da, spun.

Mâna nu-i creează niciodată probleme lui Reese, așa cum îmi creează mie ochiul, și îmi îmblânzesc un mârâit scăpat de pe buze. Ne luptăm destul și fără să ne mai luăm de la asta.

— Ține-o tot așa!

Byatt dă să spună ceva, când auzim un strigăt venind din preajma grădinii. Ne întoarcem, ca să vedem dacă e cineva care trece prin prima criză. La Raxter sunt clase de la a șasea până la liceu, sau cel puțin așa erau, astfel încât cele mai mici fete au acum 13 ani. Aveau 11 când a început toată porcăria asta, iar acum a început să le distrugă și pe ele. Dar nu-i nimic în neregulă, doar Dara, din anul nostru, fata cu degetele întrețesute, așteptând la baza stâncilor.

— Tragerile, strigă ea spre noi. Domnișoara Welch spune că e ora de trageri.

— Haideți!

Byatt îmi leagă copcile și se ridică, întinzându-mi mâna.

— După cină îți cos ce a mai rămas.

Aveam ședințe de tragere și înainte de Tox, o tradiție rămasă de la începuturile școlii, dar nu erau ca acum. Numai cele din clasa a douăsprezecea – și Reese, cea mai bună țintașă de pe

insulă, născută pentru asta, așa cum era născută pentru orice de la Raxter – mergeau în pădure cu domnul Harker și trăgeau în cutiile de suc pe care el le alinia pe pământ. Noi, celelalte, urmam un curs despre siguranța armelor, ceea ce se transforma de obicei în timp liber, pentru că domnul Harker întârzia inevitabil.

Dar apoi Toxul l-a luat pe domnul Harker. A luat mâna cu care trăgea Reese și a schimbat-o, așa încât ea nu mai poate prinde trăgaciul. Iar tragerile au încetat să mai fie trageri și s-au transformat în exerciții de tragere la țintă, pentru că acum existau chestii pe care trebuia să le ucidem. La fiecare câteva după-amiezi, pe măsură ce soarele cobora spre pământ, una câte una trăgeam neîncetat, până când nimeream în plin câte o țintă.

Welch spunea că trebuie să fim pregătite. Să ne protejăm pe noi însene și una pe alta. În prima iarnă a trecut o vulpe prin gard, s-a strecurat pur și simplu printre gratii. După aceea, fata din Schimbul Armelor a spus că vulpea îi amintea de câinele ei de-acasă și că de-aia n-a putut să tragă. Tot de-aia vulpea și-a croit drum pe peluză, până în curtea interioară. Tot de-aia a încolțit-o pe cea mai mică dintre noi rămasă în viață și i-a sfâșiat gâtlejul.

Exersăm în hambarul de la capătul insulei, cu ușile lui mari, glisante, larg deschise de fiecare parte, așa încât gloanțele rătăcite aterizează în ocean. Aici erau cândva cai, patru la număr, dar la începutul primului sezon am văzut cum Toxul intră în ei așa cum intra și în noi, cum le împinge oasele prin piele, cum le întinde trupurile până când îi face să țipe de durere. Le-am dat drumul spre apă și i-am împușcat.

Grajdurile sunt acum goale și ne înghesuim înăuntru, așteptându-ne rândul. Trebuie să tragi la țintă și nu ți se permite să te oprești până când nu nimerești punctul roșu din centru.

Domnișoara Welch păstrează cele mai multe arme închise într-o debara din casă, împreună cu gloanțele pe care Marina a început să ni le trimită odată ce a auzit de animale, așa că aici n-avem decât o pușcă și o cutie de cartușe să ne ajungă tuturor, așezate pe o masă făcută din capre de lemn și un placaj subțire. Nu seamănă cu puștile cu care tragem în timpul Schimbului Armelor, dar Welch ne spune mereu că o armă e o armă și de

fiecare dată treaba asta face ca lui Reese să-i zvâcnească un mușchi al maxilarului.

Mă salt pe ușa unei boxe, simțind-o cum se clatină când Byatt sare lângă mine. Reese se strecoară între noi. Ea nu are voie să tragă din cauza mâinii, dar este aici în fiecare zi, încordată și tăcută, privind fix ținta.

La un moment dat, ordinea era alfabetică, dar noi toate am pierdut multe lucruri, ochi, mâini și nume de familie. Acum, primele sunt fetele mai mari. Trecem repede peste ele, fiindcă cele mai multe sunt suficient de bune ca să doboare ținta din câteva încercări. Julia și Carson reușesc ambele din două împușcături, apoi urmează o așteptare nesfârșită și chinuitoare, în timp ce lui Landry îi trebuie mai multe încercări decât pot număra, și vine și rândul anului nostru. Byatt reușește din trei împușcături. Nu-i rău, dar există un motiv pentru care o pun în pereche cu mine în Schimbul Armelor. Dacă ea nu nimerește ținta, eu o s-o nimeresc.

Îmi întinde arma și suflu în palme, ca să le redau vioiciunea înainte de a-i lua locul lui Byatt, ridic arma pe umăr și țintesc. Inspir, mă concentrez, expir și degetul se strânge ca un clește. Sunetul reverberează prin mine. E simplu. Este singurul lucru la care am fost vreodată mai bună decât Byatt.

— Bine, Hetty, strigă Welch.

Cineva din spatele grămezii repetă după ea, pe un ton cântător, râzând. Las arma pe masa improvizată și mă alătur lui Byatt și lui Reese pe ușa boxei.

De obicei, Cat e cea care urmează la rând, dar acum se aude o foială, apoi un suspin și cineva o împinge pe Mona în față. Ea se împiedică un pas sau doi și apoi se redresează, cercetând chipurile fetelor din jur, în căutarea unui strop de milă. N-o să-l găsească – pe vremurile astea, ne păstrăm mila pentru noi.

— Pot fi sărită de data asta? spune ea, întorcându-se spre Welch.

Pe chip are un calm ca de ceară, dar în trup se vede frământarea. Aproape că a reușit, aproape că a scăpat cu trecerea peste rând. Dar noi, restul, nu vom lăsa ca asta să se întâmple. Și nici Welch.

— Mă tem că nu, scutură Welch din cap. Să-i dăm drumul.

Mona spune și ea ceva, dar prea încet ca să audă cineva, așa că se îndreaptă spre masă. Arma e acolo. Tot ce trebuie să facă

Mona este să țintească și să tragă. Ridică arma și o cuibărește în pliul brațului ca pe o păpușă.

— Hai azi!

Vocea lui Welch.

Mona ridică arma spre țintă și își strecoară un deget pe trăgaci. Facem liniște. Îi tremură mâinile. Cumva, reușește să țină arma astfel încât să țintească în mod corect, dar încordarea o rupe în bucăți.

— Nu pot, suspină ea. Eu nu… nu pot.

Lasă arma și privește spre mine.

Și atunci o spintecă, trei tăieturi adânci într-o parte a gâtului, ca lamele. Fără sânge. Doar cu o pulsație în ele la fiecare respirație, zvâcnitura a ceva care i se mișcă pe sub piele.

Mona nu urlă. Nu scoate niciun sunet. Pur și simplu se prăbușește la pământ. Întinsă pe spate, gâfâind cu gura deschisă. Încă se mai uită la mine, în timp ce pieptul i se ridică încet. Nu-mi pot întoarce privirea, nu acum, când Welch fuge spre ea, nu când îngenunchează la picioarele Monei și îi ia pulsul.

— Duceți-o în camera ei, ne spune.

În camera ei, nu la infirmerie, pentru că numai cele care se simt cel mai rău ajung acolo. Iar Mona a fost și mai bolnavă de-atât. Toate am fost.

Fetele din Schimbul Bărcii, pe care le recunoști după cuțitele pe care au voie să le poarte înfipte la brâu, se desprind de celelalte. Întotdeauna ele. O prind pe Mona de brațe. O ridică și o duc de-acolo, înapoi în casă.

Câteva vorbe între noi, apoi o pauză și ne luăm după ele, dar Welch își drege vocea.

— Doamnelor, spune ea ridicând tonul, așa cum obișnuia s-o facă în timpul controlului la dormitoare. V-am dat eu voie să plecați?

Nu răspunde nimeni, iar Welch ridică arma și i-o dă primei fete din rând.

— O luăm de la capăt. De la început.

Nu ne surprinde pe niciuna. Am lăsat surprinderea pe undeva și am uitat unde. Așa că ne aliniem, așteptăm și ne executăm tragerile și simțim căldura – căldura Monei – strecurându-se din armă în mâinile noastre.

Momentul cinei este răvășit și destrămat. De obicei reușim să stăm măcar în aceeași încăpere, dar astăzi ne primim rațiile de la Welch și apoi ne împrăștiem, unele aici, în sală, altele în bucătărie, îngrămădite în jurul vechiului cuptor cu lemne, cu ultimele draperii puse pe foc ca să ne dea căldură. După zile ca astea și după fete ca Mona, ne simțim sfâșiate în bucăți și ne întrebăm ce urmează.

Stau lângă scări, proptită de balustradă. Noi trei am fost ultimele care am primit astăzi de mâncare și abia dacă a mai rămas ceva bun: doar niște colțuri de franzelă, ambele năpădite de mucegai. Byatt arată ca și cum ar fi gata să izbucnească în plâns când vede că asta-i tot ce am adus – niciuna dintre noi n-a mâncat nimic la prânz, când Reese a câștigat portocala aia în luptă dreaptă –, dar, din fericire, Carson din Schimbul Bărcii îmi dă niște supă expirată. Așteptăm să ajungă la noi deschizătorul de conserve, ca să o putem mânca, și până atunci, Reese dormitează pe podea, iar Byatt se uită în sus, unde nu poți vedea decât ușa care blochează accesul spre scările care duc la infirmerie.

Acolo fuseseră camerele servitorilor, pe vremea când a fost construită casa. Șase încăperi care dădeau dintr-un hol îngust, cu un acoperiș de scânduri deasupra și o sală de două ori mai înaltă dedesubt. Nu poți ajunge acolo decât pe scările care pleacă de la etajul doi, un fel de mezanin, iar acelea sunt închise în spatele unei uși joase, batante.

Nu-mi place să mă uit la ea și nu-mi place să mă gândesc la fetele cele mai bolnave, pitite acolo, nu-mi place că nu este loc pentru toată lumea. Și nu-mi place felul în care fiecare ușă de acolo, de sus, se încuie pe dinafară. Felul cum, dacă ai vrea, ai putea să ții pe cineva prizonier.

În schimb, privesc țintă de-a curmezișul holului principal, spre sala de mese cu pereții săi de sticlă. Mese lungi și goale făcute surcele, argintărie aruncată în ocean ca să nu avem cuțite în preajmă. Aceea fusese încăperea mea favorită din această casă. Nu din prima zi, când n-am avut unde să stau, dar în fiecare dintre zilele de după acel mic dejun când am intrat și am văzut-o pe Byatt păstrându-mi un loc. În primul an ea locuia singură în cameră și-i plăcea să se trezească devreme și să se plimbe pe peluză. O cunoscusem în sala de mese, când îmi păstrase niște

pâine prăjită. Înainte de Raxter, o mâncam unsă cu unt, dar Byatt mi-a arătat că era mai bună cu gem.

Cat îmi prinde privirea din cealaltă parte a încăperii și ridică desfăcătorul de conserve. Mă împing în balustradă ca să mă ridic și mă îndrept spre ea, ocolind un grup de patru fete așezate în pătrat pe podea, ținându-și capul una pe pântecul celeilalte, în timp ce încearcă să se facă una pe alta să râdă.

— Te-am văzut că ai făcut-o pe Carson să se scobească de câte ceva, îmi spune Cat când mă apropii.

Are părul negru, atât de drept și de fin, și ochi negri și serioși. Ea a avut parte de unul dintre cele mai rele Toxuri. Săptămâni întregi în infirmerie, cu mâinile legate ca să nu-și jupoaie pielea, în timp ce fierbea și bolborosea. Încă are cicatrici, pete albe pe tot trupul și bășici care înfloresc și sângerează iar și iar, în fiecare anotimp.

Îmi mut privirea de la cea mai nouă veziculă de pe gâtul ei și îi zâmbesc.

— Nu mi-a luat prea mult.

Îmi întinde desfăcătorul de conserve și mi-l îndes la brâu, sub cămașă, ca să nu mi-l poată șterpeli nimeni în drumul înapoi, spre scări.

— Sunteți bine, fetelor? Nu vă e frig? le întreb.

Este îmbrăcată doar cu mesada vătuită care căptușea jacheta prietenei ei, Lindsay. La ultima colectare de haine au avut ghinion amândouă și nimeni de pe aici nu reușește să păstreze o pătură prea multă vreme, decât dacă stă permanent cu ochii pe ea.

— Suntem bine, spune Cat. Îți mulțumesc pentru întrebare. Și, hei, cu supa aia, vezi să nu aibă capacul bombat. Avem destule pe cap, să nu ne mai facem griji și pentru botulism.

— O să le spun.

Așa e Cat, drăguță în felul ei. E din anul nostru, iar maică-sa lucrează în Marină, ca tatăl meu. Raxter și Camp Nash sunt singurele locuri populate pe kilometri întregi în jur, și de-a lungul timpului relațiile au devenit atât de strânse, încât Raxter oferă burse școlare pentru fiicele celor din Marină. E singurul motiv pentru care sunt aici. Singurul motiv pentru care și Cat e aici.

La fiecare final de trimestru, luam împreună autobuzul spre aeroport, ea pe drumul ei, spre baza din San Diego, iar eu pe al meu, spre baza din Norfolk. Nu mi-a păstrat niciodată loc lângă

ea, dar când m-am așezat alături mi-a zâmbit și m-a lăsat să dorm cu capul pe umărul ei.

Mă așez iar lângă Byatt, când se iscă agitație la ușa din față, unde sunt adunate fetele Landry. Ne poți împărți pe toate în 11 sau poate 12 grupuri – unele mai mari, altele mai mici – și cel mai numeros grup este în jurul lui Landry, cu doi ani mai mare decât mine și provenind dintr-o familie veche din Boston, mai veche chiar și decât a lui Byatt. Nu i-a plăcut niciodată prea tare de noi, cel puțin din momentul în care s-a plâns că nu sunt băieți pe insulă, iar Reese i-a aruncat cea mai goală privire pe care am văzut-o vreodată, spunându-i: „Totuși, sunt o grămadă de fete”.

A făcut ca ceva să-mi tresalte în piept, ceva ce mai simt încă în nopțile în care cosițele lui Reese aruncă pe tavan o lumină tremurătoare. O împlinire. O dorință.

Dar Reese este prea departe. Întotdeauna a fost prea departe.

Cineva scheaună și privim cum grupul se foiește și se încheagă într-un cerc strâns în jurul unui trup întins pe podea. Mă aplec și încerc să arunc o privire. Păr strălucitor, castaniu, trăsături delicate și ascuțite.

— Cred că este Emmy, spun. Are prima ei criză.

Emmy era în clasa a șasea când a început Toxul și, una câte una, celelalte fete din anul ei au plonjat cu capul înainte în pubertate, primele lor crize găsindu-le strigând și consumându-le ca pe artificii. Acum a venit, în fine, și rândul ei.

O ascultăm cum se vaită, tot corpul tremurându-i, cuprins de contracții. Mă întreb ce o să capete, dacă o să capete ceva. Branhii ca ale Monei, bășici ca ale lui Cat, poate oase ca ale lui Byatt sau o mână ca a lui Reese, dar câteodată Toxul nu-ți dă nimic – doar îți ia și îți tot ia. Te lasă sleită și secată de puteri.

În cele din urmă se așterne liniștea și grupul din jurul lui Emmy începe să se îndepărteze. Arată în regulă pentru o primă criză. Picioarele i se împleticesc când încearcă să se ridice și de aici, de unde mă aflu, pot să-i văd venele înnegrindu-se, ca niște vânătăi. Se aud câteva aplauze răzlețe, în timp ce Emmy își scutură praful de pe blugi. Julia, una dintre fetele din Schimbul Bărcii, rupe o bucată din chifla ei veche de la cină și i-o întinde lui Emmy. Cineva o să-i lase un dar sub pernă la noapte. Poate o

pereche de agrafe sau o pagină ruptă dintr-una din revistele care încă mai zboară pe aici.

Landry o îmbrățișează strâns și Emmy strălucește, bucuroasă că s-a descurcat așa de bine. O să ajung și eu la ea mai târziu, cred, când se mai duce din adrenalină, când Landry n-o să mai fie aici ca s-o supravegheze. Adevărata durere. Schimbarea.

— Încă sunt ofticată, spun eu. Nimeni nu mi-a dat nimic pentru prima mea criză.

Byatt râde și mâinile i se mișcă repede să deschidă cutia de supă, apoi îmi dă capacul.

— Ia de-aici. Darul meu pentru tine.

Ling stratul de mâzgă vegetală, ignorându-i acreala înțepătoare. Byatt soarbe o înghițitură direct din conservă. Când o să ajungă la două treimi din conținut o să mi-o întindă mie. Reese este mereu ultima la rând. Altfel n-o poți face să mănânce.

— Când crezi că o să afișeze lista nouă pentru Schimbul Bărcii? spune tare Byatt.

Pe mine mă întreabă, dar de fapt o spune pentru Reese – Reese, care năzuiește încă de la început de tot să facă parte din Schimbul Bărcii.

Mama ei a plecat înainte ca eu să ajung la Raxter, dar îl știu pe taică-său, domnul Harker. Era grădinar, parte din echipa de întreținere și om bun la toate, și trăia într-o casă dincolo de terenurile noastre, la capătul insulei. Sau mai degrabă trăise, până când Toxul, carantina și apoi Marina îl trimiseseră să trăiască aici, cu noi. Acum nu o mai face. S-a dus în pădure când Toxul a început să-l ia în stăpânire și de atunci Reese tot încearcă să se ducă după el.

Schimbul Bărcii este singurul mod în care o poate face. Singurul mod de a trece dincolo de gard. De obicei este vorba doar de trei fete, până când una dintre ele moare, dar acum câteva zile cea de-a treia fată, Taylor, a spus că a fost ultima ei ieșire și că nu vrea să mai meargă niciodată. Este una dintre cele mai mari care au mai rămas încă aici și mereu ne-a ajutat, mereu ne-a liniștit pe toate și a susținut pe toată lumea. Nu ne dăm seama ce anume a determinat-o să se oprească.

A circulat un zvon legat de prietena ei, Mary, care înnebunise în vara trecută. Azi era aici, mâine a dispărut – în trup i-a rămas doar Toxul, din ochi îi pierise lumina. Taylor a fost cu ea în ziua

aceea și a fost nevoită să se lupte cu ea și să-i tragă un glonț în cap. Toată lumea crede că de aceea a părăsit Schimbul Bărcii, dar când Lindsay a întrebat-o, ieri, de ce a făcut-o, Taylor i-a dat un dos de palmă peste față și de atunci nimeni n-a mai pomenit nimic despre asta.

Dar incidentul nu ne-a împiedicat să ne punem întrebări. Taylor spune că e OK, spune că totul este în regulă, dar să renunți la Schimbul Bărcii nu este ceva normal. Mai ales în cazul ei. Welch și directoarea trebuie să spună în curând un alt nume, al cuiva care să-i ia locul.

— Poate mâine, spun eu. Pot să întreb.

Reese deschide ochii și se ridică. Degetele ei argintii zvâcnesc.

— Nu întreba. N-o să faci decât s-o înfurii pe Welch.

— Bine, îi răspund. Dar nu-ți face griji. O să capeți locul.

— Rămâne de văzut, îmi dă replica Reese.

Nu sunt cele mai drăguțe cuvinte pe care ni le-am spus vreodată, dar sunt cam pe-acolo.

În seara aceea, Byatt îmi termină de pus copcile pe pleoapă, dar după aceea nu reușesc să adorm. Privesc țintă spre capătul patului lui Reese, spre locul unde Byatt și-a scrijelit iar și iar inițialele. *BW. BW. BW.* Și le scrijelește peste tot. Pe pat, pe fiecare bancă din clasele pe unde am trecut, pe copacii din crângul de lângă apă.

Marchează Raxterul ca fiind al ei și câteodată mă gândesc că, dacă mi-ar cere-o, aș lăsa-o să facă la fel și cu mine.

Tăcere, tăcere și iar tăcere, până când, spre miezul nopții, două împușcături sparg liniștea. Mă încordez și ascult, dar abia trece o clipă până când izbucnesc strigăte, răsunând dinspre Schimbul Armelor, unde fetele țipă: „Totul OK!”

Deasupra mea, Reese sforăie în patul suprapus. Byatt și cu mine îl împărțim pe cel de jos, stând atât de îngrămădite, încât aud cum scrâșnește din dinți când visează. Căldura s-a oprit în urmă cu ceva timp și dormim cât putem de înghesuite, îmbrăcate cu gecile, cu tot ce avem. Pot să-mi bag mâna în buzunar și să simt glonțul de acolo, cu carcasa lui netedă.

Am aflat despre ce e vorba la scurt timp după ce Welch a desemnat prima tură a Schimbului Armelor. Primele fete văzuseră ceva venind dinspre acoperiș. Nu au căzut de acord ce

anume – una dintre ele a spus că era ceţos şi strălucitor, mişcându-se aproape ca o făptură omenească, cu un pas lent, măsurat, iar cealaltă a spus că era prea mare ca să fie om –, dar le-a speriat suficient încât să adune toate fetele din Schimbul Armelor în cea mai mică încăpere de la etajul al doilea şi să ne înveţe cum să desfacem un glonţ. Cum să ignorăm tremuratul îngrozitor al membrelor şi cum să înghiţim praful de puşcă exact ca pe o otravă, dacă ar trebui vreodată, cumva, să murim.

În unele nopţi mă gândesc la ce or fi văzut, la ce o fi fost şi mă ajută să simt cartuşul în palmă, să ştiu că sunt în siguranţă indiferent ce au văzut şi ce le-a speriat. Dar în seara aceasta nu o văd decât pe Mona – Mona ţinând arma şi Mona arătând ca şi cum ar vrea să şi-o lipească de cap.

Înainte de Raxter nu mai ţinusem vreodată o armă în mână. Uneori exista la noi în casă pistolul tatei, de la Marină, când el era acasă, dar îl ţinea încuiat, oricum. Byatt nici măcar nu văzuse o armă.

— Sunt din Boston, a spus ea când Reese şi cu mine am râs. Noi nu avem acolo arme, aşa cum aveţi voi aici.

Îmi amintesc pentru că aproape niciodată nu aducea vorba de casă. Niciodată nu i-a scăpat în conversaţie, aşa cum mi se întâmpla mie mai mereu să pomenesc de Norfolk. Nu cred că-i era vreodată dor de casă. La Raxter nu aveam voie să folosim telefoane mobile, aşa că, atunci când voiam să sunăm acasă, ne aşezam la coadă în orele libere, ca să putem folosi telefonul fix din biroul directoarei. N-am văzut-o acolo. Nici măcar o dată.

M-am răsucit ca să mă uit la ea, cum stătea întinsă lângă mine deja moţăind. Mie mi-ar fi lipsit casa dacă aş fi fost dintr-o familie ca a ei, cu sânge albastru şi plină de bani. Dar asta-i diferenţa dintre noi. Byatt nu a vrut niciodată nimic din ce nu a avut.

— Nu te mai holba la mine, bombăne ea şi mă înghiontește în coaste.

— Scuze.

— Ciudato!

Dar îşi încârligă degetul mic pe după al meu şi alunecă din nou în vise.

Trebuie să fi adormit şi eu, pentru că nu mai ştiu nimic, apoi clipesc şi după aceea aud cum scârţâie podeaua şi văd că Byatt

nu mai este lângă mine, în pat. O văd în prag, intrând în cameră și trăgând ușa după ea.

Nu ar trebui să ieșim deloc din camerele noastre în timpul nopții, nici măcar să ne ducem la toaleta aflată la capătul culoarului. Întunericul este prea dens și interdicțiile lui Welch, prea stricte. Mă ridic într-un cot, dar sunt acoperită de umbre și probabil că ea nu mă vede. În schimb, se oprește la piciorul patului și urcă scara spre Reese.

Una dintre ele suspină, apoi se aude o foială, până se așază, iar apoi coama galben-alburie a lui Reese atârnă din pat, legănându-se ușor deasupra mea. Plutește ca un nor de pene ușoare, acoperind tavanul cu modele desenate de lumina palidă.

— Hetty doarme? întreabă ea.

Nu știu de ce, dar îmi domolesc respirația, asigurându-mă că ele nu știu că le ascult.

— Da.

— Ce este?

— Nimic, spune Byatt.

— Ai ieșit.

— Da.

Replica ei mi se răsucește dureroasă în măruntaie. De ce nu m-a luat cu ea? Și de ce îi spune despre asta lui Reese? N-ar trebui să găsească în Reese lucruri pe care nu le poate găsi în mine.

Una dintre ele se foiește, probabil Byatt, care se îngrămădește în Reese. Lui Byatt îi place să doarmă lipită de tine. Mereu mă trezesc cu degetele ei înfipte în buzunarele blugilor mei.

— Unde ai fost? șoptește Reese.

— Să mă plimb.

Dar știu cum sună o minciună. În niciun caz nu a riscat să se strecoare afară doar ca să-și dezmorțească picioarele. Avem destul parte de asta în fiecare dimineață. Nu, vocea ei ascunde un secret și, de obicei, împărțea secretul ăsta cu mine. Ce e diferit acum?

Reese nu răspunde, iar Byatt continuă.

— M-a prins Welch când m-am întors.

— Fir-ar!

— E OK. Eram la parter, în sală.

— Ce i-ai zis?

— I-am zis că-mi luam o sticlă cu apă, că mă doare capul.

Mâna de argint a lui Reese trage cosița din raza vederii mele. Îmi pot imagina strălucirea opacă a ochilor ei, maxilarele încleștate. Sau poate că e mai relaxată în întuneric. Poate că se deschide de-a dreptul când crede că nu poate fi văzută.

Am cunoscut-o chiar în prima mea zi la Raxter. Aveam 13 ani, dar nu acei 13 cu piept și șolduri și dinți dezveliți. Pe Byatt o cunoscusem deja pe feribotul care ne adusese de pe continent pe insulă și între noi se crease o legătură strânsă și rapidă. Știa cine este și cine ar trebui să fiu eu și se potrivea perfect în toate locurile pe care eu nu le puteam umple. Cu Reese fusese diferit.

Stătea pe treptele din sala principală, în uniforma ei prea mare, cu șosetele trei sferturi căzute spre glezne. Nu știu dacă deja se temeau de ea sau era altceva, dacă faptul că era fiica grădinarului însemna ceva pentru ele, iar pentru mine, nu, dar celelalte fete din anul nostru se strânseseră lângă șemineu, cât mai departe de ea.

Byatt și cu mine trecuserăm pe lângă ea, îndreptându-ne spre grup, și felul în care Reese m-a privit atunci, deja furioasă, deja clocotind… mi-l amintesc mai bine ca oricând.

O vreme nu s-a legat nimic între noi trei. Doar mergeam la ore și dădeam din cap când și când, în semn de salut, pe hol, în drum spre dușuri. Apoi Byatt și cu mine am avut nevoie de o a treia persoană pentru un proiect de grup, în franceză, iar Reese era printre cele mai bune din clasă – o depășise zdravăn pe Byatt la câteva din testele trecute –, așa că pe ea am ales-o.

Mai mult nu ne-a trebuit. Reese era alături de noi la cină, alături de noi la adunări și, chiar dacă îmi aminteam cum mă privise în acea primă zi, chiar dacă am observat felul în care mi se strângea stomacul de fiecare dată când îmi spunea numele, n-a contat. Nu contează nici acum. Atât am reușit să mă apropii de ea până acum – un pat deasupra mea, vocea ei blândă în întuneric, în timp ce vorbește cu altcineva.

— Crezi, spune ea după un timp, că o să fie și mai rău de-atât?

Aproape că o aud pe Byatt ridicând din umeri.

— Probabil.

— Probabil?

— Adică, habar n-am, spune Byatt. Sigur, dar nu pentru toată lumea.

O clipă de tăcere și apoi, din nou, vocea lui Byatt, atât de încet încât trebuie să mă încordez ca s-o aud.

— Ascultă, dacă e ceva ce știi…

Aud scrâșnetul bocancilor lui Reese, în timp ce se răsucește.

— Dă-te jos, spune ea. Mă înghesui.

Uneori mă întreb dacă a fost altfel înainte de plecarea mamei ei. Dacă era mai abordabilă. Dar nu mi-o pot imagina astfel.

Mă agit un pic când Byatt coboară în patul nostru, dar mă prefac încă adormită și mă întorc, astfel încât să stau cu spatele la ea. Cred că mă privește preț de o clipă, dar ațipește curând. Iar eu rămân urmărind lumina ivită la orizont.

Capitolul 3

Zorile se ivesc grăbite, reci. Un nou strat de gheață pe geamuri. Chiciură adunată în mănunchiuri printre trestii. Byatt și cu mine ne dăm jos din pat, încercând s-o lăsăm pe Reese să mai doarmă, în timp ce ne îndreptăm spre ieșire, pentru o plimbare.

La început ieșea doar Byatt. Singură, desenând lent trasee pe afară. Celelalte fete șușoteau pe tema asta. Dorul de casă, spuneau ele, singurătatea, și erau numai milă și râsete. Dar eu știu că îi dădea o strălucire, ceva ce te făcea să te apropii de ea. La sfârșitul celei de-a doua luni aici, mă plimbam după ea și speram să mă contaminez și eu cu acea strălucire.

Astăzi, sala principală este pustie când o străbatem, în afara fetei care veghează ușile din față. Școala este construită în formă de paranteză dreaptă, cu câte o aripă nouă mărginind fiecare capăt al vechii clădiri. La etajul al doilea se află dormitoarele și o grămadă de birouri, iar aici, la parter, sunt sălile de clasă, sala mare și biroul directoarei, în colțul parantezei; directoarea se află probabil înăuntru, inventariind proviziile și verificând cifrele.

Când trecem pe lângă avizier mă întind și ating chiar pe antet biletul despre tratament primit de la Marină. Acolo e locul purtător de noroc și se vede cum s-a decolorat din cauza sutelor de atingeri venite de la sute de fete. Zâmbesc, mă gândesc la mine și la Byatt într-un oraș scăldat în soare, undeva, scăpate de Tox.

— Salut, îi spune Byatt fetei de la ușă, una dintre cele mai mici care ne-au mai rămas, are 13 ani. E totul în regulă?

— Da.

Fata se trage din ușă fără ca Byatt să i-o fi cerut. Așa se poartă toate cu Byatt, indiferent ce cred despre ea.

Ușa abia dacă se deschide câțiva centimetri, fiindcă este prea grea pentru ca fata s-o poată mișca de una singură. Începem de mici Schimbul Ușii – dacă ceva merge cu adevărat rău, situația este preluată de fetele din Schimbul Armelor, dar responsabilitatea de a manevra ușa face ca fetele mai mici să intre într-o bună formă fizică. Înaintez și-mi așez palmele pe mâinile ei. Să tragi, să simți rezistența de sub rugină, înnoită și îngroșată cu fiecare anotimp. Aceasta va fi a doua noastră iarnă

cu Tox, a treia mea iarnă de la Raxter, cu totul. Oare câte ierni mai am de trăit aici?

— Mulțumesc.

Mă izbesc cu brațul în umărul ei, ca să nu-și dea seama că nu-mi amintesc cum o cheamă.

— Hai, pa! adaug.

Odată ieșite pe verandă, aștept ca Byatt să se închidă la haină. Iarba a murit de mult, și acolo, imprimate în stratul de gheață care o acoperă, sunt urme de tălpi. Oare pe unele dintre ele le-a lăsat chiar Byatt, azi-noapte?

— Așadar, spun eu. E frig rău.

Nu-mi răspunde. În timp ce pășim pe aleea mărginită de bolovani, care duce spre poartă, se tot moșmondește cu nasturele de sus al hainei, ascuns sub bărbie.

Încerc din nou, sperând că nu trebuie să sap prea adânc. Dacă mi-ar spune măcar unde a fost.

— Ai dormit bine?

— Sigur.

— M-am foit?

— Nu mai mult decât de obicei.

Aștept, îi mai dau o șansă să verse tot, dar asta nu se întâmplă.

— Fiindcă m-am trezit, în mijlocul nopții, și tu nu erai acolo.

Byatt cotește în afara potecii, spre stânga. Este drumul pe care mergem mereu.

— Da?

— Da.

Întâi am impresia că n-o să-mi explice nimic – nu-mi explică mereu, deși eu o fac față de ea –, dar apoi se oprește, mă privește drept în ochi și spune:

— Ai vorbit în somn.

Este atât de diferit de ceea ce așteptam, încât îmi cade fața.

— Serios?

— Da.

În expresia de pe chipul ei se vede un fel de durere delicată, ca și când n-ar fi sigură că ar vrea să mă lase s-o văd.

— Nu știu ce visai, dar ai spus… ceva.

N-am spus. Știu că n-am spus, dar nu înțeleg suficiente lucruri ca să i-o spun.

— Ce am zis?

S-a strâmbat și a dat din cap.

— Nu este ceva ce aș vrea să aud din nou. Las-o cum a căzut!

Pentru o clipă mă simt exact așa cum vrea ea să mă simt. Prea timorată, prea vinovată ca să insist. Dar nu e adevărat ce spune. Eram trează și am văzut-o.

— Oh, îi spun. Ești sigură?

Mai departe de-atât nu pot merge cu confruntarea. Dacă mă înfig prea tare, o să mi-o dea înapoi fără să se mai rețină. Am văzut-o de o sută de ori făcând asta cu profesorii, când una dintre noi uita să-și facă tema, în excursii în care Welch a prins-o falsificând semnătura mamei mele. Byatt minte foarte bine. Dar de obicei minte pentru mine.

— Da, spune ea, exact cu tremuratul potrivit în voce. Este în regulă, bine? Pur și simplu am urcat în patul de la etaj, lângă Reese.

Măcar asta e adevărat. Dar ce secrete ar avea de păstrat aici, la Raxter? Avem toate aceleași oribilități în trup, aceleași dureri, aceleași dorințe.

— Scuză-mă, îi spun.

Nu mai am de ce să merg mai departe cu șarada asta.

— Indiferent ce s-a-ntâmplat. Știi că ești cea mai bună prietenă a mea.

Byatt se luminează imediat și-și aruncă brațul în jurul umerilor mei, ca să mă aducă spre ea. Pornim iar să ne plimbăm, potrivindu-ne pașii.

— Da, spune ea, știu că sunt.

Deasupra noastră se întrevede conturul casei și vocile celorlalte fete se strecoară pe ferestrele crăpate, pe măsură ce se trezesc. Certuri pe haine și așternuturi, și câteva mai aprinse de-atât, dar cam aceleași conversații în fiecare zi. Aceleași reviste date din mână în mână iar și iar, chestionare făcute și refăcute de o sută de ori, aceleași amintiri spuse sub formă de poveste, până când ajung să aparțină tuturor. Părinți împărțiți între noi, prime sărutări schimbate ca niște daruri.

Eu n-am avut niciodată nimic de adăugat – nu puteam să-l evoc suficient pe tata, nu puteam suporta să mă gândesc la mama singură în casa noastră din bază. Și dorisem băieți, dorisem fete, dar nu dorisem pe nimeni suficient încât să-mi fie dor, suficient încât să-l smulg din curgerea vieții mele și să-l aduc aici.

Câteodată, dacă închid ochii, uit ce s-a schimbat. Și Raxter nu mai este sub agitația prafului de pușcă și a foametei. Este plictiseală, este lene adânc îngropată în el.

Am ajuns la gard, lăsând casa în spatele nostru și pădurea întinzându-se în față, cu ramurile ei veșnic verzi. Drumul se strecoară printre crengi, tot mai bătătorit și mai îngust în fiecare an. La câțiva pași de gard văd ce trebuie să fi nimerit puștile noastre noaptea trecută – o căprioară moartă de ore întregi, cu carnea prea alterată ca să mai poată fi mâncată. Viermii se târăsc prin botul căscat, sângele este închegat în blană.

Lângă căprioară mai este ceva. Ceva despre care știm toate, dar nu vorbim. Dacă ești pe afară la momentul potrivit, simți cum pământul se cutremură din când în când, cum făcea și casa mea de la bază când trecea câte un avion prea aproape. Când abia începuse Toxul, aveam obiceiul să frunzărim cursuri de științe naturale, să ne uităm la inventarul florei și faunei și să ne întrebăm ce ar putea fi afară. Dar apoi a trebuit să ardem cărțile ca să ne încălzim și întrebările n-au mai fost deloc amuzante.

— Vino, spune Byatt.

Nu ne uităm spre acoperiș, unde două fete ochesc cu puștile pe deasupra capetelor noastre. Ne trecem degetele peste barele gardului, mergând pe lângă acesta până când ajungem la apă, unde sunt dantelării de pietre adunate morman, prinzând stropii de apă în mici ochiuri care nu îngheață până în miezul iernii. Falduri de cenușiu, algele de un verde adânc și oceanul rostogolindu-se în depărtare, negru și greu.

Urc pe o stâncă ascuțită și mă sprijin în palme ca să văd cel mai mare ochi de apă. Nu sunt pești – abia dacă se mai apropie câte unul de insulă, de când s-au schimbat lucrurile –, dar de data asta văd ceva. Mic, cam cât pumnul meu, și colorat într-o nuanță strălucitoare, ciudată, de albastru. Un crab.

— Hei, strig și Byatt se cațără ca să-și găsească echilibrul lângă mine. Uite!

Și-au făcut apariția cu câțiva ani înainte de a veni eu aici. Un semn al timpurilor, după cum ne-a spus profesoara de biologie, când ne-a adus aici ca să-i vedem, în toamna clasei a zecea, în timpul lecției despre schimbările climatice. Nu veneau niciodată la nord de Cape Cod, dar cum lumea se schimbă, la fel se schimbă și apa. Pe aceștia i-am numit Albaștri de Raxter și aici cresc diferit.

Domnul Harker ne-a ajutat să prindem câțiva pe care i-am luat în clasă și am folosit pe rând bisturiul. Aerul era greu de sare și două fete aproape că au leșinat când le-am crăpat carapacele, ridicându-le ca pe niște pleoape. Vedeți, ne-a spus profesoara. Au și branhii, și plămâni, ca să respire și în apă, și pe uscat. Vedeți cum se schimbă un trup ca să ne ofere cele mai bune opțiuni posibile.

Ne uităm o vreme la crab, cum se prăvălește pe fundul bazinului de stâncă, iar apoi Byatt se năpustește înainte și aproape că mă aruncă în apă.

— Ai grijă, îi spun, dar nu mă ascultă, stă cu brațul întins și înțeapă cu degetele pojghița de apă.

Ceva subțire și lung se strecoară sub o carapace de piatră.

— Vreau să mai văd o dată, îmi spune ea.

Desenează cercuri în apă, ridicând crabul în curentul stârnit.

— Nu face asta, îi spun. E îngrozitor. Și dacă o să-ți tot bagi mâna acolo, o să te alegi cu degerături, mai devreme sau mai târziu.

Dar nu mă ascultă. Rapidă ca stârcii care trăiau cândva aici, își scufundă mâna aruncând apă până spre cot, iar când o scoate ține un crab între două degete, atârnat de un clește. Clămpăne spre ea și Byatt îl lasă pe pământ.

Încă ținându-l cu o mână, bâjbâie cu cealaltă după o piatră desprinsă de pe malul bazinului. Reușește s-o prindă bine și pocnește crabul cu ea. Acesta se zvârcolește, cu membrele răsucindu-se dezordonat.

— Dumnezeule, Byatt!

Se holbează la crabul strivit. Carapacea albastră începe să se înnegrească, pornind de la vârfurile cleștilor, până când ajunge atât de neagră, încât parcă ar fi fost scufundată în cerneală. Aspectul ei le-a făcut pe fete să se clatine la ora de biologie, le-a lăsat ametite, suspinând.

— De ce-ai făcut asta? am întrebat-o, ferindu-mi privirea.

Dacă aș fi luat deja micul dejun, cred că l-aș fi vomitat pe tot, chiar acum.

— De-aia, spune ea, apucând crabul care încă mai mișcă, dar numai un pic, și-l aruncă înapoi în apă. Așa te prinzi dacă sunt cu adevărat Albaștri de Raxter.

— Nu puteai să culegi o floare?

Așa fac și irișii, se înnegresc când mor. Așa făceau și înainte de Tox, iar acum facem și noi la fel. Absolut fiecărei fete Raxter i se înnegresc degetele până la încheieturi, când Toxul ni le răpește.

— Nu e același lucru, spune Byatt.

Apoi se ridică lăsându-mă în urmă și își croiește drum spre stâncile din capăt, sigură pe picioare, cu ghetele alunecând pe măsură ce valurile avansează. Mi-a spus odată că asta îi plăcea cel mai mult la Raxter, felul în care i se schimbă marginile. Pământul dispărând și alunecând sub pași, Byatt cu ochii închiși și bărbia ridicată.

— Tu îți amintești? strig dintr-odată, briza de iarnă smulgându-mi cuvintele din gură. Cum era înainte?

Mă privește peste umăr. Mă întreb dacă se gândește la ce mă gândesc și eu. La cum ne uitam de pe verandă cum fetele din ultimul an se adună pe plajă în hainele lor albe, de absolvire, cum își împreunează degetele în timpul adunării și le strâng tare de tot, ca să nu izbucnească în râs. La cum stăteam în sala de mese, cu ultimele raze de soare strecurându-se prin ochiurile de geam și cum cântam fals un imn, înainte de a ne așeza la masă.

— Da, spune Byatt. Desigur.

— Și nu ți-e dor?

Pentru o secundă mă gândesc că nu-mi va răspunde, dar buzele i se deschid larg într-un zâmbet.

— Mai are vreo importanță?

— Cred că nu.

Deasupra noastră se plimbă norii, lăsând să treacă un pic de căldură.

— Hai să intrăm! adaugă.

Pe Reese am găsit-o în pragul bucătăriei, așteptând ca două fete să-și spele părul în chiuvetă, cu o găleată de apă de ploaie. La fiecare câteva zile, eu și Byatt făceam cu rândul – părul meu era atât de scurt, încât n-avea nevoie de mai mult decât un curățat la rădăcină, în timp ce cosițele împletite ale lui Reese risipeau îngrozitor apa, superbe și greu de privit, așa că lua toată chiuveta doar pentru ea.

— O să le ia o veșnicie, spune Reese când ajungem lângă ea.

Își ține strâns coada cu mâna argintie și văd încordarea din celelalte fete, le văd privind spre ușă de parcă și-ar face planul cum să evadeze pe acolo.

— Scuze, spune una dintre ele. Aproape am terminat.

— Păi, atunci grăbiți-vă!

Fetele se uită una la alta, își storc repede părul și se îngrămădesc să treacă pe lângă noi. A doua încă are pe tâmple spumă de șampon.

— Mulțumesc, le spune Reese, de parcă le dăduse de ales.

Byatt și cu mine stăm în prag, în timp ce Reese își despletește părul și-l scufundă în găleata cu apă. Îi ia câteva minute. Când termină are mânecile umede și apa încă îi picură din păr când găsim o canapea liberă din sala mare, pe care ne așezăm în așteptare. Cum turele urmează să se schimbe, Welch o să ne spună destul de repede, chiar după ce fetele mici vor termina micul dejun. Mă prăbușesc pe cotieră și îmi arunc picioarele în poală la Byatt. De cealaltă parte, Reese se lasă în față și își apleacă părul încă ud, ca să-l împletească.

Nu e agitată. Doar că ceva se răsucește strâns în ea. E mereu acolo, dar în unele zile se simte mai aproape de suprafață, iar azi e una dintre acele zile. Nu spunem nimic când Reese începe să pigulească tapițeria cu mâna ei argintie.

Eu nu mi-am dorit niciodată nimic în felul în care își dorește ea să intre în Schimbul Bărcii. Încă o văd la poartă în ziua aceea, când a plecat domnul Harker, întinzându-se spre el. Încă o aud strigând în timp ce Taylor o trăgea de acolo. Sigur că vrea să iasă, să treacă dincolo de gard, dincolo de curba drumului. Să vadă dacă a rămas ceva din el.

N-am putea s-o strecurăm afară fără să încălcăm carantina, așa cum spune scrisoarea de la Marină. Și, oricum, este prea periculos pentru o fată să se afle de una singură afară, dar Byatt și cu mine am făcut tot ce-am putut. Am luat-o pe acoperiș, doar ca să vedem dacă am putea zări printre copaci silueta vechii ei case. N-am reușit decât s-o înfuriem.

— Nu știu, a spus ea, în timp ce urcam înăuntru. Dar să fie al dracului!

Și apoi n-a mai vorbit cu noi două zile.

Ușa de la biroul directoarei se dă de perete și Welch iese pe coridor cu o foaie de hârtie în mână. Reese se ridică.

— Doamnelor, spune Welch, vă rog să aruncați o privire peste programul revizuit. Unele dintre voi o să schimbați turele.

Schimbă orarul vechi cu cel nou, lipind hârtia chiar lângă biletul de deasupra șemineului.

— Fetele din Schimbul Bărcii, căutați-mă când puteți. O să fiu în magazia din sud.

Mă aștept ca Reese să se grăbească spre program imediat după plecarea lui Welch, dar ea se apropie șovăitoare, cu picioarele mișcându-i-se mecanic. În sală încă se mai aud voci, dar nimeni altcineva nu vine să verifice programările, așa că-mi dau seama că stau toate la pândă.

Reese se apropie. Mă încordez, așteptând surâsul care să confirme că a primit ce a vrut. Numai că nu vine. Răsucindu-se pe călcâie, Reese se întoarce la canapea din câțiva pași și mâna ei argintie mi se încleștează pe gleznă. Isuse, ce rece e! Apoi mă smucește cu putere și mă trezesc pe podea.

— Reese, spun, scuturată de șocurile care îmi trec prin trup, și încerc să mă ridic, dar ea a luat-o deja din loc.

M-a răstignit, genunchii îmi fixează brațele, podul palmei îmi împinge bărbia, expunându-mi beregata.

Încerc să spun ceva, mă zbat cu picioarele și încerc să-mi răsucesc șoldurile, poate asta o să ajute la ceva, nu vreau decât să respir, o singură răsuflare, dar ea mă apasă tot mai tare, lăsându-și pumnul argintiu pe pieptul meu.

— Ce s-a întâmplat? o aud pe Byatt strigând din ce în ce mai tare. Reese, oprește-te! Ce s-a întâmplat? Ce e?

Reese întoarce capul doar o fracțiune de secundă și reușesc să-mi eliberez un braț. Mă întind pe după ea ca s-o apuc de coadă și să-i trag capul pe spate. Urlă și simt pe partea oarbă a feței mele o tăietură și o arsură. Își lasă antebrațul pe beregata mea. Se apleacă.

Încerc s-o împing, dar este puternică – puternică de parcă ar fi mai mult decât ea însăși, apoi Byatt vine în spatele ei, țipând, țipând. Un ultim suspin sfâșiat înainte să mi se întunece privirea și îi rostesc numele.

Reese se retrage, clătinându-se pe picioare.

— Oh, Dumnezeule, spune Byatt, albă la față.

Nu pot să mă mișc, durerea mi se împrăștie în piept. Ne-am mai bătut și altă dată, dar numai pe mâncare. Mereu ne oprim aici. Asta e linia de netrecut.

Reese clipește și-și drege vocea.

— N-a pățit nimic, spune ea ursuză. O să fie bine.

Trebuie să fi plecat după aia, pentru că Byatt îngenunchează lângă mine și ea e cea care mă ajută să mă ridic, când mă pot ține iar pe picioare.

Aproape că nu verific programările. Aproape că mă duc sus, să mă odihnesc. Dar când trecem pe lângă orar și mijesc ochiul, trecând cu privirea peste noile perechi de la Schimbul Armelor și noile rotații pentru gardă, îmi zăresc numele. Și asta a fost. Iată motivul. Sunt noua fată din Schimbul Bărcii.

Zâmbesc. Nu am vrut să fiu acolo, dar sunt, și din spatele meu se aud șoapte, așa că trebuie să mă opresc chiar acum, sau Reese o să afle de asta și o să mă urască și mai tare.

Byatt îmi pune o mână pe umăr.

— Ar trebui să te duci după ea. Să-i vorbești.

— Nu cred că-i o idee bună.

— Îmi dau seama că n-a fost corect ce-a făcut, spune Byatt, dându-mi părul la o parte de pe față. Dar este…

— Trebuie să confirm, îi spun. Cu Welch.

Nu-mi pot reține vioiciunea din voce. Nu am vrut eu să se întâmple așa – știu că nu eu trebuia să fiu pe listă –, dar acum, că s-a întâmplat, sunt mândră de asta.

Sunt o achiziție bună. Pot să-mi car încărcătura. Știu de ce numele meu este pe lista aia.

— Bine, spune Byatt.

Se retrage, își încrucișează brațele la piept și îmi dau seama că ar mai vrea să spună ceva. Dar nu face decât să-mi arunce o ultimă privire înainte de a se îndrepta spre scări.

În jurul meu, celelalte fete sunt în așteptare. Mă privesc cu o atenție nouă în ochi acum, că sunt în Schimbul Bărcii. Așteaptă ca eu să le arăt, să le spun ce să facă și asta e mai mult decât ce m-am gândit că ar trebui să duc. Dar trebuie să-mi amintesc că pentru toate regulile care s-au destrămat există unele noi, mai puternice și mai rigide decât orice am avut până acum. Nimeni nu trece dincolo de gard – asta e prima regulă, cea mai importantă, iar acum eu sunt una dintre fetele cărora li se permite s-o încalce.

Îi zâmbesc fetei aflate cel mai aproape de mine, sperând că zâmbetul meu este matur și responsabil, apoi mă grăbesc să ies

din încăpere, simțind încă privirile lor ațintite asupra mea. Welch a spus s-o căutăm, așa că într-acolo mă duc, apucând-o pe coridorul de sud, spre magazie, unde o găsesc făcând inventarul.

— Hetty, grozav, spune ea.

Arată atât de obosită, încât mă simt recunoscătoare pentru o secundă. Toxul nu a afectat-o atât de tare cum le-a afectat pe fete, dar cel puțin, între crize, noi putem conta pe un moment sau două de liniște.

— Vino și ajută-mă un pic!

Îmi trânțește în brațe un maldăr de pături și o aud numărând încet. Îmi las fruntea pe ele, asigurându-mă că respir ușor. Cred că mi s-au desfăcut capsele de pe pleoapă.

— Probabil, o să ieșim mâine sau poimâine, spune Welch, luându-mi păturile din brațe. Transportul de ieri a fost mic, așa că-l vor suplimenta, cu puțin noroc.

Cel mai bun lucru la care putem spera este niște mâncare în plus și poate o pătură sau două. În primele zile ne trimiteau mai mult. Soluție pentru lentilele de contact, așa încât Kara nu era nevoită să poarte ochelari. Insulină pentru Olivia și pastilele contraceptive ale lui Welch, ca să gestioneze problema hormonilor. Dar toate astea n-au mai venit după cam o lună și nici măcar directoarea n-a putut face nimic. Kara a rămas fără lentile de contact, Welch, fără pastile, iar Olivia a murit.

— Deci unde ne întâlnim? întreb. Și ce să aduc? Este…

— Vin eu să te iau, zice Welch și îmi aruncă o privire scurtă, cercetătoare. Ai grijă să te odihnești. Și încearcă să eviți agitațiile ca aia din sala mare, dacă poți.

— Spune-i asta lui Reese, bombăn eu.

— Oh, scuze, aud în spate.

Mă întorc și o văd pe Taylor în prag, legănându-se de pe un picior pe altul. La început îmi trece prin minte că a venit ca să-mi facă zile fripte fiindcă i-am luat locul în Schimbul Bărcii, chiar dacă ea a fost cea care a renunțat, dar pare concentrată asupra lui Welch.

— N-am vrut să vă întrerup, continuă ea. Welch, pot să te caut mai târziu?

Între ele are loc un schimb de priviri – rapid, aproape insesizabil, care dispare înainte să-l pot desluși.

— Sigur, spune Welch relaxată.

Taylor se furișează pe culoar. Mă uit țintă după ea, încercând să ochesc ce anume i-a făcut Toxul. Nimeni nu știe exact cu ce au lăsat-o crizele, nici măcar celelalte fete din anul ei. Oricare ar fi schimbările, trebuie să fie ascunse sub haine.

— Ține minte, Hetty, spune Welch în timp ce termină de numărat păturile.

Mă răsucesc iute spre ea.

— Odihnește-te și hidratează-te, nu mai pierde vremea. Gata, afară cu tine!

Odată ieșită pe coridor, apuc s-o văd pe Taylor dispărând în bucătărie. Welch nu mi-ar spune la ce să mă aștept dincolo de gard, dar Taylor s-ar putea s-o facă.

Mă duc după ea și mă strecor în bucătărie; o văd îngenunchind lângă vechiul frigider și băgând o mână în spatele lui.

— Hm, spun eu, iar Taylor sare cât colo, ducându-și rapid mâna liberă spre centură, acolo unde își ținea cuțitul pe când era în Schimbul Bărcii.

— Dumnezeule, Hetty! Anunță și tu că vii, bine?

— Scuze, spun și mă apropii puțin. Ce faci aici?

Taylor se uită undeva peste umărul meu, rămânând în continuare încovoiată, chircită, apoi zâmbește vag. Aproape că văd cum tensiunea i se descarcă din trup. Se sprijină pe călcâie și trage din spatele frigiderului o folie de plastic în care sunt biscuiți.

— Vrei o gustare?

E strict interzis să ascunzi mâncare. Câteva fete au încercat, mai la început, și nici măcar nu le-au pedepsit profesoarele, ci noi, restul. Schimbul Bărcii le-a dus afară pentru o discuție și le-a lăsat în curte, pline de sânge. Totuși, Taylor și-a câștigat o oarecare libertate. Nu-mi imaginez că ar pedepsi-o cineva.

— Sigur, îi spun și mă așez lângă ea, pe dalele în formă de tablă de șah.

Îmi întinde un biscuit. O simt cum mă privește când mușc din el.

— Mulțumesc.

— I-am pus aici la un moment dat, astă-vară. M-am gândit că până acum trebuie să-i fi găsit vreuna dintre voi.

— Nimeni nu se uită acolo, în spate, spun eu. Prea multe pânze de păianjeni. Și șoareci… sau ceva de genul ăsta.

Taylor pufnește.

— Când ai văzut tu ultima dată un șoarece pe-aici?

Înghite biscuitul din două guri și își șterge firimiturile de la gură.

— Deci? Întreabă ce vrei să întrebi.

— Poftim?

— Numele tău apare pe lista de la Schimbul Bărcii și tu vorbești cu mine din întâmplare? Okay, Hetty.

Mai iau un biscuit, dar am gura uscată și sfârșesc prin a-l ține în palma lipicioasă.

— Cred că mă întrebam pentru ce ar trebui să mă pregătesc. Adică… cum, doar luăm chestiile alea și ne întoarcem? Nu poate fi atât de ușor.

Taylor râde și este genul de râs pe care, când îl auzi, râzi și tu cu celălalt, pentru că altfel s-ar putea să-l vezi plângând.

— Folosesc farul de la Camp Nash ca să ne spună că vin. În Codul Morse sau vreun rahat din ăsta. Nu știu. Dar o să vină Welch și o să te trezească atunci când primește semnalul. Îi place să plece devreme, ca să vă puteți întoarce înainte de căderea nopții. Ar fi minunat dacă ar putea arunca proviziile aici, ne-ar scuti de o călătorie.

Nici nu m-am gândit vreodată că asta ar putea fi o posibilitate.

— Și de ce n-o fac?

Taylor mușcă încă o dată din biscuitul sfărâmicios.

— Spun că ar risca să se contamineze, îmi zice ea, cu gura plină. Serios, eu cred că pur și simplu nu-s în stare să navigheze ca lumea printre stânci. De parcă n-ar fi marinari sau cam așa ceva. De parcă Marina n-ar trebui să fie meseriașă la toată treaba asta cu navigatul.

E șocant să auzi tot acest proces intangibil interpretat în cuvinte atât de aspre. Dar ea a fost mult mai aproape de el decât mine.

— Este…

Trebuie să mă opresc, să-mi caut cuvintele potrivite.

— Este la fel de măreț cum se vede de-aici?

— Măreț?

Mă gândesc la sălbăticie, la felul în care pinii au crescut tot mai înalți, la felul în care nu seamănă cu nimic din ce-am văzut de pe acoperiș. În pădure, Toxul este încă sălbatic. Nu sunt fete

pe care să pună stăpânire, așa că a pus ghearele pe orice altceva. Acolo, afară, înflorește și se răspândește cu un soi de bucurie. Nestăpânit, rău și liber.

— Da, spun. Cred că da.

Taylor se apleacă în față.

— Îți amintești cum a fost? Atunci, în prima zi?

Cu un an și jumătate în urmă, în soarele de primăvară timpurie. Când s-a întâmplat eram afară, în pădurea de pini, într-o încâlceală de trunchiuri și membre, cu Reese și Byatt privindu-mă în timp ce avansam pe cea mai de jos ramură, cât de departe se putea. Și am căzut, lucru deloc ciudat; eram toate acoperite de cruste și ciupituri, unele dintre noi depășind prea repede un anumit moment, unele dintre noi făcându-ne tivuri prea scurte, unele dintre noi împungându-ne cu obiecte ascuțite, doar ca să vedem cum e. Dar e vorba despre ce s-a întâmplat după aceea.

M-am ridicat râzând, dar din ochiul drept mi-a țâșnit sângele. La început mai încet, apoi tot mai repede și mai repede, prelingându-mi-se pe obraz și curgându-mi în gură. Fierbinte, de parcă era gata să dea în clocot, și am început să plâng, fiindcă nu mai vedeam.

Byatt a înjurat și m-a apucat de cot. Reese m-a apucat de celălalt și m-au zorit spre casă. Am ținut ochiul închis. Le auzeam pe celelalte fete, le auzeam vorbind, chicotind și apoi amuțind la trecerea noastră. Byatt și-a lipit trupul de al meu. Ea a fost singurul lucru care m-a ținut pe picioare.

Byatt a rămas cu mine pe scări, în holul principal, în timp ce Reese a fugit să aducă asistenta medicală. Am stat ceva timp acolo, nu știu cât. Byatt îmi ținea mâna între palme și stăteam sprijinită de umărul ei, sângerând pe cămașa ei. Reese s-a întors însoțită de Welch și mi-au presat pe ochi un tifon până când s-a oprit sângerarea. Până când au văzut că mi s-a închis pielea de pe pleoapă.

Asistenta era plecată. S-au îmbolnăvit alte trei fete. Și așa a început totul.

În dimineața următoare au pus insula sub carantină. Elicoptere deasupra noastră, problemă militară. Zile cu medici în costume ermetice de protecție scotocind casa, teste peste teste și niciun răspuns, doar boala împrăștiindu-se în fiecare dintre noi.

— Da, am răspuns, nevoită să-mi dreg vocea. Îmi amintesc.

— Afară e tot așa, spune Taylor. Aici, în casă, o suporți ușor, dar afară este ca în primele zile. De parcă n-ai ști naibii nimic.

Poate că-mi va spune adevărul. Poate că am câștigat dreptul ăsta acum, că sunt în Schimbul Bărcii.

— De-aia ai renunțat?

Am pus întrebarea greșită, fiindcă Taylor se schimbă la față în secunda în care o aude. Ochii reci, gura ca o linie dreaptă. Se ridică în picioare.

— Servește-te liniștită cu biscuiți. Pune-i la loc după ce termini.

Reese nu ni se alătură la cină. E sub restricție, asta e tot ce ne spune Welch când o întrebăm, dar n-o vedem pe Reese nici când ridic rațiile de la bucătărie, nici când Lauren și Ali au ajuns să se încaiere pentru niște elastice de păr noi și Julia a trebuit să le despartă. Acum asta e și treaba mea, îmi amintesc. Sunt în Schimbul Bărcii – sunt genul ăla de fată.

Patul ei e gol când ajungem în cameră și mi se pare că văd, cu coada ochiului, o sclipire a mâinii ei argintii îndepărtându-se pe coridor. Mă străduiesc să mă uit în altă parte.

— Eu ar trebui să fiu aia înfuriată, îi spun lui Byatt când ne urcăm în pat. Ea m-a strâns pe mine de gât, nu invers.

— I-ai luat ceva, spune Byatt. Sau, cel puțin, așa vede ea lucrurile.

Îmi țin respirația și îmi ridic bărbia ca să opresc înțepăturile din ochi să se transforme în lacrimi. Nu poate să creadă cu adevărat că am făcut asta ca s-o răănesc. Dar așa e Reese – mereu se protejează de câte o amenințare pe care eu n-o pot vedea.

— N-am cerut-o eu.

— Nu cred că-i pasă prea mult de asta.

Urmează un moment în care ne reluăm locurile, eu cu spinarea îndesată în perete și Byatt întinsă pe spate, ocupând cea mai mare parte a patului. Dormim așa încă de când a început Toxul, la început ca să ne încălzim și după aceea pentru că așa ne-am obișnuit.

— Ai putea să refuzi locul, spune ea, odată ce ne liniștim.

— Aș putea să-l refuz, spun eu aspru, dacă mi-o cere.

Dar furia nu durează. Oftez și închid ochiul.

— Pur și simplu, nu știu cum să procedez cu ea, adaug.

Byatt scoate un mic zgomot.

— Slavă cerului că sunt eu aici, ha?

— Nici nu știi tu.

În unele zile este în regulă. În altele, aproape că mă rupe în două. Pustietatea de la orizont, foamea din corpul meu – cum o să supraviețuim acestei situații dacă nu ne putem supraviețui una alteia?

— O să reușim. Spune-mi că o să reușim!

— Tratamentul este pe drum, spune Byatt. O să reușim, îți promit!

Capitolul 4

Taylor a avut dreptate. Când mă trezește Welch în dimineața următoare, soarele încă n-a răsărit. Am ochiul lipit de somn, sunt aproape oarbă și-mi ia un timp ca s-o văd ca lumea.

— Ce e? întreb.

Mă mai scutură o dată.

— Coboară cât poți de repede. Ieșim.

Ușa se trântește în urma ei. Reese doarme încă în patul ei, dar Byatt se răsucește și se ridică în cot.

— Plecați? spune ea, cu voce grea și răgușită.

— Da.

— Okay. Să ai grijă.

Este un ordin și îi zâmbesc timid, în caz că mă poate vedea.

— O să mă străduiesc.

Când ajung la debaraua de lângă bucătărie, Welch așteaptă deja, împreună cu Julia și Carson. Lui Carson îi lipsesc trei unghii de la degete, din timpul ultimei ei crize, când a zgâriat ușa infirmeriei, iar pielea cafeniu-închis a Juliei este presărată cu vânătăi care se fac tot mai mari, pe zi ce trece. Nimeni nu știe ce le-a făcut să apară, doar că nu le pălește deloc culoarea.

Julia și Carson nu sunt primele fete din Schimbul Bărcii. Taylor, al cărei loc l-am luat, era ultima rămasă din echipa de la început. Fusese aleasă împreună cu Emily și Christine, gemenele dintr-o școală de pe lângă DC venite aici într-un schimb de experiență. Ar fi trebuit să rămână la Raxter un semestru. Dar aleseseră greșit. La vreo trei luni după începerea Toxului, s-au întors din pădure cu propriile nume smulse din cap. Toxul luase tot ce reprezentau ele, le luase totul, mai puțin știința de a ține un cuțit în mână. Le făcuse să se înjunghie una pe cealaltă în holul central și să se privească sângerând până la moarte.

Când mă apropii, Carson îmi zâmbește. Poartă și o a doua haină, groasă și căptușită cu flanel, și și-a strâns tot părul sub glugă. Alături de ea, Julia stă aplecată în fața debaralei, scoțând de-acolo haine pentru ea și presupun că și pentru mine.

— Uite!

Îmi îndeasă în brațe o grămadă de țoale și se așază, scoțându-și bocancii ca să-și mai pună niște șosete.

— Pune-ți asta pe tine!

Haina e undeva între negru și albastru-închis, cu încheietori mari de alamă petrecute în față, ca la un cufăr, îmi vine destul de bine și, dacă ridic gulerul, n-o să simt vântul la ceafă. Mai e și o căciulă roșie, genul cu clape pentru urechi, dar nu sunt convinsă că mi se potrivește, așa că ridic privirea spre Welch, care a primit și ea o eșarfă roșie. La fel și Carson. Iar Julia, acum în picioare, încruntându-se nerăbdătoare, are peste haină o vestă roșie, pufoasă.

— Culoarea e ușor de localizat, spune Welch.

Își tot face de lucru cu o stație de emisie-recepție atârnată la brâu, care trebuie să-i facă legătura cu radioul din biroul directoarei.

— Ca să ne putem găsi una pe alta, dacă e cazul, adaugă ea.

Julia pufnește.

— Și orice altceva ne poate găsi pe noi. Haide, Hetty, puneți-o pe cap! Trebuie să mergem.

N-ar trebui, dar mă surprinde când Welch îmi îndeasă în mână un cuțit de luptă și-mi arată cum să-l strecor prin găicile de la cureaua blugilor, așa cum fac și Julia și Carson. Cuțitul ăsta e tot ce primesc deocamdată, dar, la fel ca Welch, Julia are și armă. Nu pușca pe care o folosim pe acoperiș, ci un pistol mic, ușor de folosit, cu care se pare că se simte confortabil.

— Suntem gata? întreabă Welch, apoi dă din cap spre mine. În spatele Juliei. Ține aproape!

Ieșim pe ușile din față, pe potecă. Mă întorc să văd casa, să mi-o amintesc, și mă simt de parcă am din nou 13 ani, coborând din dubă și venind pe alee cu Byatt la o jumătate de pas în urma mea. Ușile mari, veranda, totul arată de parcă ar fi pe cale să se întâmple ceva.

Ne oprim la gard și așteptăm ca Welch să deschidă poarta. Este din fier forjat, cu barele suficient de apropiate încât să nu te poți strecura printre ele, nici măcar dacă-ți sugi zdravăn burta; este de pe vremea când a fost construită școala, cu sute de ani în urmă. Construită să mențină peluzele îngrijite departe de ținutul sălbatic, construită să oprească animalele sălbatice să-și croiască drum spre gunoi. Construită totodată, presupun, ca să țină fetele înăuntru, în curte. Ca și cum ai avea unde să te duci pe insula asta.

Dar, de când cu Toxul, copacii au avansat tot mai mult, au încolțit lăstari noi care se întind spre gard ca și când ar veni

după noi. Pinii, unii dintre ei, ace moarte prăfuind pământul înghețat, și alții tot așa, cojiți și cioturoși ca naiba. Cresc chiar lângă fier, iar crengile se ridică peste gard înainte de a coborî iar, încărcate de boabe de culoarea sângelui. Nimeni nu mănâncă așa ceva. Când le deschizi, au un miez negru, supurând.

Există un singur loc unde copacii se retrag de lângă gard, iar acesta este partea de nord a insulei, chiar unde malul cade de pe o stâncă de vreo șase metri înălțime. În toate celelalte părți i-am ciopârțit cât am putut și am reparat gradul cu tot ce ne-a venit la îndemână, cu orice lucru de care ne-am putut lipsi.

Pădurea în sine era destul de rea – aș fi putut jura că vrea să ne devoreze –, dar când au venit și animalele, au venit repede. Coioți mai mari decât lupii. Vulpi care vânează acum în haite agresive. Câteodată sunt prea rapide pentru fetele din Schimbul Armelor, așa că am întețesat gardul cu cioburi de sticlă și cu capace de la conservele de supă. Am astupat găurile cu bucăți de plută din avizierele de pe pereții claselor.

Nu ținem fete de pază lângă gard. Prea aproape de pădure, prea tentant pentru orice animal și oricum nu avem nevoie de asta. În schimb, poarta se deschide ușor și se încuie după tine, după ce ieși. Singurul fel în care te poți întoarce este cheia metalică potrivită, atârnând de cureaua lui Welch.

Poarta se deschide un pic și ne strecurăm prin spațiul îngust. Când Welch o închide la loc, aud cum zăvorul alunecă în lăcașul lui și, după zgomot, pare atât de subțire, încât mi se pare că l-aș putea rupe doar gândindu-mă la el. Ăsta e într-adevăr singurul lucru care ne ține în siguranță?

— Gata? întreabă Welch.

Nu așteaptă să vadă dacă și eu sunt pregătită. Pornim la drum.

Drumul e noroios, cu rădăcini și iarbă încurcându-se pe margini, cu gropi umplute cu pietre de tatăl lui Reese, domnul Harker. Am petrecut un an și jumătate holbându-mă la el de pe acoperiș, dar am uitat cum se simte sub tălpi, deși înghețat, crănțănitor ca zahărul tos. Respirația mea în norișori, un plesnet în aer, și era toamnă cu o săptămână în urmă, dar azi nu-i altceva decât iarnă.

Deasupra noastră, pinii se împiedică spre cer. Mai înalți decât ar trebui să fie, cu trunchiurile mai groase, cu ramurile

desfăcându-se de o mie de ori și frunzișul de deasupra filtrând soarele, atât cât este, făcând lumina noroioasă și ezitantă. Totul pare uitat, de parcă am fi primii oameni aici, de o sută de ani. Nicio urmă de cauciucuri pe drum, niciun semn că a fost vreodată altfel decât e acum.

N-ar trebui să fim aici. Locul acesta nu mai este al nostru.

Nu cred că mi-am dat seama vreodată cu adevărat cât de mult zgomot facem acasă, dar realizez imediat, după câteva minute pe drum. Este atât de liniște, încât poți auzi pădurea; o poți auzi cum crește și cum se mișcă și poți auzi lucrurile crescând și mișcându-se în ea. Căprioarele, micuțe înainte de Tox și atât de mari acum, încât ne-ar putea hrăni săptămâni întregi, dacă carnea de pe ele n-ar fi putredă, ca de mortăciune. Coioți și am auzit și lupi, deși n-am văzut niciunul. Și mai sunt și alte lucruri, care nu se arată niciodată. Toxul nu ni s-a întâmplat doar nouă. Li s-a întâmplat tuturor.

Mușchiul se întinde în covoare groase pe pământ, vița-de-vie se înalță în spirale. Ici și colo, petice de flori care cresc tot mai puternice, în ciuda frigului. Sunt irișI, petale de un indigo intens acoperit cu o pojghiță de gheață, un mănunchi strâns adunat la mijloc, cu o coroană de petale drapându-l în cascadă. Cresc peste tot pe insulă, tot timpul anului, și obișnuiam să avem câte o vază cu irișI efectiv în fiecare încăpere din casă. IrișI Raxter, speciali pentru felul în care li se întunecau petalele odată ce erau culeși. La fel ca Albaștrii de Raxter. Și acum, ca noi.

Înainte de carantină nu era așa. Animalele păreau practic îmblânzite, chiar dacă ni se țineau teorii despre depozitarea alimentelor în mod corect, ca să le ținem departe de ele, iar pădurea se simțea diferit, părea că ne aparține. Pinii creșteau în rânduri, dar solul era atât de întins și trunchiurile lor ca acele, astfel încât, dacă stăteai în locul potrivit, aproape că puteai să vezi insula de la un capăt la altul. Nu uitai niciodată oceanul, pentru că aerul era mereu pișcat cu sare. Aici, în desiș, abia dacă prinzi o sclipire ici și colo.

S-a întâmplat ca pădurea să se contamineze prima. Oricum, asta e părerea mea, cel puțin. Chiar înainte ca sălbăticirea să pună stăpânire pe noi, s-a infiltrat în pământ. Copacii au crescut mai înalți, lăstarii noi au răsărit mai rapid decât ar fi fost firesc s-o facă. Și a fost în regulă; nu era nimic demn de luat în seamă,

până când m-am uitat pe fereastră și n-am mai putut vedea Raxterul pe care îl știam. În dimineața aceea, la micul dejun, două fete și-au smuls una alteia părul cu o răutate animalică și până la amiază ne-a lovit Toxul.

Această parte de drum merge drept, marcată de urme de pași din acest un an și jumătate, de când fetele din Schimbul Bărcii fac această călătorie. De o parte și de alta nu se află nimic. N-a mai rămas nimic din potecuțele care se furișau printre copaci. Niciun semn de viață. Și tot ce pot vedea sunt dâre lungi, adânci, scrijelite în coaja copacilor. Gheare, poate, sau dinți.

Mă așteptam să fie diferit. Mă uit la copacii care asaltează gardul, la întunericul dintre ei, des și copleșitor. Știu ce face Toxul. Dar cred că ceva din vechea mea viață se află încă aici. Cred că ceva din noi a supraviețuit.

— Haide, spune Welch și-mi dau seama că am încetinit ritmul, că celelalte sunt la câțiva metri în față. Nu trebuie să ne oprim.

Mă întreb ce o fi rămas din casa lui Reese. Ar trebui să se afle undeva în dreapta, ascunsă prin păpuriș. N-am învățat niciodată drumul, o lăsam mereu pe Reese să conducă. I-a luat mult să ne invite pe la ea și chiar și atunci când a făcut-o nu am simțit niciodată că ar trebui să fim acolo. Reese și tatăl ei, râzând și vorbind, în timp ce Byatt ciugulea din mâncare, iar eu nu știam ce să fac, așa că zâmbeam încontinuu.

Undeva în spatele nostru se aude o trosnitură și apoi un soi de behăit, ascuțit și iute, iar eu nu-mi pot reține înjurătura, îmi scapă de pe buze. Welch se aruncă spre cel mai apropiat copac, trăgându-mă după ea și trântindu-mă la pământ, între rădăcini. Peste drum, Carson și Julia se aruncă în golul dintr-un tufiș lăsându-se pe vine, cu capetele plecate.

— Ce…

— Șșșt, șoptește Welch. Nu te mișca!

Pe acoperiș era diferit, doar ramuri și vederea prin cătarea puștii mele. Dar acum simt cum se cutremură pământul. Pași grei, agitați. Mi se usucă gura, trupul îmi tremură, febril, și-mi mușc limba ca să tac.

Întinsă la pământ lângă Welch, cu rădăcinile răsfirate ale pinului răsucindu-se în jurul nostru, prind o licărire. Mai întâi o masă greoaie de umbră, apoi se ivește, în căutarea prăzii, și îl văd. Blana atârnând ca o iarbă lungă. Prea mare pentru un coiot, prea întunecat pentru un râs. Un urs negru.

Știu ce ar trebui să fac dacă ne vede. Urșii grizzly sunt diferiți, dar în cazul unui urs negru trebuie să faci zgomot, să te uiți de sus la el. Să nu fugi. Să ripostezi. Asta-i lecția pe care am primit-o după ce domnul Harker a văzut unul căutând prin gunoi. Sunt mai rapizi decât par, a spus el, și pot ochi o pată de culoare printre tufișuri.

Îmi smulg căciula roșie de pe cap și o strecor sub haină, iar transpirația îmi îngheață pe scalp. Îmi număr bătăile tot mai rapide ale inimii și încerc să nu respir cu zgomot.

Lângă mine, Welch zâmbește, doar o urmă de zâmbet, ca și când nu s-ar putea abține. Stăm așa nu știu cât timp. Așteptăm până când pașii se îndepărtează, copacii se liniștesc, zgomotul se stinge, apoi Welch se ridică și mă trage și pe mine în picioare.

— A plecat, spune ea. Poți să-ți pui iar căciula.

Le strigă pe Carson și pe Julia. Vin alergând dintre copaci, arătând de parcă n-ar fi tras o sperietură de moarte, de parcă ar fi văzut tot timpul genul ăsta de lucruri.

— V-ați distrat? întreabă Julia.

Mă gândesc că s-ar putea să vorbească serios.

Raxter are numai opt kilometri lungime, mai mult sau mai puțin, este în formă de glonț cu vârful orientat spre vest, dar ne mișcăm încet, așa că ne ia ceva timp ca să ajungem în celălalt capăt. Ne dăm seama când ne apropiem; copacii se retrag dinspre mal, ca și când s-ar teme de el. Drept în față, undeva, ascuns privirii de ultimul rest de pădure, este Centrul pentru vizitatori. A fost construit chiar înaintea școlii și slujea drept sediu central al unei companii locale de pescuit, până când homarii au dispărut și firma s-a transformat în altceva. Înainte de Tox, centrul era mereu pustiu și stătea închis, mai puțin pe timpul verii, și chiar și atunci nu se afla aici decât domnul Harker, stând în spatele tejghelei și ascultând un meci de fotbal american, în timp ce turiștii treceau îmbarcați în feriboturi, îndreptându-se spre alte orașe, spre alte insule.

Cel puțin pădurea începe să se rărească și drept în față văd deschiderea largă a mlaștinii de sare. În depărtare, poate la un kilometru distanță, oceanul e cenușiu și aspru, iar orizontul e pustiu, ca întotdeauna.

— Oh, spun înainte de a mă opri.

Welch se încruntă la mine.

— Ce?

— M-am gândit că o să ne aștepte.

Nu-mi răspunde nimeni, așa că îmi înghit dezamăgirea și intru în șirul indian, între Carson și Julia, cu Welch în fruntea noastră, conducându-ne la adăpostul copacilor. Imediat simt cum mă pătrunde vântul, atât de puternic încât aproape că mă dă jos. Îmi îndes căciula în buzunarul hainei și mă apropii mai tare de Julia, sperând că o să ia ea în piept cea mai mare parte a vijeliei, în locul meu.

Pe aici drumul este neted și drept și de fiecare parte pământul alunecă în păpurișuri și ochiuri apoase de mâl. La dreapta văd rămășițele pasarelei care ducea de la dig spre Centrul pentru vizitatori, șerpuind prin mlaștină și prin pădure, punctat ici și colo cu panouri informative care par să fi dispărut de peste tot. Vreau să întreb ce s-a întâmplat cu ele. Dar răspunsul ar fi același ca celelalte: Toxul.

Rămânem pe drum și mergem încet, până ajungem la capătul debarcaderului pentru feribot; la intrare flutură o bandă roșie, sfâșiată și veche. La început, toată lumea spunea că era planificat să fie ridicat un zid, unul adevărat, cu metal și plastic prin care să te uiți, dar asta e tot ce-au reușit să facă. Niște bandă roșie și un indicator pe care scrie: „Așteptați până la eliberarea zonei”.

Aici ne oprim și Welch își lasă geanta pe pământ și scotocește în ea. Găsește un binoclu și scrutează cu el orizontul.

— Și acum ce facem? întreb eu, lovindu-mi picioarele unul de celălalt, ca să mă încălzesc.

— De obicei, începe Carson, avem de așteptat un pic. Dar așa…

Se aude un ciripit de pasăre. Mă răsucesc împrejur, cercetând copacii, iar acuitatea vizuală mi se pierde, în timp ce ochiul încearcă să se adapteze.

— Ce naiba a fost asta?

Păsările au încetat să cânte chiar în momentul în care au început îmbolnăvirile, au tăcut de parcă n-ar fi fost niciodată aici. Pe măsură ce zilele treceau, le vedeam plecând în zbor, stârci, pescăruși și grauri zburând spre sud, pentru totdeauna. N-am mai auzit vreun ciripit de atât de mult timp, încât am uitat și cum sună.

— Oh, e bine, spune Welch. Aproape că au ajuns.

Încă mă întreb de ce prezența păsării nu pare ciudată pentru nimeni altcineva, când un soi de sirenă pentru ceață bubuie spre noi, de undeva dinspre apă. Tresar, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, și trag adânc aer în plămâni.

— Unde sunt? întreb.

S-a luminat deja de ziuă, soarele este acolo, undeva, îndărătul cerului gri. De aici se poate vedea țărmul, o cărăruie murdară ieșind din valuri. Și între ele nici urmă de barcă sau vapor.

— Așteaptă.

— Dar nu-i văd.

Un alt țipăt de sirenă și celelalte par pregătite, ca și cum așa ar trebui să se petreacă lucrurile, iar apoi, ieșind din atmosfera cenușie, ca împinsă printr-o ceață deasă, se zărește prora unui vapor.

Este un remorcher cu nasul turtit și coca decolorată. Prea mare ca să se apropie prin partea noastră de insulă, dar debarcaderul pentru feribot este numai bun, țițit peste apele adânci. Pe măsură ce remorcherul se apropie legănându-se, recunosc ștampila de identificare, cifrele albe și dungile galbene și albastre de pe coș. Le-am văzut câteodată prin Norfolk. Semnifică faptul că aparțin Marinei, bazei de la Camp Nash, de pe coastă.

Siajul atinge țărmul chiar când vasul se întoarce și, dacă mijesc ochiul, reușesc să văd doi oameni, mai mari decât ar trebui să fie, în uniforme viu colorate, foindu-se în coada turtită a punții. Vaporul se întoarce, motorul se aude tot mai tare, până când Carson își îndeasă degetele în urechi. Chiar în spate se află o macara uriașă, portocalie – acum o pot zări –, care se ridică, se lungește și o vedem cum ridică de pe punte un balot, cum îl trece peste apă și-l direcționează spre capătul debarcaderului.

Macaraua eliberează balotul, care se prăbușește. Scândurile debarcaderului se cutremură sub tălpile noastre. Fac un pas în față, dar Julia mă blochează cu un braț peste piept.

— Trebuie să ne dea permisiunea, spune ea.

Cârligul a fost eliberat și macaraua se retrage, iar cei doi oameni rămân pe punte, privindu-ne; aștept ca unul dintre ei să facă semn cu mâna sau ceva de genul ăsta, când sunetul sirenei izbucnește atât de aproape, atât de uriaș, încât rămânem așa, cu gura căscată, lăsându-l să ne inunde.

În cele din urmă, țipătul se oprește și iau suspinând o gură de aer proaspăt.

— Acum putem merge, spune Julia.

Apa stropește suporții, în timp ce siajul crește din cauza remorcherului care a prins viteză. Doi pescărușI-de-mare aterizează zgomotos pe balustrada debarcaderului. Se uită la noi și la proviziile lăsate de vapor. Sunt aici ca să prade resturile, să ia tot ce pot lua. Trebuie să fi urmat remorcherul încă de la plecarea de pe continent.

Acum, că ne-am apropiat, văd că în livrarea asta au venit multe lucruri. Adică multe de tot, mai multe decât aduc fetele de obicei. Balotul este plin cu niște cutii făcute din șipci, toate bătute în cuie, în vârful cărora sunt cinci sau șase saci de tipul celor cu care se întorc mereu acasă fetele din Schimbul Bărcii.

— Ce-i cu toate astea? întreb.

Știu prea bine cât de ascuțite sunt coastele lui Byatt. Are nevoie de mâncarea astea. Toate avem nevoie.

— E între noi, spune Welch. Asta e.

— E-n regulă, spune Carson, în timp ce mă lupt ca să-mi smulg privirea de la grămada de cutii de lemn. Știu că e mult de asimilat dintr-odată.

— Toate astea sunt cu mâncare? Ar putea să ne hrănească o săptămână.

— Sau poate chiar mai mult, spune Julia pe un ton sec.

Se uită toate la mine, așteptând ceva, doar că eu nu înțeleg ce.

— Așa e de fiecare dată?

Poate că acum se întâmplă prima dată, poate că și ele sunt tot atât de surprinse ca mine, dar Welch dă calmă din cap.

— Nu înțeleg. Unde se duc toate astea? De ce nu le ducem acasă?

Welch se îndreaptă spre mine, blocându-mi drumul spre cutiile cu mâncare. Julia și Carson o flanchează. Au fețele serioase, în afară încruntării temătoare care înflorește pe fruntea lui Carson.

— Ascultă-mă cu atenție, spune Welch. Te-am ales pentru un motiv. Toată treaba asta este ca să le protejăm pe fetele de acasă. Chiar dacă e dificil. Chiar dacă nu arată așa cum te-ai fi așteptat să arate.

Dau din cap și fac un pas înapoi. Treaba asta nu-i în regulă. Nu-i pricep rostul.

— Despre ce vorbești?

— O parte din mâncarea asta este de nefolosit, îmi explică Welch. Ne trimit o grămadă, dar abia dacă jumătate e bună de ceva. Tot felul de lucruri nocive sunt acolo. Produse expirate. Pesticide.

— Pesticide? spun neîncrezătoare, dar Julia și Carson dau din cap, cu aceleași expresii înrăite pe chip, la fel ca Welch. Adică flămânzim din cauza pesticidelor?

— Sistemele voastre sunt deja compromise. Nu cred că vă puteți permite să vă asumați riscuri în ceea ce privește hrana.

— Și în loc de asta abia dacă mâncăm ceva?

— Da, spune Welch.

Are vocea egală, privirea cumpănită și rece.

— Ți-am explicat, Hetty: te-am ales pentru că m-am gândit că vei face față situației. Recunosc, uneori mă înșel în privința oamenilor. Și dacă așa s-a întâmplat și acum, putem să avem foarte bine grijă de asta.

Se mișcă imperceptibil și văd cum mâna i se oprește pe mânerul revolverului înfipt în betelia blugilor.

Îmi pot imagina urmarea. Un glonț înfipt chiar între ochi și Welch privind cum trupul meu cade în mare. Destul de ușor de explicat oricui din școală dispariția unei fete din Schimbul Bărcii.

— Dar nu-mi place deloc când greșesc, continuă Welch. Și nici nu cred că e cazul. Cred că poți să te descurci cu treaba asta, Hetty. Nu-i așa?

La început nu-i pot răspunde. Ne luptăm una cu alta pentru cea mai mică bucățică de mâncare și în tot timpul ăsta aveam la dispoziție mult mai multă. Ce o face pe Welch să creadă că are dreptul să ne priveze de ea?

Dar viața mea este pe muchie de cuțit dacă aleg să duc această luptă. Welch n-o să aibă nicio problemă să mă ucidă. N-o să piardă nicio secundă de somn din cauza asta. După un an și jumătate de Tox, am învățat toate că trebuie să facem ce avem de făcut. Și, cinstit vorbind, nu pot să mă prefac că nu contează faptul că m-au ales pe mine. Pe mine, nu pe Reese.

— Ei bine, Hetty?

Indiferent ce e în neregulă aici – și este ceva, sunt sigură –, nu pot repara acum. Mă îndrept de spate și o privesc în ochi pe Welch. Nu pot minți ca Byatt, dar pot încerca.

— Da, spun, ai dreptate.

Welch mă prinde de umăr zâmbind larg și sincer.

— Știam eu că am făcut alegerea potrivită.

— Bună treabă, spune Julia, iar Carson se repede să-mi trântească un sărut camaraderesc pe obraz.

Mă trag în spate, surprinsă – Carson e gheață la atingere, are buzele mai reci chiar decât aerul care ne înconjoară.

— Mă bucur să te avem printre noi, spune ea.

Amândouă au zâmbetele poleite cu ușurare, de parcă ar fi fost pregătite să meargă acasă fără mine.

Și bineînțeles că erau.

Welch își aruncă brațul în jurul meu.

— Evident, nu le spunem fetelor, zice ea, însoțindu-mă spre cutii, dar, ca să știi și tu, încercăm să o ținem și pe directoare departe de treaba asta.

— Departe de asta?

Nu-mi pot ascunde surpriza. Oricât de ciudat e totul, e și mai ciudat că Welch și directoarea ar putea ascunde lucruri una de alta.

— Are o grămadă pe cap. Nu-i nevoie s-o deranjăm cu detalii despre livrarea alimentelor, spune Welch și zâmbește. E mai simplu s-o descurcăm noi. Știi cât îi place să se bage în toate.

— Sigur, spun eu.

Se pare că am nimerit răspunsul corect, iar ea a lămurit perfect ce este în stare să sacrifice pentru a păstra secretul.

— Minunat! spune și îmi dă drumul. Trebuie să trecem la treabă. E o grămadă de învățat, așa că… ce-ar fi ca de data asta doar să te uiți? O să te prinzi pe parcurs.

Carson începe să-i paseze sacii Juliei, care îi desface și varsă conținutul pe pământ.

Legume, fructe și o bucată de șuncă. Totul împachetat de parcă ar veni direct din băcănie. Doar că, atunci când privesc mai de aproape, văd că unele cutii fuseseră deschise, unele pungi se desfăcuseră și fuseseră resigilate cu bandă ștampilată cu însemnele de la Camp Nash. O busolă și un glob, un steag inscripționat cu litere prea mici ca să poată fi citite.

Stomacul îmi ghiorțăie când Welch ridică o pungă cu morcovi și o duce la nas.

— Nu sunt buni, spune ea și-i aruncă peste margine, în ocean.

A trebuit să mă stăpânesc să nu mă arunc după ei.

Urmează șunca, apoi o pungă cu struguri și apoi un săcotei de ardei gras, până când doi saci au fost goliți și valurile din jurul debarcaderului gem de alimente.

— Așa, vezi, spune Welch.

A ajuns la al treilea sac, în care se află baxuri de apă, cu etichete proaspete și sclipitoare pe sticle, imprimate cu același nume ca de obicei.

Acum bem numai asta – școala avea un izvor, dar după Tox, Marina ne-a spus să nu-l mai folosim, fiindcă ar putea fi contaminat.

Carson începe să numere baxurile. Lângă ea, Julia sortează chibriturile și săpunurile în grămezi. Văd sticlele de șampon ițindu-se din sacul ei, toate perlate și pastelate, complet inutile.

Le ia o vreme, dar, în cele din urmă, au golit sacii și au împachetat ce vor să păstreze, cu mâncarea încă în ambalajul ei obișnuit, biscuiți și felii de carne uscată, ba chiar și o pungă de covrigi care se dovedesc tari ca piatra, iar apoi Julia își scoate cuțitul de la brâu, ca să deschidă prima cutie. Fâșii de hârtie se împrăștie în vânt, așternându-se pe suprafața apei ca fulgii de cenușă.

În total sunt patru cutii. Una e plină ochi cu truse medicale, pungi pentru reziduuri biologice, măști de genul celor pe care le poartă medicii peste nas și gură; aruncăm jumătate și luăm restul. A doua cutie este plină până-n margine cu muniție, a treia conține două pistoale frumos împachetate în zăpadă artificială. Welch ia armele și le îndeasă în sacul ei, pasând fiecăreia dintre noi câteva cutii cu cartușe.

Și apoi deschidem și ultima cutie. Este plină mai mult cu hârtie și paie, dar îngropată adânc, în mijloc, este o ciocolată, ciocolată adevărată, neagră, de bună calitate. Ne adunăm în jurul lui Welch, în timp ce o scoate din cutie.

— Asta e...? spun eu, dar nu reușesc să termin propoziția, pentru că Welch smulge folia și aproape că o pot mirosi, uitasem cum este, felul în care zahărul urcă în aer ca lujerul unei vițe-de-vie și, înainte să-mi dau seama, am și întins mâna.

Carson râde.

— Ai răbdare, o să primești și tu.

— Ați mai avut de-astea? întreb, iar Julia dă din cap.

Știu că ar trebui să fiu furioasă. Dar nu pot simți decât invidie.

Când Welch rupe primele două pătrățele se aude cel mai grozav sunet din câte am auzit vreodată, un sunet dens, adevărat, ca și când ciocolata chiar există.

— Trimit de fiecare dată câte una.

— Ei, nu chiar de fiecare dată, spune Welch și următoarele două pătrățele sunt deja în palma Juliei. Dar trimit destul de des.

Și acum e rândul meu, mi se topește deja pe piele, o îndes în gură atât de repede, încât am impresia că o să mă înec, dar cui îi pasă, serios, cui îi pasă de asta, când e atât de al dracului de bună.

După ce am terminat – și asta durează nițel, fiindcă îmi ling degetele neîncetat, încercând să prind fiecare fărâmă de ciocolată –, ridicăm sacii și îi ducem iar în drum. Balotul este gol. Welch împinge și cutiile în apă, iar când o întreb de ce, îmi răspunde că, dacă lăsăm ceva pe dig, trimit mai puțin data viitoare. Lăsăm totul golit, chiar dacă am luat, poate, o treime din conținut.

Știu că la întoarcere o apucăm pe același drum, dar cu cât ne îndepărtăm de debarcader, cu atât mai diferit arată totul. Poate că de vină este lumina, care pare mai galbenă acum decât era azi-dimineață. Pescărușii și-au luat zborul și se învârt în cerc deasupra capetelor noastre, țipând agitat și ascuțit. Îmi trag mai tare pe urechi clapele căciulii, când deodată Welch se oprește atât de brusc, încât Carson vine peste ea.

— Scuze, spune ea, dar Welch n-o aude.

— Ce e? întreabă Julia.

Welch se răsucește și se uită la noi, ceva ivindu-i-se în colțurile gurii.

— Se apropie ceva.

Pescărușii au plecat, lăsând în aer o liniște fragilă.

— Împrăștierea, spune ea. În perechi. Stați în afara drumului. Ne întâlnim la poartă. Hetty, tu vii cu mine.

Julia și Carson schimbă o privire și apoi dispar în tufișuri, până când nu le mai pot zări hainele roșii.

Welch mă conduce prin pădure, în ritm rapid, scoarța copacilor ni se agață de haine în timp ce ne croim drum printre pini. Peste umărul meu, umbra se întețește și la fiecare pas se

aud animale strecurându-se printre copaci. Cu cât ne afundăm mai adânc, sacul pe care-l duc începe să-mi alunece din palmele umede.

— Welch, o strig, dar ea nu-mi răspunde, ci doar se întinde ca să mă apuce de haină și să mă tragă după ea.

La stânga noastră se aude un trosnet venind din tufișuri. Welch se oprește brusc. Stană de piatră, doar își aruncă un braț peste pieptul meu. Pinii ne înconjoară din toate părțile, împrăștiați în crengi rupte, feliind orizontul în aschii. Nu văd nimic în mișcare. Poate că n-am auzit bine, mă gândesc, poate că drumul spre casă e liber. Dar se aude iar și prind o pâlpâire. O mișcare. Ochi sticloși și galbeni, înainte de a dispărea.

— Ce-a fost asta? șoptesc.

Inima îmi bate tare în piept și simt cum mi se strâng plămânii sugrumați de panică.

— Nu știu.

Bâjbâie la centură după pistolul pe care-l duce cu ea și-l ține aproape, cu degetul pe trăgaci.

— N-am văzut…

Ceva o face să tacă brusc, un mârâit venind din spatele nostru. Un hârâit și plesnetul unei ramuri. Mă întorc.

Este un râs cu blana cenușie, cu trupul lung, ghemuit. Urechile ascuțite sunt lăsate pe spate, iar dinții îi sclipesc când mârâie la noi. E la zece metri, sau poate chiar mai aproape, și vine spre noi, urmărindu-ne, în timp ce gheața i se sfărâmă sub labe.

Înainte de Tox erau mici și iuți. Puteai să-i alungi cu un foc de armă. Dar ăsta… îi văd mușchii mișcându-se pe sub blană, umerii masivi îmi ajung aproape până la talie.

— Treci în spatele meu, șoptește Welch. Încetișor.

Abia dacă mai pot respira, cu privirea ațintită la râs, dar mă strecor în spatele lui Welch, pipăind pământul cu ghetele înainte de a face vreun pas. Felina slobozește încă un mârâit și-și lasă pieptul pe pământ. Acum este și mai aproape și îi văd petele întunecate de pe spinare, cruste de sânge uscat acolo unde pielea i-a căzut, pe bucăți. Rănile îi supurează de sus până jos pe picioarele din față și și-a vărsat fierea pe blana albă de la gât.

Un pas în față, apoi al doilea, dând din coadă. Welch mă împinge în spate și piciorul mi se prinde într-o rădăcină. Mă

împiedic și înjur. Felina șuieră și se aruncă înainte. Dă drumul unui urlet ascuțit. Welch trage cu arma în aer, sunetul îmi explodează în cap și râsul sare înapoi cu un alt mârâit, dându-ne târcoale și șfichiuind din coadă.

— La semnul meu, spune Welch, fugi spre casă. Te prind din urmă dacă pot.

Întoarce-te, întoarce-te, arma tremură în mâna lui Welch și nu-mi mai dau seama dincotro am venit și încotro ar trebui să merg. Dar nu contează. Bătăile inimii mele îmi spun doar aleargă, aleargă, aleargă.

— Gata? spune Welch.

Râsul încă mârâie, pocnind din fălci în timp ce ea îl ia în cătare, drept între ochi. Nu, îmi spun. Dar e prea târziu. O apăsare pe trăgaci și urletul felinei, când glonțul o sfâșie de-a lungul. Welch mă împinge.

— Fugi! strigă ea. Acum!

O aud înfundat, din pricina țiuitului din urechi, dar trupul meu o ascultă. Îmi arunc sacul pe umăr și o iau la fugă. Picioarele-mi bubuie pe pământ și suflu greu în aerul rece, aruncându-mi trupul înainte, împingându-mă cât de tare pot. În spatele meu, o altă împușcătură. Nu mă uit înapoi.

Las pinii în urmă, în timp ce trec în viteză pe lângă ei. Teama ca un văl și totul arată altfel, arată ca primejdia, ca durerea. O cărare mi se deschide în față. O urmez, cu pielea de găină. Aici sunt prea expusă, prea vulnerabilă, dar cred că este una dintre potecile domnului Harker, în partea sudică a insulei. Cel puțin mă îndrept în direcția potrivită.

Plămânii îmi ard și încep să simt un cârcel în picior, sacul îmi saltă dureros pe șold. Văd în față un șir de molizi, cu crengile lăsându-se mult spre pământ. Dacă reușesc să intru între ele, o să mă pot ascunde de orice creatură m-ar urmări și o pot aștepta pe Welch.

Împing cu umărul în desișul de ramuri și mă trezesc într-un loc mic, adăpostit, unde aerul e verde și înmiresmat, iar lumea întreagă, brăzdată de întretăierea acelor de molid. Dincolo de ele, pădurea pare liniștită, totul e neclintit. Nicio urmă din sclipirea roșie a hainelor lui Welch. Caut prin sac după căciulă și o pun pe una dintre ramuri, astfel încât Welch s-o poată vedea dacă trece pe aici.

Dacă nu vine în câteva minute, îmi spun, pornesc la drum. Dar gândul de a ieși iar acolo îmi întoarce stomacul pe dos. Niciodată n-am venit de una singură aici înainte de Tox. Aveam mereu alături o clasă întreagă de fete, aflate toate la o plimbare în natură pentru cursul de biologie, sau eram cu Reese și Byatt în timp ce tropăiam prin pădure spre casa lui Reese, pentru cină. Și pe atunci nu era așa. Copacii nu creșteau atât de apropiați. Era mai mult aer în care să respiri.

Mă las pe vine la baza unuia dintre molizi și adun acele moarte într-o grămadă pe care mă așez, ca să stau cât mai departe de pământul înghețat. Dar dau de ceva acolo, ascuns sub tufiș, ceva tare și găunos.

Îndepărtez acele moarte, ignorând cărăbușii care se împrăștie ca o cascadă de mărgele negre, lucioase. Pe măsură ce îndepărtez frunzișul, ceva acru și putred îmi gâdilă tot mai tare nările până când iese la iveală ce este ascuns – o geantă frigorifică din plastic albastru, strident, cu mânerul pliat, de parcă cineva ar fi uitat-o acolo după un picnic.

Înainte de a deschide capacul cu unghiile mele murdare, arunc o privire peste umăr. Probabil, nu e decât o veche cutie de scule a domnului Harker, dar merită să verific.

Mă aștept să găsesc momeală mucegăită, o grămadă de cârlige și fir pentru undiță, dar nu e deloc așa. Exteriorul cutiei este acoperit de mâzgă, dar interiorul este curat, ca și când ar fi fost șters. Și acolo, odihnindu-se pe fundul ei, într-o pungă de plastic sigilată cu bandă roșie, este un flacon de sânge, etichetat „Potențial RAX009”, cu un scris pe care aproape că-l recunosc.

— Hetty?

Vocea lui Welch plutește spre mine printre copaci, grăbită și sacadată. Trântesc capacul cutiei și îngrămădesc la loc peste ea stratul de ace. Orice ar fi, nu cred că trebuia să văd.

— Ești acolo?

Welch strigă iar și mă ridic în picioare, salt sacul pe umăr.

— Aici, spun, smulgând căciula dintre crengi și ieșind din desișul de molizi.

Vine grăbită printre copaci, cu pași zgomotoși și agitați. Are sânge pe obraz, haina e ruptă și părul ciufulit din împletitură. Într-o secundă ajunge în fața mea și mă apucă de umeri, apoi mă scutură.

— Ce mama dracului, Hetty? spune ea – și nu este domnișoara Welch, mustrându-mă că nu am respectat restricțiile.

Este doar o fată ca oricare alta, pe care Toxul a făcut-o banală și a lăsat-o îngrijorată și epuizată.

— Trebuia să mergi mai departe.

— Îmi pare rău, îi spun. Doar că… eram îngrijorată pentru tine.

Adevărul este că mi-era frică să rămân de una singură, dar n-o să-i spun așa ceva.

— Ce s-a întâmplat cu râsul?

— E mort, spune ea. Dar, Hetty, ți-am dat un ordin. Data viitoare va trebui să-l urmezi, în regulă?

Dau repede din cap.

— Așa o să fac.

Aruncă o privire peste umărul meu, cu ochii adăstând asupra desișului de molizi; mă foiesc ușor. Aș vrea s-o întreb dacă știe despre cutia frigorifică, dacă știe ce înseamnă acel RAX009, dar îmi amintesc în ce fel m-a privit pe doc. M-a privit ca atunci când știm lucruri despre care n-ar trebui să vorbim. Oare ăsta este un alt test? Și păstrarea acestui secret face parte tot din treaba mea?

Welch se încruntă.

— Ești bine?

Mai bine să fiu în siguranță decât să-mi pară rău după aia.

— Da, spun și îmi lipesc pe față un zâmbet. Hai să mergem acasă!

O tăiem din nou spre drum, avansând rapid spre casă. Aici este capătul unei cărări, dincolo un petic de iarbă, bucăți de moloz împrăștiate ca niște pietre funerare. Clipesc cu greu, simțind orbirea din ochiul drept.

Transpirația mi se răcește în aerul de toamnă târzie și când ajungem la poartă, după-amiaza târziu, tremur. Am uitat cum era să văd creasta albă înălțându-se peste copaci. Fetele din Schimbul Armelor sunt două siluete sus, pe acoperișul plat. Mă întreb cum arăt eu pentru ele.

La poartă găsim un coiot mort, mușchii bâzâind în jurul capului său însângerat. Julia și Carson așteaptă lângă el,

rezemate de gard. Se ridică în picioare când ne văd apropiindu-ne, ne fac semn cu mâna de lângă carcasă.

— Ține minte, îmi spune Welch la ureche, cu voce joasă. Zâmbește larg. E treaba ta să le arăți fetelor dinăuntru că totul e în regulă.

Plămânii încă mă dor de la alergare, mâinile-mi sunt grele de la căratul hranei aruncate peste umăr, dar stau dreaptă și fac tot ce pot ca să alung această stare. Acum am și eu secrete de păstrat. M-au ales pentru că pot face față, așa că voi face.

Welch descuie poarta și ne strecurăm înăuntru în șir indian, apoi intrăm în casă pe ușa din față. Las sacul jos și evit să le privesc pe fetele care vociferează în jur, încercând să-și dea seama ce conține. Byatt mă așteaptă la baza scărilor. Cu capul lăsat într-o parte, fără să spună nimic.

— Unde e Reese? o întreb când ajung suficient de aproape.

— N-am văzut-o deloc azi.

Byatt se întinde spre mine. Aș vrea să mă prăbușesc în brațele ei, s-o las să mă țină, dar nu trebuie să las pe nimeni să vadă asta.

— Ești okay? mă întreabă.

— Obosită.

În spatele meu se aud pași măsurați, iar când mă întorc o văd pe directoare, îngrijorarea de pe chipul ei dându-i o înfățișare aproape maternă.

— Ești bine? mă întreabă ea.

Încuviințez, ignorând apăsarea crescândă din piept.

— Sunt bine. Doar că a fost mult de asimilat.

— De ce nu te duci sus?

Directoarea îmi pune o mână pe umăr, iar degetele îi tremură ca și când Toxul ar fi viu în ele.

— Ți-ar prinde bine un pic de odihnă.

— Are dreptate, spune Byatt. Haide!

— Dar mâncarea…

Tot ce vreau este să mă odihnesc, dar ar trebui să aștept până când fetele și-au luat partea care li se cuvine, apoi să ajut la căratul restului de provizii în cămară. E treaba mea.

Welch vine lângă mine și mă scoate din grămadă.

— Ne ocupăm noi, spune ea. Du-te la culcare!

N-am energie să protestez.

— Okay.

Întind mâna după cuțitul de luptă, ca să i-l înapoiez, dar Welch dă din cap.

— Îl meriți, spune ea.

Am un cuțit la brâu, la fel ca Julia și Carson. Presupun că este deja oficial.

O las pe Byatt să mă conducă spre scări și, după un pas sau doi, închid ochiul. În spatele nostru le aud pe fete zgâriind și încăierându-se pentru hrană și mă gândesc la ocean și la debarcader, la tot ce am aruncat în apă. La ciocolata pe care am mâncat-o fără vreun gând la toate celelalte, blocate aici.

În fine, în camera noastră, urc în pat și mă întind pe-o parte. Byatt stă pe marginea saltelei, cu trupul meu încolăcit în jurul ei.

— Poate ai vrea niște apă? mă întreabă ea.

— Sunt bine, serios.

— Ce se întâmplă acolo, afară, Hetty?

Și aș vrea să-i spun – oh, cât de mult aș vrea –, pentru că, dacă este cineva care ar ști ce să-mi răspundă, aceea ar fi Byatt. Dar înghit cu greu și mă mai închid un pic în mine. Totul este în regulă, o aud pe Welch.

— Nimic.

Ea tace o clipă și apoi se apleacă spre mine, împungându-mă tare în șold cu cioturile celei de-a doua coloane vertebrale.

Trăsăturile chipului îi sunt luminate de ultimele raze de soare. Curba nasului și gâtul lung îmi sunt atât de familiare, încât aș putea să le desenez în somn, părul ei de un castaniu bogat îi atârnă pe umeri. Și al meu era cândva lung ca al ei, până când mi l-a tuns în primăvara primului meu an de liceu. Amândouă pe verandă, cu Byatt scurtându-l tăcută, metodic, așa încât vârfurile să-mi atingă maxilarul. Încă o face, o dată la câteva luni, crestând și filând vârfurile cu lama boantă a vreunui cuțit pe care reușește să-l împrumute de la fetele din Schimbul Bărcii.

O înghiontesc ușor și își pleacă privirea spre mine.

— Tu ești bine? o întreb.

Uneori uit. Uit că și ea este ca noi toate celelalte. Dar Byatt îmi zâmbește încrezătoare.

— Dormi un pic. O să fiu aici.

Am făcut ce am făcut, am văzut ce am văzut, dar Byatt este aici, așa că adorm de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

Capitolul 5

A doua zi, Reese nu apare la micul dejun. Au trecut aproape două zile de când am văzut-o ultima dată, de când am fost cooptată în Schimbul Bărcii, dar Byatt spune că a văzut-o prin curte, a văzut-o refugiindu-se în ceea ce slujea drept birou al profesorilor pe timpul nopții.

Azi stăm lângă șemineu, împărțind una dintre canapele cu Cat și Lindsay. Au început în același an cu noi, dar nu prea vorbeam cu ele în afara orelor de curs. Apoi Toxul a început să ne adune laolaltă, negociind alimente și pături. Acum, toată lumea are mai multă nevoie de ajutor decât avea înainte.

De obicei, eu sunt cea care merge după mâncare, dar încă mă simt rău când mă gândesc la ziua de ieri, la rațiile pe care le-am aruncat în apă. Așa că azi se duce Byatt și reușește să facă rost de o pungă de crutoane. Ia o mână, întinzând apoi punga spre mine.

— Trebuie să mănânci ceva, spune ea.

— Mai târziu.

Nu pot. Știu, știu, am aruncat mâncarea aia dintr-un anumit motiv, dar asta nu mă face s-o privesc cu mai multă ușurință pe Byatt, cum își numără fiecare dumicat.

— Hetty, pot să vorbesc cu tine?

Este Welch. Mă răsucesc pe canapea, ca să mă uit la ea. Are gura inexpresivă, o linie subțire, strânsă, dar pare aproape nervoasă, cum era înainte de Tox, când ne prindea încălcând restricțiile.

— Sigur, îi răspund ridicându-mă și îndreptându-mă spre ea.

— Îți păstrez niște mâncare, strigă Byatt. Fie că vrei tu sau nu.

Fac semn cu mâna peste umăr.

— Mulțumesc, mami.

Welch mă conduce spre intrarea în coridor. De aproape pot să-i văd ridurile de pe fruntea încruntată, ochii strălucitori, ca și când ar fi gata să facă febră.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— Byatt are dreptate. Ar trebui să mănânci ceva.

— Nu mi-e foame.

Nu pot. Nu pot să înghit mai mult decât am înghițit deja.

Welch respiră profund.

— Hetty!

Și pare foarte serioasă.

— E nevoie să te străduiești un pic mai mult, te rog.

— Poftim?

Fie și numai faptul că mă aflu în sala mare este mai mult decât pot îndura.

— Ți-am spus că e treaba ta să le arăți tuturor de aici că lucrurile sunt în regulă. În schimb, tu stai acolo cu o față de parcă ești gata să-ți verși mațele, serios.

— Încerc, bine? spun cu o voce îmbibată de frustrare.

— Dar nu suficient.

Se uită peste umărul meu, spre locul unde știu că se află Byatt.

— De obicei umblați câte trei. Unde e Reese?

— Asta n-are nicio legătură.

Welch pufnește.

— Orice are legătură. După demonstrația aia de forță pe care a făcut-o când ai fost cooptată în Schimbul Bărcii, voi două sunteți luate în vizor, spune și se apleacă spre mine. Fetele se uită la tine, Hetty. Așa că, indiferent de motivul bătăii dintre voi, trebuie s-o rezolvi. Pupați-vă și împăcați-vă. Fă orice e nevoie ca voi trei să reveniți la normal. La normal, Hetty.

— E vorba despre Reese. Îmbufnarea e normală pentru ea.

— Nu mă rog de tine, spune Welch aspru.

Are fălcile încleștate și ochii îi strălucesc.

— Da, spun și ridic mâinile, în semn că mă predau. Okay. O să vorbesc cu ea.

— Și n-o să-i spui nimic din ce n-ar trebui.

Abia dacă-i spun ceva și într-o zi bună.

— N-o să-i spun.

Welch zâmbește sau ceva pe-acolo și-mi pune o mână pe umăr.

— Mulțumesc. La un moment dat, în cursul zilei, o fie OK.

Face câțiva pași, după care mie îmi scapă de pe buze:

— Pe tine nu te deranjează? Să le minți pe toate?

Nu-mi răspunde timp de o secundă, apoi se întoarce.

Văd pe fața ei felul în care încearcă să se poarte corect, faptul că vrea să dea un răspuns potrivit pentru un adult.

— Ba da, mă deranjează, spune și apoi ridică din umeri. Și ce?

Și asta nu înseamnă nimic pentru tine? aș vrea să-i strig. *Și asta nu contează?*

— Și nimic, presupun.

Dă din cap.

— Astăzi, Hetty.

Când mă întorc la Byatt, îmi dau seama că s-a uitat la noi. Unghii proaspăt roase, o urmă de încruntare.

— Trebuie să vorbesc cu Reese, îi spun. Ai face bine să vii peste noi în cinci minute, în cazul în care încearcă iar să mă omoare.

— Doar te-ai înecat puțin, spune Byatt, dar dă din cap în semn de încuviințare și, când trec pe lângă ea, își înfige degetele în găicile de la blugii mei, ca să mă oprească. Ai grijă, da?

Îi zâmbesc. Mereu am grijă în ceea ce o privește pe Reese, chiar dacă ea are rareori grijă în ceea ce mă privește.

— Desigur.

Era mai simplu cu Reese când era și tatăl ei aici. Chiar când au instituit carantina, l-au adus pe domnul Harker dincoace de gard și l-au cantonat în aripa profesoarelor, iar noi toate ne-am prefăcut că nici n-ar fi asta cea mai ciudată parte din situație, anume să avem un bărbat alături de noi, sub același acoperiș.

A rămas aici o lună, poate. Pe atunci încă țineam cursul evenimentelor, dar acum mi se pare că s-au întâmplat toate cu atât de mult timp în urmă, încât abia dacă mi le mai amintesc. Tot ce a rămas sunt crizele. Reese și tatăl ei luând micul dejun în sala de mese, acum multă vreme, înainte să dezmembrăm mobila ca s-o punem pe foc. Reese și tatăl ei improvizând ceva ca să reconecteze generatorul. Ei doi pe verandă, urmărind constelațiile de pe cer, Reese râzând într-un fel în care n-a râs niciodată cu mine și cu Byatt.

Și multe alte lucruri. Cum a început el să se schimbe – încet, la început, doar o neliniște avidă în mâinile lui, să se zgârie și să se sfâșie. Toxul, deși pe atunci nu-i spuneam încă așa. Tot ce am știut, de fapt, a fost că într-o zi domnul Harker era bine, iar în următoarea zi n-a mai fost. Într-o zi era el însuși, în următoarea vomita un nămol negru, zgrunțuros ca pământul, privindu-ne cu ochi goi.

Reese a ignorat situația, s-a prefăcut că totul este în regulă, a provocat un meci urât cu Byatt și, în ziua următoare, domnul Harker a dispărut. A lăsat un bilet îndesat în haina lui Reese, în timp ce ea dormea, în care îi spunea că trebuie să plece. Îi spunea că în felul ăsta era mai sigur pentru toată lumea.

În dimineața aia, Reese a alergat la gard, îmi amintesc bine. Și-a sfârtecat palmele până la sânge încercând să treacă dincolo. Dar Taylor a tras-o de acolo, iar eu și Byatt am privit-o rupându-se în bucăți. Când și-a venit în fire, ceva dispăruse pentru totdeauna din ea.

Pentru mine n-a fost deloc așa. Ne luam rămas-bun prin aeroporturi și ne uitam la știri, dar tata s-a întors întotdeauna la mine.

Am găsit-o pe Reese în desișul de pini de la marginea apei, în același loc în care ne aflam în prima zi de Tox. Acolo e și acum, pe aceeași ramură joasă a aceluiași copac, și singurul lucru diferit față de ziua aceea este strălucirea mâinii sale de argint, pe când Reese tremură în haina ei subțire.

Mă apropii încet, prin fața ei, ca să mă poată vedea, fiindcă așa e cel mai sigur, întotdeauna. În cele nici două zile scurse de când n-am mai văzut-o i s-au adâncit cearcănele. Arată flămândă, așa mi se pare. Și înfrigurată. Dar ea n-a avut niciodată nevoie de noi. Mereu a fost invers.

— Bună, îi spun.

Nu-și ridică privirea și îmi mușc buza, ca nu cumva să spun ceva ce n-ar trebui. Îmi amintesc ce mi-a spus Welch, îmi amintesc mie însămi. Amintește-ți că e un lucru important.

— În legătură cu Schimbul Bărcii, spun și mă sprijin de trunchi, lăsând mult spațiu între noi. N-am știut că eu o să primesc locul. M-am gândit că o să-l primești tu.

— Și eu la fel, spune ea, cu voce gâjâită și groasă, de parcă ei i-ar fi zdrobit cineva beregata, nu mie.

Aș vrea să strig, aș vrea să-i smulg o scuză. Dar apoi se uită la mine și se încruntă:

— Ești bine?

Tot e ceva. Poate nici nu pot spera la mai mult.

— Sunt bine. Serios, sunt bine.

— Ești sigură? zice și încearcă să zâmbească. Fiindcă arăți groaznic. De parcă ai fi una din *Little Women.*

— Oh, nu, spun eu, plat. Crezi că mă paște vreo boală?

— La Raxter? spune ea ridicând din sprâncene, cu o falsă surpriză pe chip. Asta niciodată.

Tăcem amândouă, probabil șocate că am reușit să producem fie și cea mai proastă glumă din lume. Byatt trebuie să ajungă mai repede, înainte să stricăm totul.

Mă răsucesc ca să cercetez pădurea și, când mă întorc la loc, o văd pe Reese legănându-și picioarele. Pare aproape timidă. Dar Reese nu știe ce e timiditatea. Chiar și când se răstește la mine este tot ca o armă. „Ciudato”, îmi spunea ea, ca și când m-ar fi provocat s-o contrazic.

— Ieri ai fost cu Schimbul Bărcii, îmi zice acum, apoi așteaptă.

— Da.

— Cum e?

— E diferit.

Abia dacă rostesc cuvintele.

— În ce fel diferit?

— Hm.

Îmi amintesc de Welch, îmi amintesc de treaba pe care o am. Totul este în regulă.

— Sunt mai mulți copaci, adaug prostește.

— Uite ce e, Hetty, trebuie să știu. L-ai văzut? Pe tata? Casa? Ceva?

Dau din cap.

— Îmi pare rău, Reese.

Își ferește privirea, dar nu înainte să văd cum încearcă să-și rețină lacrimile. Îmi dreg vocea într-un mod ciudat, dorindu-mi mai mult decât orice să mă fac invizibilă.

— Unde e Byatt? Trebuia să vină după noi.

Reese nu răspunde, așa că plec spre casă. Dar abia mă depărtez câțiva metri de pădurice, când o văd pe Cat venind în fugă, cu respirația tăiată. Încerc să nu mă uit la bășicile împrăștiate la rădăcina părului, toate ferfenițite și însângerate.

— Hei, spune ea. Mai bine intri.

Înspăimântător, teribil și amar. Înghit cu greu.

— De ce?

— E fata ta. Are o criză.

La început nu simt mare lucru. Doar o furnicătură în degete, o înțepătură surdă în spatele ochiului orb. Apoi o amețeală și mă preling, fiindcă mi se înmoaie genunchii.

— Nu, spun eu. Nu, tocmai am văzut-o.

— Îmi pare rău, zice Cat. Am venit cât de repede am putut.

Este imposibil. Eram cu Byatt doar cu zece minute în urmă și părea în regulă. Trebuie să fie în regulă.

Mă întorc să mă uit după Reese, dar ea a sărit deja de pe creangă și vine după mine, ajunge chiar în spatele meu, cu

buzele strânse într-o linie. Fără o vorbă, o luăm la fugă spre casă, tot mai repede, până când dau năvală în holul principal.

De obicei, aici e pustiu în timpul zilei, sunt doar câteva fete adunate lângă șemineu. Nici urmă de Byatt. Ar fi trebuit s-o întreb pe Cat unde e, așa ar fi trebuit, așa ar fi trebuit.

— Încet, spune Reese cu voce joasă și mă întind bâjbâind s-o apuc de mână, s-o strâng tare.

Am fost acolo la toate crizele ei, la cea care a lăsat-o pe Byatt fără voce pentru aproape o săptămână, la cea care i-a crestat o linie pe spinare și a lăsat-o cu încă o coloană vertebrală. Trebuie să fiu prezentă și la asta de acum.

Un scâncet tremurător străbate aerul. Frica se năpustește asupra mea, rece și neașteptată, și mă smulg de lângă Reese. Sunetul vine de undeva din spatele casei, dinspre aripa sudică, de la bucătărie.

Îmi fac loc dând din coate spre grupul de lângă șemineu și alerg de-a lungul coridorului, lăsând în urmă săli de clasă și birouri. Toate sunt goale și nici urmă de Byatt, nici urmă de Byatt, nici urmă de Byatt. Până când, în final, iat-o. Răstignită pe podeaua bucătăriei, cu părul ei negru răvășit pe față.

Te rog. Nu poate fi adevărat.

Mă prăbușesc în genunchi lângă ea. Din nări i se preling dâre gemene de sânge, trasându-i dungi pe dinți, când încearcă să tragă aer în piept. Mi se pare că plânge, dar e greu de zis. Într-o mână ține strâns un pachet de biscuiți, iar cealaltă i s-a încleștat pe gât.

— Ce s-a întâmplat? întreb, vorbele ieșindu-mi nebune una peste alta. Ce te doare? Ce e?

Bolborosește ceva, pare că numele meu, dar apoi își dă ochii peste cap. Are convulsii, mușchii întinși la maximum, ca un arc, îi străbat trupul precum un val.

Cred că urlu, dar sunetul nu seamănă cu nimic. Niște mâini pe umerii mei, trăgându-mă înapoi. Îi îndepărtez, încercând să simt pulsul pe gâtul lui Byatt.

— Hei, îi spun când deschide ochii injectați cu sânge. Eu sunt. Ești bine.

— Am trimis pe cineva s-o aducă pe Welch, spune Reese.

Pare calmă, stăpână pe ea, dar o știu pe Reese și știu că asta înseamnă stare de panică. Vine să se așeze în cealaltă parte, lângă Byatt, doar că n-o privește. La mine se uită.

— Rezistă, auzi?

Ultima dată a fost atât de mult sânge! Înflorind sub ea, strângându-se în crăpăturile din dalele podelei. De data asta nu e decât sângele care-i curge din nas, prelingându-i-se în gură, picurând pe podea. Îi ridic mânecile ca să caut urme de răni, orice.

— Am nevoie de ajutorul tău, spun, îngenunchind lângă ea.

Mă pustiește s-o văd așa.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, adaug.

Se întinde în sus, spre mine, cu mâna tremurătoare, și își înfige degetele în gulerul bluzei mele. Mă aplec atât de mult, încât îi simt saliva lipindu-mi-se de obraz.

— Hetty, zice ea. Hetty, te rog.

Este cel mai îngrozitor lucru pe care l-am auzit vreodată. Vocea îi sună ca un metal frecat de metal, ca un milion de oameni laolaltă, un urlet și o șoaptă și tot ce este între ele, și doare, o durere reală impregnându-mi-se în oase. De parcă mi-ar pârâi, de parcă ar fi de sticlă.

Mă încolăcesc în mine însămi, îmi apăs palmele pe urechi. Pare că nu se mai termină, până când, în sfârșit, huruitul îmi dispare din trup și pot iar să gândesc.

— Rahat, spune Reese cu o voce slabă și aeriană, de parcă ar fi lovit-o și pe ea. Ce-a fost asta?

O ignor și mă târăsc înapoi spre Byatt, care aproape că se hiperventilează, încercând s-o ridic. Și ea pare speriată. Un an și jumătate de Tox. N-am văzut-o niciodată speriată, până azi.

— Ești bine, spun, întinzându-mă spre ea.

Dar Byatt dă din cap și-și apasă palma pe obrazul meu. Ca și când m-ar întreba: *dar tu?*

De pe hol aud voci apropiindu-se. Welch și alte câteva – probabil Julia și Carson. Asta e ceea ce face Schimbul Bărcii. Curăță mizeria, o îndepărtează. Doar că acum mizeria este Byatt și n-am să le las să mi-o ia de sub ochi.

— Sunt bine, spun când Byatt mă trage de lobul urechii, ca să-mi atragă atenția. Welch vine încoace, bine? O să aibă grijă de tine.

Byatt trage aer în piept, gata să spună ceva, dar Reese intervine într-o secundă, punându-i cu hotărâre palmele pe gură.

— Nu vorbi, spune ea. O să-ți facă rău.

Welch intră în fugă în încăpere, cu Julia și Carson la câțiva pași după ea. Se uită la Byatt, iar mâna Juliei zăbovește prea aproape de cuțitul de la brâu; Welch se întoarce spre mine.

— Poate să meargă?

Știu ce-ar spune Byatt – că este aici, de față, așa că poate vorbi singură –, dar nu mai vreau să mă simt în viața mea așa cum m-am simțit când a vorbit.

— Presupun că da.

Welch dă din cap spre Carson și Julia.

— Ridicați-o în picioare.

Mă clatin pe picioare și îmi pierd un pic echilibrul.

— Ajut și eu.

— Nici vorbă, spune Welch, scuturând din cap.

— Este treaba Schimbului Bărcii. Sunt din Schimbul Bărcii.

— Nu, pentru asta nu ești.

Julia și Carson se apropie, iar bocancii le scârțâie pe dalele în tablă de șah ale podelei. Nu-mi aruncă nicio privire cât se lasă pe vine, fiecare la stânga și la dreapta lui Byatt, și o apucă de coate, ajutând-o să se ridice.

Nu se opune. Cred că știe că n-are niciun sens. Doar îmi aruncă o privire când trece pe lângă mine și, în ultima secundă, se întinde și-mi îndeasă ceva în palmă.

Un pachet de biscuiți. Acum făcuți fărâme. Trebuie să fi găsit ascunzătoarea lui Taylor.

Îi strâng la piept și încerc să nu izbucnesc în plâns. Ar vrea să-i mănânc eu. Spunea că n-ar trebui să mă înfometez.

— O să pui ăia la loc, spune Welch.

Mă întorc să mă uit la ea. Nu poate să vorbească serios.

— Poftim?

Dă din cap spre biscuiți.

— Mâncarea e mâncare.

Abia dacă aș ști ce să răspund la asta. Dar nici nu-i nevoie.

— Nu, mulțumim, spune Reese. Cred că o să-i păstrăm.

Se uită la mine și simt cum îmi crește inima, gata să-mi iasă din piept. Asta înseamnă s-o ai pe Reese de partea ta, să se bată pentru tine.

Welch se uită cumva printre noi și apoi ridică din umeri. Nu e nimeni aici s-o vadă cedând și încă are o slăbiciune pentru noi, când își permite s-o arate.

Când ajunge la ușă, îmi scapă de pe buze:

— Byatt o să fie okay?

Aproape că-mi cedează vocea și e jenant că îmi pasă în vreun fel de asta.

— O să-și revină repede?

Welch se oprește. Nu se întoarce. Doar linia umerilor ei profilată în întuneric, apoi își vede de drum. Mă lasă în bucătărie, cu vederea încețoșată. Și chiar dacă îi simt încă mâinile încleștate în beregata mea, Reese e tot ce-mi doresc.

— Fac pariu că nu-i nimic grav, încerc eu, de parcă treaba asta ar căpăta mai mult sens când e spusă cu voce tare.

— Așa e, spune Reese.

Se uită la mine din patul ei de sus. Stau dedesubt, în patul meu, întinsă pe spate și cu brațele încrucișate la piept. Am crezut că o să se țină deoparte, așa cum a făcut de când am intrat în Schimbul Bărcii, dar a urcat după mine pe scări, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Și am încercat să adorm – amândouă am încercat –, însă pe la jumătatea nopții am lăsat să-mi scape un oftat și Reese s-a aplecat peste marginea patului ei, să se uite în jos, la mine.

— Sunt sigură că o să fie bine.

Dar știm amândouă că numai fetele foarte bolnave sunt duse sus, la infirmerie. Și cele mai multe dintre ele nu mai coboară niciodată de acolo.

Mă înfășor și mai strâns în haină.

— Sunt îngrijorată.

— Știu.

— Ea e tot ce am.

O fracțiune de secundă de liniște și apoi îmi dau seama cum trebuie să-i fi sunat asta lui Reese. Reese, care este chiar aici.

— Iartă-mă, îi spun.

— E în regulă.

Știu că ăsta e momentul în care ar trebui să-i spun că n-am vrut să spun asta. Dar adevărul este că nu m-am gândit niciodată la Reese ca fiind a mea. Că cineva ca ea ar putea aparține cuiva ca mine, de fapt că ar putea aparține oricui altcuiva.

— Dar serios, spune Reese. Byatt o să fie bine.

— Nu poți să-mi promiți așa ceva.

Se încruntă și se rostogolește înapoi în patul ei, ca să n-o mai pot vedea.

— Nu-ți promit.

— Okay, îi răspund, în timp ce o aud foindu-se, ca să-și găsească o poziție bună.

— Dar ce zici de vremurile alea când am mers la muzeu? spune ea încet. La muzeul ăla din Portland.

Așa făceam împreună cu Byatt la început, puțin după ce a izbucnit Toxul. Evocam povești de dinainte, noi două în patul de jos, iar Reese sus, fără să spună nimic, doar ascultându-ne. Acum știu că ne asculta.

— Oh, da, spun. Îmi amintesc.

— Până atunci nu mai fusesem în Portland.

— Tu nu mai fuseseși niciodată niciunde, îi spun râzând.

— Și am mâncat la prânz în zona aia de restaurante, cu mașini de suc. Le tot amestecam pe toate într-un singur pahar.

— A fost o excursie mișto.

— Partea mea favorită a fost când ți s-a făcut rău la planetariu.

Aproape că același lucru ar fi spus și Byatt. Se vede că Reese încearcă, dar nu prea reușește, fiindcă nimeni nu poate fi ca Byatt în afară de Byatt, nici măcar fata din aceste amintiri. Este locul acela din ea pe care nu-l poate atinge nimeni, nici eu, nici Reese, nici nimeni altcineva. Este doar al ei și nici măcar nu știu ce e de fapt, doar că există acolo și că l-a luat cu ea când a plecat.

Capitolul 6

Nu-mi doresc dimineața, dar ea vine oricum. Puternică și luminoasă, soare ieșind dintre nori. Îmi îngrop fața în pernă, înfricoșată să văd locul gol, acolo unde trebuia să fie Byatt.

Patul de deasupra scârțâie și o aud pe Reese șoptindu-mi numele. Mă răsucesc, încerc să deschid ochiul, iar cel orb îmi pulsează de durere, așa cum mi se întâmplă mereu la trezire. O văd privindu-mă de peste marginea patului ei. Părul i-a ieșit din coada împletită și șuvițe subțirele, aurii, îi cad în ochi. Nasul mic și rotund, pometi coborâți, încinși.

— Hei, spune ea și simt cum mi se usucă gura.

Oare m-am holbat la ea?

— Știi că sforăi? adaugă.

Oh! îmi înghit ceea ce are aproape gust de dezamăgire.

— Nu sforăi.

— Ba sigur că sforăi. Este ca un soi de fluierat ușurel, zice și înclină capul. Ca o pasăre. Sau un ceainic.

Mi s-au încins obrajii și strâng tare din ochi.

— E chiar drăguț. Îmi place mult de tot să fiu hărțuită dimineața, la prima oră.

Râde. Ridic privirea la timp ca s-o văd. Lumina îi joacă în păr și își dă capul pe spate, cu gâtul golaș drept în soare. În dimineața asta e în toane bune. Nu înțeleg de ce. Nu-și amintește ce i s-a întâmplat lui Byatt? Oare ei nu-i pasă?

Poate că nu, dar mie îmi pasă. Și n-o să trec peste asta până când nu știu că Byatt e bine.

— Unde te duci? mă întreabă Reese când mă ridic în capul oaselor.

— La infirmerie.

Mă aplec să-mi leg șireturile. Dormim încălțate, ca să nu ne congelăm prea tare, dar întotdeauna îmi slăbesc șireturile înainte de a mă urca în pat.

— Mă duc s-o văd pe Byatt. Vii și tu?

— Nu, spune Reese cu bărbia proptită pe marginea patului, având în vedere că directoarea n-o să te lase niciodată sus.

Poate că nu, dar acum sunt în Schimbul Bărcii și am și cuțitul la brâu, drept dovadă. Dacă se poate face o excepție, directoarea o va face pentru mine.

— E cea mai bună prietenă a mea. Merită să încerc.

Reese tace o clipă și când ridic privirea o văd privindu-mă cu o expresie pe care n-o pot descifra. Nu e mânie – știu prea bine cum arată asta pe chipul ei –, ci altceva, mai blând.

— Nu știu, Hetty, spune ea. Oare prietenie se cheamă ce este între tine și Byatt?

Mă întreb și eu. Sigur că mă întreb. Și o iubesc pe Byatt mai mult decât orice, mai mult decât pe mine însămi, mai mult decât viața pe care am avut-o înainte de Raxter. Dar știu căldura pe care o simt în inimă când o privesc. Cum arde domolit și egal, fără nicio scânteie.

— Da, îi răspund. Este sora mea, Reese. Este parte din mine.

Reese se încruntă și se ridică în capul oaselor, legănându-și picioarele peste marginea patului.

— Uite, m-am prins că nu-i treaba mea…

— Dar se pare că simți nevoia să comentezi oricum.

— Pentru că mă afectează și pe mine, spune ea și sunt luată prin surprindere de iritarea pe care o are în voce, de rânjetul de pe chip. Îmi place Byatt, okay? Dar nu vreau să fii cu mine așa cum ești cu ea.

— Nu vrei să fim prietene?

Reese oftează, de parcă aș fi spus ceva greșit, de parcă mai e acolo ceva ce ar trebui să înțeleg.

— Nu, spune ea răspicat, nu vreau.

Nu mă pot preface că asta nu mă năucește.

— Ei bine, asta… încep eu, dar după aceea nu mai vine nimic, doar un spațiu gol și nu pe cât de surprinzător mi-aș dori. Okay, îmi termin propoziția în cele din urmă, îndreptându-mă spre ușă.

O aud pe Reese strigându-mă, dar n-o ascult, doar smulg ușa din țâțâni și mă reped pe coridor.

N-ar trebui să conteze pentru mine. Pentru Byatt ar trebui să-mi fac griji și, în plus, am șters-o pe Reese din catastif acum mulți ani. Prea închisă, mi-am reamintit mie însămi, prea rece. Rămâne alături de mine doar pentru că n-are pe nimeni altcineva.

Coridorul se deschide în mezaninul de la etajul al doilea și la mine ajung discuțiile dintre fetele adunate dedesubt, în sala mare, vocile lor înmuiate de somn. Câteva dintre ele se vor reîntoarce în pat după ce vor lua micul dejun. Câteodată pur și simplu n-ai nimic altceva de făcut.

Dar de partea cealaltă a mezaninului este ușa către scările spre infirmerie și undeva acolo, sus, este Byatt. Tocmai când mă întreb dacă aș putea deschide încuietoarea cu vârful cuțitului meu căpătat în Schimbul Bărcii, ușa se deschide brusc și apare directoarea pășind pe ultima treaptă, șubredă și îngustă.

— Iertați-mă, o strig, grăbindu-mă spre ea.

Directoarea ridică privirea din dosarul pe care îl ține în mână. Imediat ce mă vede, închide ușa în urma ei.

— Byatt e bine? Ce face?

— Cred că putea exista și o altă cale prin care să începi această conversație, spune directoarea.

Este îmbrăcată la fel ca în fiecare zi, pantaloni cu dungă și bluză încheiată până la gât, bocancii solizi de drumeție fiind singura concesie în legătură cu ce se întâmplă în școala ei. Zăresc în buzunarul pantalonilor capătul unei batiste pătate de sânge, din cele pe care le folosește când i se deschid rănile de pe limbă.

— Bună dimineața, de exemplu.

Mă opresc și trag adânc aer în piept, luptându-mă cu impulsul de a țâșni pe lângă ea.

— Bună dimineața, doamnă directoare.

Zâmbește, înviorată.

— Bună dimineața și ție. Cum te simți azi?

E tortură curată. Dar asta e.

— Mă simt bine, răspund printre dinții încleștați, iar ea ridică o sprânceană. *Ei bine.* Scuze. Mă simt bine.

— Mă bucur foarte mult.

Se uită în foaie și apoi, când își dă seama că nu plec, își drege vocea.

— Pot să-ți mai fiu de folos cu ceva?

— Byatt e acolo, sus, îi spun eu, de parcă n-ar ști. O pot vedea?

— Mă tem că nu, domnișoară Chapin.

— Nici măcar n-o să intru în cameră, pledez eu. O să vorbesc cu ea din pragul ușii sau ceva de genul ăsta.

Nu-mi pasă dacă n-o s-o văd. Trebuie doar să știu că e bine. Că încă este ea.

Dar directoarea scutură din cap și îmi aruncă zâmbetul acela pe care adulții îl au mereu în buzunar, cel care spune că le pare rău de tine într-un fel pe care nu-l poți înțelege încă.

— De ce nu te duci jos, la micul dejun?

Chiar nu este corect. Asta este la fel de mult casa mea, pe cât este și a ei. Ar trebui să fiu lăsată să merg unde vreau.

— N-o să dureze decât o secundă, insist eu.

— Știi regulile.

Încuie ușa dinspre scările infirmeriei cu una dintre cheile de pe inelul pe care-l are mereu atârnat la brâu. Strâng pumnii, ca să mă abțin să nu i-l smulg. Ce contează toate chestiile astea? Suntem bolnave toate – nu înseamnă că dacă o văd pe Byatt asta va face rău vreuneia dintre noi.

— Îmi pare rău. Știu că trebuie să-ți fie dor de prietena ta.

Prietena mea. Sora mea, asta i-am spus lui Reese. Ar fi trebuit să o numesc semnul meu vital.

— Da, îi răspund. Mi-e dor.

Este limpede că directoarea nu se va răzgândi și sunt gata să mă întorc și să plec, să mă gândesc la un alt plan, când o văd că își așază dosul palmei pe fruntea mea, așa cum făcea mama, ca să verifice dacă am febră. Mă trag înapoi, tresărind. Scoate doar un sunet dezaprobator și repetă gestul.

— Cum te simți? Nu pari caldă.

Îmi ia un minut să-mi amintesc, dar se referă la momentul în care m-am întors cu Schimbul Bărcii. Asta a fost alaltăieri, dar pare că au trecut secole.

— Sunt bine, îi răspund, retrăgându-mă câțiva centimetri, stânjenită.

Directoarea n-are obiceiul să ne lase să ne dăm seama că i-ar păsa de noi. Înainte de Tox era altceva. Îmi amintesc când am întâlnit-o prima dată. Cât de emoționată eram, cum venisem aici din Norfolk, de una singură. 13 ani, singură-singurică, plină de dorul pentru mama, iar când directoarea a văzut cum mi se umplu ochii de lacrimi în timpul turului școlii, mi-a spus că ușa ei este mereu deschisă dacă am nevoie vreodată să vorbesc cu cineva sau dacă am nevoie de un loc doar pentru mine, departe de celelalte fete.

— Ei bine, spune directoarea, pigulindu-mi o scamă de pe gulerul hainei. Mă bucur să aud că te simți mai bine. Sunt sigură că prietena ta, domnișoara Winsor, îți va urma exemplul. Și, între timp, este norocoasă că te are, ca s-o găsești.

Vorbele ei mă străbat ca un curent electric. S-o găsesc? De parcă a dispărut, de parcă s-a dus… și am auzit-o bine pe directoare, știu sigur că am auzit bine.

O clipă, expresia de pe chip îi împietrește, dar apoi surâde, încordată.

— S-o îngrijești, nu s-o găsești, se corectează ea. Acum, de ce nu te duci la micul dejun? Trebuie să fii hămesită.

Mai trag un pic de timp, destul cât să văd cum directoarei i se albesc nodurile degetelor, de cât strânge în mână dosarul, și asta îmi e suficient. Mă retrag zâmbindu-i cât pot de frumos și mă îndrept spre sala mare. Acolo sunt strânse celelalte fete, adunate în grupuri, luând bucăți mici, calculate, de pâine mucegăită și rupând marginile unor biscuiți stătuți.

Mă lovește iar, direct în stomac. Tot ce s-a întâmplat, tot ce am văzut și secretele pe care le-am păstrat. Celelalte își raționalizează hrana și se înfometează chiar și după micul dejun, iar eu am ținut în mâini tot ce le-ar fi trebuit.

Nu pot face asta. Nu acum.

Îmi croiesc drum printre ele spre ușile duble de la intrarea din față și mă strecor afară. Haina este prea subțire ca să-mi țină de cald, dar este mai bine aici decât în holul principal. Cel puțin în felul ăsta nimeni nu-mi poate reaminti ce am făcut.

Îmi petrec restul zilei în aer liber, lângă apă, în punctul unde stâncile sunt albite și netede. Îmi număr degetele pe măsură ce nu mi le mai simt, lăsând soarele palid să-și împrăștie razele pe pielea mea amorțită. Când revin seara în cameră, Reese este deja acolo, întinsă în patul ei de sus. Adormită sau prefăcându-se că doarme. Distanța dintre noi devine prea familiară. Dar cel puțin de data asta nu mă evită. Cel puțin de data asta este aici.

Nu știu dacă Byatt va mai fi vreodată cu noi. Și nu pot să las să se întâmple asta.

Aștept până când luna se ridică pe cer. Salteaua mormăie când cobor din pat și îmi țin respirația, așteptând până când sunt sigură că Reese nu m-a auzit. Niciun zgomot dinspre patul ei. Mă îndrept spre ușă; Reese rămâne tăcută, iar părul ei lucește în întuneric în timp ce mă strecor afară, pe coridor.

Este pustiu; doar câteva crâmpeie de conversații venite dinspre dormitoare tulbură liniștea. Fetele mai tinere șușotesc ceva, râd de altceva, se ogoiesc undeva și nu aud nimic când

avansez în vârful picioarelor, chircindu-mă pe vine în zona de trecere dinspre hol spre mezanin.

Iată și ușa de la scările care duc spre infirmerie, încuiată, ca de obicei. Fără cheie nu e chip să trec de ea. Așa că cea mai bună cale de a ajunge în saloanele infirmeriei rămâne acoperișul. E înclinat, de la etajul al doilea spre terasa de sus, cu lucarne la fiecare dintre ferestre. Dacă ajung până acolo, mă pot strecura spre partea din spate și apoi mă cațăr pe una dintre ferestre, fără să mă prindă Schimbul Armelor sau directoarea.

Număr până la zece. Fac pași egali, așa încât scândurile podelei să nu scârțâie.

Înainte de Raxter nu m-a deranjat niciodată întunericul. De fapt, niciodată nu m-a deranjat cu adevărat, cel puțin nu în bază, sub lumina neclintită a reflectoarelor. Aici, întunericul se simte altfel, cumva viu.

Îmi strâng bine haina în jurul trupului. Și pornesc, străbat mezaninul, trec pe lângă capătul scărilor și intru în aripa de nord. Aici nu e nimeni, așa că îmi continui drumul pe coridor. Doar încăperi pustii. Câteva birouri ale școlii, hârtiile de aici fiind de mult arse. Rame goale de paturi în dormitoarele profesoarelor. Scaune rupte, făcute surcele. La capăt este Schimbul Armelor, cu indicatorul de permisiune încă pe ușă. Fereastra deschisă, aerul răcoros de toamnă intrând în rafale. Îmi fac vânt afară.

Este ușor, mă lansez așa cum o făceam în fiecare zi pentru Schimbul Armelor. E ciudat fără Byatt în spatele meu, să mă calce pe picioare, dar destul de repede ajung să mă ghemuiesc pe panta acoperișului, pe șindrila umedă de la gheața topită sub palmele mele. Pe terasa de sub mine văd siluetele celor două fete, cu puștile armate. Se uită drept în față, spre pădure, în timp ce vorbesc în șoaptă una cu cealaltă. E bine. Cât timp sunt tăcută, nu mă vor observa.

Mă târăsc înainte, către cea mai apropiată lucarnă. Văd prin ea una dintre încăperile infirmeriei, doar un pat și o saltea goală, învăluită în umbră, cu ușa dinspre hol închisă. Nu e Byatt, dar nici directoarea. Îmi îndes umărul pe sub rama ferestrei și trec la treabă.

Lemnul este scorojit după un an și jumătate fără întreținere și trebuie să mă opresc tot la câteva lovituri, ca să mă asigur că fetele din Schimbul Armelor nu m-au auzit. Picioarele îmi

alunecă pe șindrila zimțuită și sub mine noaptea înghite pământul, dar nu mă uit în jos. Unu, doi, trei și fereastra tremură, deschizându-se câțiva centimetri.

Nu intru. Aștept ghemuită pe pervaz și văd cum lumina răspândită de lumânarea directoarei aruncă o dungă pe sub ușă, apoi se stinge. Zgomot de pași pe scări, semn că ea coboară la etajul doi. Apoi, liniște.

Intru cu capul înainte, străduindu-mă să-mi păstrez echilibrul. La etajul trei sunt șase camere, câte trei în fiecare capăt. Mă aflu în cea mai apropiată de scări. Mai am cinci de verificat, înainte să mă prindă cineva.

Străbat camera și verific încuietoarea. E deschis. Ușile acestea au zăvoare la exterior, rămase de când s-a construit casa și repuse în funcțiune după ce ne-am îmbolnăvit, dar, dacă nu e nimeni aici, directoarea nu s-a mai deranjat, pesemne, să le închidă. Deschid cu ambele mâini.

Ieșită pe holul îngust, mă opresc din nou ca să ascult. Casa nu e niciodată tăcută, nu această casă, atât de veche, și nu acum, când totul s-a schimbat, dar nu le aud nicăieri nici pe directoare, nici pe Welch. N-o aud nici pe Byatt, dar îmi spun că a adormit, probabil.

Încerc ușa de vizavi. Și aceasta este descuiată, iar camera e goală, la fel ca cealaltă.

E în regulă. Mai sunt patru încăperi. Mai sunt patru locuri unde ar putea fi ea.

Dar a treia este goală, și a patra, iar când ajung la a cincea, deja respir cu greutate. Pot să-mi aud inima bătându-mi în urechi și ea nu e aici, nu e, nu e.

A șasea ușă. Dată larg de perete. Patul gol, salteaua strâmbă, scăldată în lumina lunii. Și acolo, printre multe zgârieturi pe podea, un ac și o ață. Ale lui Byatt. Cele pe care le avea mereu în buzunar, cele pe care le folosea ca să mă repare pe mine.

Ea nu mai este.

Este dur, rece și copleșitor, dar resping ideea. Ceva s-a întâmplat, dar, orice ar fi, va trece prin asta, așa cum trece prin toate. Este undeva și este în viață. Ar trebui să verific birourile de la etajul al doilea și fiecare sală de clasă, poate și debaraua cea mare, doar ca să fiu…

Un sunet dinspre scări. Vine cineva.

Încremenesc, apoi înhaț acul și ața și mă grăbesc înapoi în prima cameră. Fereastra încă mă așteaptă, deschisă, aerul intră în rafale înăuntru. Nu e timp, nu pot sări afară fără să fac prea mult zgomot și uite și lumina, lumânarea directoarei, mai aproape, mai aproape... aici. Se oprește în fața ușii acestei camere.

Nu pot să mă mișc. Nu pot să respir. Dacă intră directoarea, dacă mă prinde, nu știu ce va face.

Și apoi aud ceva ce n-am mai auzit de un an și jumătate, de când a plecat domnul Harker. Zgomotul electricității, filtrul și hârâitul unei stații de emisie-recepție și o voce. Vocea unui bărbat. Este ca o apă rece curgându-mi prin vene și mă scutură un frison.

— Raxter, se aude de dincolo, răspunde.

Urmează un bip, apoi o sincopă în transmisie.

— Aici Raxter, terminat.

Sar surprinsă și cât pe ce să mă dau cu capul de rama ferestrei. Este Welch, nu directoarea, așa cum mă așteptam. Welch trece rar pe aici, dacă trece cumva vreodată.

— Vă cerem raportul despre starea la zi, spune bărbatul. Terminat.

Trebuie să fie cineva de la baza de pe coastă – Marina sau CCEP. Sunt singurii oameni din lume, în afară de noi, care știu ce se întâmplă aici. Nici măcar părinții noștri nu știu tot adevărul. Gripă, asta cred că li se spune. Mă întreb dacă-și dau seama că este o minciună.

— Totul e bine, spune Welch. Înlocuirile au ajuns cu bine? Terminat.

Liniște, apoi bărbatul spune:

— Confirm primirea. Terminat.

Primirea? Și înlocuiri pentru ce? Nimic nu părăsește insula. Când una dintre noi moare, o ardem cât de departe putem de casă și de gard. Un pătrat întreg de pământ ars, mirosul insuportabil, oasele și măruntaiele îngropate sub gorgane de piatră.

— Mai este ceva, spune Welch, aproape șovăind. Trebuie să facem un retur. Terminat.

Provizii, la asta mă gândesc prima dată, dar am făcut deja asta. Se referă la altceva.

Câteva clipe nu primește niciun răspuns. Welch începe să măsoare coridorul cu pasul și îi urmăresc mișcările după cum se schimbă lumina pe sub ușă. Nu va intra aici, îmi spun. Sunt în siguranță, sunt în siguranță, sunt în siguranță. În cele din urmă, stația de emisie-recepție ciripește, readusă la viață.

— Mâine, pe vremea asta, spune bărbatul. Las-o la casa lui Harker. Terminat.

Pe ea. Nu trupul ei, ci *pe ea,* iar ea este Byatt. Trebuie să fie. Și vorbesc despre ea ca despre o persoană. Simt cum mi se umple inima de ușurare. Dar, dacă nu este aici, unde o ține Welch până mâine? Și pentru ce?

Pașii lui Welch se opresc.

— Confirm. Terminat.

— Terminat.

În aer se așterne liniștea. O clipă mai târziu, lumina de sub ușă pălește și aud pașii lui Welch îndepărtându-se pe culoar. Mă ridic peste pervaz și îl las ușor în jos. Mă proptesc bine în palme și genunchi și străbat încet, încet, acoperișul. Fetele din Schimbul Armelor au privirea ațintită în continuare înspre copaci și nu mă văd când mă las peste margine și mă legăn pe fereastra de la etajul al doilea.

Mă strecor pe coridor, prin mezanin. Verific cât s-a înălțat luna pe cer și îmi fixez momentul în minte – mâine, pe vremea asta, a spus bărbatul în stația de emisie-recepție –, apoi mă întorc în camera mea, în patul meu. Înapoi la Reese, care stă în capul oaselor în patul ei, așteptându-mă, fiindcă normal că știe că am plecat.

— Se întâmplă ceva, îi spun. Nu este la infirmerie.

Reese se încruntă și văd deja cum în ea crește neîncrederea.

— Ce spui acolo?

— Și mai era bărbatul ăla care vorbea la stație.

Pur și simplu mi s-a tăiat respirația, mă dau peste cap să spun totul.

— Ia-o încet. De la capăt.

Îi spun totul, despre camerele goale, despre ac și ață. Despre Welch, despre stația de emisie-recepție și despre bărbatul de la celălalt capăt, despre planurile pe care le făceau s-o ducă pe Byatt la casa Harker.

— Nu știu unde altundeva ar putea-o ține Welch, termin eu, sprijinindu-mă de scăriță, simțind un tremurat care îmi ia

mușchii în stăpânire. Trebuie să o țină undeva, din moment ce pleacă abia mâine.

Sălile de clasă de la parter nu sunt destul de izolate și nu există alte construcții în curte în afara hambarului. Doar un șopron vechi, dar l-am demolat pentru lemne de foc.

— Tu ce crezi? întreb, uitându-mă spre Reese.

La început nu spune nimic; lumina din privirea ei îmi arată ochii măriți. Apoi oftează greu, cutremurător.

— La mine acasă, spune ea și are pe față o grimasă ciudată, ca și când ar încerca să nu râdă, sau poate să nu plângă. Ești sigură că a zis la mine acasă?

Sigur că pe asta se concentrează. Nu prea cred că o pot învinui.

— Sunt sigură, îi spun. Serios, Reese, trebuie s-o găsim pe Byatt. Încă e aici, pe undeva.

— Sunt sigură că este, spune Reese.

Cuvinte simple și ușor de zis, o expresie intenționat neutră pe față, iar asta înseamnă că ascunde ceva.

— Dar ce? întreb. Byatt este pe aici, pe undeva, dar ce?

Ar fi trebuit să mă aștept la asta, dar tot mă surprinde când Reese spune:

— E vie sau moartă?

Un val fierbinte de furie, aprins și zguduitor, pentru că respinsesem ideea asta încă din infirmerie, iar ea nu poate să mă cruțe?

— Ce întrebare e asta?

— Una importantă, spune ea. Nu ești tâmpită, Hetty. Știi că de obicei asta se întâmplă cu fetele ca noi.

— Nimic din toate astea nu este ceea ce se întâmplă de obicei.

Trag adânc aer în piept și-mi încleștez pumnii. Nu lăsa ideea asta să-și facă loc în tine. Este în viață, este în viață, este în viață.

— De obicei, fetele nu dispar așa. Asta trebuie să însemne ceva.

— Da, spune Reese. Cred că înseamnă că e deja moartă.

Mă împing departe de pat, ignorând panica ce mi se zvârcolește în măruntaie. Reese greșește și Byatt este bine.

— Atunci cum se face că nu am ars-o? Este în viață. Trebuie s-o găsesc, pur și simplu trebuie.

— Și apoi ce? N-o putem ajuta.

Are dreptate, desigur. Dar nu contează.

— Putem trece prin asta împreună cu ea, spun. Asta e tot ce ne-a rămas. Iar eu nu renunț. Poate că nu știu unde e acum, dar știu unde o să fie la noapte. Mă duc acolo după ea.

— Nu poți face asta.

Reese a coborât vocea, tot mai presantă, pe măsură ce vine tot mai aproape.

— Știi că nu poți. Ai încălca regulile de carantină.

— Și ce? îi spun. Sunt din Schimbul Bărcii. Schimbului Bărcii îi este permis să treacă dincolo de gard.

Reese își dă ochii peste cap.

— Cred că se referă la momentul când vă duceți să luați proviziile, nu când vă strecurați după prietenele voastre.

O alung cu un gest din mână. Întotdeauna ne-au spus că această carantină este cel mai important lucru, dar dacă trebuie să aleg între asta și Byatt, nici nu poate fi vorba de o alegere în sine.

— Și chiar dacă reușești să ieși, continuă Reese, cum o să treci de gard când te întorci?

Trage de capătul cozii cu degetele ei argintii, iar vârfurile despicate încep să se rupă.

— Poarta se încuie și…

— O să mă cațăr pe ea, îi spun încinsă, văd eu cum. Nu-mi fac griji pentru asta.

— Eu îmi fac, spune ea, dar se uită la mine cu un chip deschis și nesigur, și asta e, lovitura aceea drept în piept, acea atracție pe care am încercat s-o ignor de când ne-am cunoscut.

— Vino cu mine, spun eu. O s-o facem împreună.

Este magic. Într-o secundă este alături de mine, cu capul plecat spre mine și apoi revine în ipostaza pe care i-o cunosc prea bine. Cu brațele încrucișate, maxilarele încleștate, ochii goliți de suflet.

— Nu, spune ea. Nu, tu poți face ce vrei, dar eu nu merg cu tine.

De data asta nu sunt dispusă s-o las să mintă. Este prea important, cel mai important lucru din toate.

— De ce nu?

Scoate un sunet exasperat.

— Hetty…

Mi-a dispărut și bruma de răbdare care-mi mai rămăsese. Strâng cu putere marginea patului, atât de tare, încât simt cum muchia mi se înfige adânc în palmă.

— Ce naiba e cu tine? Byatt este prietena noastră. Nu vrei s-o știi în siguranță?

— Ce vreau eu n-are de-a face cu asta, spune ea, și atunci vorbele ies din mine, mai zgomotoase decât ar trebui, mai furioase decât m-aș aștepta.

— Pentru că știu că nu-ți pasă.

Apoi continui, cu o undă de amărăciune în voce:

— Știu că asta te face mai bună decât mine, dar eu pur și simplu nu pot să ignor lumea întreagă, așa cum faci tu.

— Mie nu-mi pasă? Și tu…

Apoi se oprește, de parcă ar durea-o. Pentru o secundă văd cum a copleșit-o totul. Dorul, resemnarea și trădarea, împunsătura din suflet la vederea insulei iubite care îi fură oamenii pe care pretinde că nu-i iubește.

— Oh, spun.

Vocea mi s-a îngroșat, înțepenită în gât. Am petrecut fiecare zi de când am întâlnit-o spunându-mi lucrul greșit. Spunându-mi iar și iar că este rece, când poate că ea a ars tot timpul.

— Îmi pare rău. Isuse, Reese, îmi pare rău.

I-au dispărut ambii părinți, iar asta a făcut-o să fie așa. Asta este ruina pe care a lăsat-o în urmă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să văd că și ea iubește la fel de aprins ca mine. Dar cred că lucrul ăsta pe ea o ține locului, în timp ce pe mine mă stimulează.

— Aș vrea să pot, spune ea, fără să mă privească. Aș vrea să pot fi ca tine. Dar nu pot merge să o caut pe ea dacă nu pot merge să-l caut pe el. Am crezut că Schimbul Bărcii este singura cale de a trece dincolo de gard, dar uită-te la tine, ești gata să-l dărâmi cu mâinile goale.

Lasă să-i scape o răsuflare tremurătoare, apoi spune domol:

— De ce nu pot face asta pentru tata?

Măcar de data asta cred că știu ce să spun. Este lucrul pe care mi-l spuneau ceilalți când eram mică, când tata era în misiune.

— Ești fiica lui, îi spun. Nu tu ar trebui să-l protejezi pe el.

Nu-mi răspunde. Totuși se pare că a ascultat.

— Dar Byatt este fata noastră.

O privesc pe Reese drept în față și-mi dau seama că am convins-o. Știu că am reușit.

— Se presupune că ar trebui s-o protejăm. Exact așa cum ar face și ea pentru noi, adaug și trag adânc aer în piept. Exact așa cum aș face și pentru tine.

Chipul îi este străbătut de o ușoară surpriză, care îmi stârnește în stomac o scânteie de rușine. Chiar e ceva nou pentru ea?

Dar apoi se întinde și simt cum mi se strânge ceva în piept când palma ei alunecă peste a mea.

— Da, spune. Okay.

Nu mai e nimic de făcut în seara aceasta și simt cum adrenalina se scurge din mine, lăsându-mă în prag de prăbușire. Îi zâmbesc și o las în pace, aplecându-mă ca să mă bag în patul meu.

Mă întind pe spate, lăsând încă loc lângă mine pentru Byatt, ca întotdeauna. Deasupra o aud pe Reese scoțându-și haina, ca să o folosească pe post de pătură. E prea liniște și, pe cât de ușor a fost cu ea, dintr-odată mi-aș dori să mă înghită pământul, ca să nu mai fim nevoite să ne ascultăm una pe cealaltă cum ne prefacem că am adormit.

— Hei, spune Reese brusc. Nu era tata, nu? La stația aia de emisie-recepție.

— Hm.

Nu sunt sigură cum să-i spun ca să n-o dezamăgesc.

— Nu contează zice ea și pare morocănoasă, stânjenită, și mi-o închipui dând din cap. Doar că... m-am gândit că dacă unul dintre părinții mei se va întoarce, el va fi acela.

Un fâsâit și un trosnet în coastele de lemn ale paturilor noastre, în timp ce se face comodă și încheie conversația. Oricum, sunt surprinsă și că a început-o.

Dar este diferită acum, când nu mai este și Byatt cu noi. Sau poate că amândouă suntem. Strâng pumnii, încercând să-mi fac curaj. Mă întreb lucrul ăsta de când am cunoscut-o, dar, dacă Reese nu vrea să vorbească, nimeni n-o poate determina s-o facă.

— Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei, încep eu.

Îmi tremură vocea. Continui.

— Dar, Reese, unde a plecat mama ta?

N-o pot vedea, așa că privesc modelele de lumină pe care coada ei împletită le proiectează pe tavan, îi urmăresc strălucirea blândă, începătoșată.

— Este complicat, spune ea în cele din urmă. Sau poate că doar îmi doresc eu să fi fost.

— Nu pricep.

— Ultima dată când am auzit de ea, încă era în Maine, în Portland, poate.

— Poftim?

Abia dacă sunt 300 de kilometri până acolo. Mereu am presupus că a plecat undeva departe sau chiar că Reese n-avea idee unde se află.

— Da, spune Reese.

Nu pare tristă. Sau furioasă. Sau oricum altcumva.

— Nu a vrut să plece din Maine. N-a vrut decât să plece de lângă mine.

Nu știu cum aș putea îmblânzi ascuțișul acesta. Dar ea încă îmi vorbește. Asta trebuie să conteze în vreun fel.

— Îmi pare rău, îi spun. Știi că mi-ai fi putut spune mai demult despre asta.

— Unele lucruri nu le aparțin altora, răspunde ea, obosită și amețită. Unele lucruri sunt numai ale mele.

De parcă ar mai trebui vreo dovadă că suntem construite din plămadă diferită. Reese este atât de rezervată, în timp ce tot ce mi-am dorit eu vreodată este să fiu jumătatea cuiva. Venind la Raxter, m-am simțit ca și când nu mi-aș fi găsit locul până să ajung aici. Ca și când n-aș fi știut cine sunt până când nu mi-a spus Byatt.

Și știu ce ar spune Reese. Știu că mi-ar spune că asta nu-i deloc sănătos, că nu așa ar trebui să meargă lucrurile. Dar lumea se prăbușește în jurul nostru în fiecare zi, nu avem probleme mai mari de-atât?

Nu, Reese nu este Byatt, dar o plac. Îmi place cum vorbește fără să vorbească. Îmi place chiar și faptul că ea nu m-a plăcut pe mine dintotdeauna.

BYATT

Capitolul 7

Încerc să clipesc dar ce

Lent îngreunat ca limba mea fierbinte și uscată... ... uite o așchie de ceva uite lumea strecurându-se îndărăt sub pleoapele mele uite-mă aici sunt... ...sunt sunt

Trează.

Căldura îmi trece prin cap precum un curent electric. Lumina îmi înțeapă ochii până când mă trezesc într-un pat, într-o cameră. Și nu mă doare, dar îmi simt dintr-odată tot trupul.

Camera este mare. Construită pentru ceva diferit, nu pentru asta. Linoleumul de pe jos se cojește. În jurul meu sunt perdele trase pe jumătate și printr-o gaură un avizier atârnând strâmb pe perete și alte trei paturi, toate goale. Mă întind să ating perdeaua, s-o trag înapoi, să

Nu mă pot mișca. Mâinile îmi sunt reținute pe loc, fixate de încheieturi, acul perfuziei alunecă sub piele.

Undeva se deschide greu o ușă... ... pași înăbușiți, grei... ... o uniformă de plastic, de un albastru palid, adormitor, o pot vedea prin perdea cum se apropie. Dă perdelele deoparte și scutură din braț ca să le împiedice să se agațe și spune Te simți bine?

Spune că este băiat.

Îl cheamă Dietrich.

Ba glumește. Nu știe de ce a zis asta.

Îl cheamă Teddy și are 19 ani. Nu este decât un om al mării și asta e prima lui zi aici. Abia dacă a stat la Camp Nash o săptămână înainte să-l trimită aici și încă nu știe de ce, pentru că tot ce face este să mute echipamentul și să se uite pe fereastră. Îi pare rău, vorbește în dodii, dar numai pentru că în cea mai mare parte a timpului nu înțelege ce spun doctorii CCEP, medicina este complicată și el este foarte emoționat.

Mă uit bine de tot, încerc să-mi amintesc cum arată un băiat. Pot să-i văd numai ochii, deasupra măștii chirurgicale, restul corpului este acoperit de uniforma de plastic. Are părul castaniu, ca mine, pielea aurie, dar palidă, de parcă i-ar lipsi soarele.

Teddy îmi pune niște întrebări. Teddy mă întreabă ce zi este. Mă întreabă când e ziua mea de naștere, numele de familie, cât costă litrul de lapte. Nu-i răspund... ... vreau, dar cuvintele nu-mi vin pe limbă.

Jack a căzut și și-a spart coroana[2], zice el. Jill Jill..... Haide știi asta.

Jill vine rostogolindu-se spun... ... dar asta e tot... ... nu pot... ... și oh doamne am uitat... ... am uitat cum doare... ... ca un șoc ca fierea înțepenită în gât ca un frison în oasele mele... ... scuturându-mă și urlând și dacă nu mă opresc o să mă rup în bucăți și... ... ochii umezi stomacul greu

Taci spune Teddy te rog să taci... ... asta ne doare pe amândoi

Îmi spune că e okay. Înclină un pahar cu apă spre buzele mele, picură, picură și înghit. Încuie ușa după el când pleacă.

Singură, trează, întreagă în trupul meu. Nu-i nimeni în jur, doar zumzetul unui ventilator undeva, dincolo de perdea. Trag și trag, dar legăturile de la încheieturi nu vor să cedeze.

Cred că am fost o problemă toată viața. Sunt și eu peste tot pe unde apar problemele. Mai întâi Raxter și acum asta, către asta m-am îndreptat dintotdeauna, nu-i așa, nu-i așa. Prea multă lumină și prea mult plictis și ceva lipsește, sau poate e ceva prea mult aici.

A fost ideea mamei și tata doar a dat din cap și s-a dus să stea în altă cameră. Tăcere toată vara aceea, până când m-au urcat într-o mașină ce se îndrepta spre Raxter. Nimeni de acolo nu va ști, mi-am spus eu. Nimeni nu va ști ce faci când te plictisești. Ce faci doar pentru că poți.

Teddy se întoarce odată cu soarele, îmi spune că se va rezolva. Acum taci, spune el, și nu mă deranjează. Îmi amintesc durerea. Scoate niște formulare, îmi desface legăturile, înlătură stativul de perfuzie și mă ajută să scriu răspunsurile.

Byatt
Byatt Winsor
16, aproape 17
14 ianuarie
Fără alergii
Elizabeth și Christopher Winsor
Beacon Hill
Ce stradă?

---

[2] *Jack and Jill* este o poezie tradițională englezească pentru copii. *(N.t.)*

West Cedar
Casa?
Numărul 6
Începi să fii neliniștită, spune Teddy. Nu te neliniști.
Aproape că am uitat, scriu eu.
Dar n-ai uitat.

Mă trezesc înainte de a trebui… … perfuzia e încă plină… … o ceață pe care nu pot s-o îndepărtez… … și când închid ochii sunt iar în pădure… … în noaptea aceea… … în care am venit aici

Irișii… … reci… … și umezi striviți sub bocancii mei și Welch ținându-mă strâns… … pentru binele tău spune ea pentru prietenele tale… … ca și când ar fi fost alegerea mea… … dar nu a fost nu am decis eu și… … târâtă afară din infirmerie în jos pe scări… … nu e pază nu e nimic… … Hetty doarme pe undeva Hetty e singură

Are nevoie de mine spune și Welch… … spune nu… … spune are nevoie ca tu să faci asta

Trecem de poartă apoi printre copaci în tufișuri… … se aud animale foindu-se mișcându-și ochii ca niște torțe… … respirația caldă a lui Welch în urechea mea și apoi… … oameni… … așteptând

M-au luat pe sus deși m-am luptat… … deși am alergat… … o săgeată în coapsa mea și ceață în creierul meu și Welch aplecându-se deasupra mea

Îmi pare rău spunea ea și cred… … partea cea mai rea este că o cred

Ceva albastru dincolo, în camera mai mare, și văd, ochii îmi sunt limpezi, lumea e clară și reală în jurul meu. Abia dacă am timp să zăresc totul, abia dacă am timp să-mi verific perfuzia și să văd că e goală înainte ca perdeaua să se dea deoparte, un fâsâit de plastic vine spre mine și apoi văd pe cineva, o femeie într-o uniformă ca a lui Teddy stând la capătul patului, ținând în mână un halat de spital, cu model specific.

— Bună, spune ea, parcă zâmbind. E timpul să te schimbi.

Desface toate legăturile care mă țintuiesc în pat și mă ajută să mă ridic în picioare. Membrele îmi tremură, slăbite, așa că mă dezbracă ea, degetele ei greoaie îmi desfac încet nasturii bluzei și șireturile bocancilor. Pentru o clipă tremur, rămasă doar

în sutien și chiloți, și o văd cum mă fixează cu privirea, cum se uită la spinarea mea, unde acea creastă osoasă suplimentară erupe prin piele, iar apoi halatul îmi alunecă peste cap. Nici măcar nu pot să-mi ridic mâinile, să le bag pe mâneci. Mă ajută ea s-o fac.

Costumul ei de protecție este gros, ca al lui Teddy. Cauciucat și țeapăn. Trebuie să fie înfricoșați de mine, de ceea ce am. Dar costumul se oprește la gât și pot vedea cum îi pulsează sângele în vene. Îi număr bătăile – unu, doi – și în felul ăsta e mai bine.

— Te simți bine așa? mă întreabă femeia, legându-mă la loc. E confortabil?

Deschid gura, dar își lasă un deget înmănușat pe buzele mele, înainte de a reuși să spun ceva.

— Hai să rămânem deocamdată la datul din cap. Teddy mi-a spus că avem niște probleme cu vorbitul.

Trage încă un pic perdeaua, așa încât dincolo se vede o chiuvetă îndesată într-un blat sprijinit de perete. Nu prea arată a spital. Este ceva trist și banal în legătură cu locul ăsta. Arată ca bucătăria dintr-o cameră din spatele bisericii sau ca o chicinetă pentru pauze dintr-o clădire de birouri.

Femeia umple cu apă un pahar de plastic și mi-l ține la gură, să pot sorbi.

— O să-ți dăm ceva cu care să scrii, spune ea. Între timp, cel mai bine ar fi să te lăsăm să te odihnești. Ai trecut prin multe.

Beau până golesc paharul, apoi ea îl azvârle într-un coș de gunoi de la capul patului și se apropie mai mult.

— Sunt doctorița Paretta, îmi spune, aplecându-se peste brațul meu drept. Pot să-ți spun Byatt? Sau ai un alt nume care ți-ar plăcea? O poreclă, poate?

Dau din cap.

— Byatt rămâne. În regulă, s-ar putea să simți o înțepătură.

Nu prea văd ce face. Costumul ei are prea multe pliuri. Dar când se întoarce, văd o eprubetă cu sânge. O ține în lumină. Mijește ochii, de parcă ar putea spune ce se petrece înăuntru, apoi ia de la capul patului un răcitor micuț, roșu, și așază ordonat eprubetă lângă o alta. Cred că pe etichetă scrie „Potențial RAX”, dar închide cutia înainte să pot citi și restul.

— Ultimul lucru, să nu uit, și apoi te las să dormi.

Îmi ia mâna între palmele ei, îmi îndoaie degetele și îmi flexează încheietura, astfel încât să simt marginea patului. Dau peste un buton rotund, ieșit în relief.

— Ăsta este butonul cu care ne poți chema. În cazul în care durerea e prea mare sau ai nevoie de ceva. Îl simți?

Dau din cap. Mă privește și apoi se îndreaptă de spate. Mai așteaptă o secundă sau două. Apoi:

— Îți amintești cum mă cheamă?

Dezlipesc buzele.

— Paretta.

Aș vrea s-o spun, să spun orice, să-mi recapăt vocea, și mă gândesc că n-o să mă doară așa de tare. Doar un cuvânt n-o să mă doară așa de tare. Dar mă doare de parcă cineva ar încerca să-mi smulgă șira spinării și să mi-o scoată pe gură.

— Ei, spune Paretta, cu respirația tăiată. N-o să mai facem asta.

Capitolul 8

Sunt absentă, până când dintr-odată îmi revin. Întinsă pe spate, lumea foindu-se în jurul meu, patru siluete în costume de protecție mutându-mi patul pe rotile într-o încăpere întunecată. Testez legăturile de la încheieturi, dar sunt bine strânse, plasticul îmi taie pielea.

— Bună dimineața, îmi spune una dintre siluete.

Aproape că n-o recunosc, dar apoi văd ochii și coada buclată. Paretta.

Tavan înalt, nicio fereastră. O sală de operație, cu mici modificări. Masa din mijloc, învelită în hârtie, este luminată puternic, din plin. Aliniază patul mobil pe lângă ea și încep să-mi desfacă legăturile. Știu că aș putea să mă lupt cu ei, dar ușa a fost închisă și încuiată în spatele nostru, așa că, cinstit vorbind, nici nu știu pentru ce m-aș lupta.

Abia dacă am o secundă după ce legăturile sunt desfăcute, până când ei mă prind strâns și mă ridică. Mă leagănă deasupra mesei și-mi desfac mâinile de-o parte și de alta. Tresar, creasta osoasă care se-ntinde ca o a doua coloană vertebrală se strivește incomod de masă. Unul dintre medici îmi înfășoară pe brațul stâng un manșon pentru luat tensiunea și, în timp ce acesta se strânge, celălalt medic îmi fixează pe nas o mască de oxigen și o ajustează. Apoi urmează senzorii fixați pe frunte și pe piept și mă uit cum ecranele încep să arate bucăți din mine, să-mi înregistreze bătăile inimii și fluxul sangvin.

— Este-n regulă, spune cineva, și văd că este Paretta, care se apleacă deasupra mea și-mi dă părul la o parte de pe față. Te afli aici ca să ne ajuți să ne dăm seama ce se întâmplă și cum să reparăm situația.

Ceilalți trei doctori se retrag încet, până când nu mai văd pe nimeni. Am rămas doar eu și Paretta.

— Am lucrat alături de câteva dintre prietenele tale, spune ea. Și credem că suntem pe cale să facem progrese reale. Dar am nevoie de ajutorul tău. Poți să faci asta pentru mine, Byatt?

Prietenele mele? Au mai fost și altele aici? Aș vrea să spun ceva, dar Paretta îmi pune palma peste gură.

— Îți amintești? spune ea. Nu trebuie să vorbești. O să se termine înainte să-ți dai seama.

După un moment mă lasă, apucă o tăviță din apropiere și patul pe rotile este îndepărtat. Argint pe argint. Un buchețel de

bisturie învelite în plastic. Încep să mă agit, fiindcă priveliștea lamelor îmi stârnește frica în măruntaie. Ceva mi se zvârcolește în stomac. Mă străduiesc din răsputeri să nu țip.

Dar Paretta nu se întinde după bisturie. Ci după altceva, ceva mic și inofensiv depozitat lângă o sticlă de apă. O pilulă galbenă, rotundă, în învelișul ei transparent.

— Asta e tot, spune ea, săltând pastila în palmă. N-ai de ce să-ți faci griji.

Înainte ca Paretta să mă apuce de fălci și să mă strângă ca să deschid gura, văd scris clar „RAX009” pe eticheta de pe ambalajul aruncat. Apoi mă trezesc cu pastila pe limbă, dizolvându-se încet, cu un gust amărui.

009. Probabil, a noua versiune a pastilei. Sau a noua fată răstignită pe masa asta.

Înghit și simt cum mi se întoarce stomacul pe dos când gustul îmi ajunge în fundul gâtului. Paretta mă privește atent, apoi apucă sticla cu apă, aceeași marcă pe care o primeam și noi la Raxter. Îmi sprijină capul în timp ce-mi toarnă puțină apă în gură. Pe limbă am o grămăjoară prăfoasă și-mi ia ceva timp ca să se ducă.

Mă așteptam să se întâmple ceva imediat – ca oasele de pe spinarea mea să se topească, vocea să-mi revină așa cum era. Dar trece un minut, apoi altul și apoi altul. Paretta dispare și întorc capul după ea – și o văd alăturându-se celorlalți medici sprijiniți de perete. Așteaptă cu toții. La fel ca mine.

Trece timpul și ațipesc, mă trezesc și adorm iar. Sunt atât de obosită! Mă doare tot corpul, a doua coloană este sensibilă și învinețită. Poate că toată treaba asta nu-i chiar atât de rea, dacă am o șansă să mă odihnesc.

Și apoi. O scânteie. Știu senzația asta.

Chiar înainte de criză există un anumit moment. Greu de descris, dificil de localizat, dar pentru mine aproape că merită. Durerea și pierderea, toate sunt un preț corect pentru asta. Forța asta, puterea asta, pofta asta nestăpânită de a-mi dezveli dinții.

Aștept ca senzația să se diminueze în felul în care sunt obișnuită, așteptând să se transforme într-o durere surdă. Dar ea crește, ricoșând în tot corpul, sfâșiindu-mă pe interior, și simt cum încleștez pumnii și unghiile mi se înfig în carne. Monitorul

cardiac își iese din minți și încăperea se umple de alarme și țiuituri.

— Ce se întâmplă?

— Aduceți un decriptor pentru monitor.

Doctorii se grăbesc să culeagă datele, siluetele lor se încețoșează în jurul meu. Închid ochii. Acesta este trupul meu. O să facă ce îi cer eu să facă.

Liniștește-te, îmi spun. Abține-te.

Doar că o parte din mine nu vrea. O aud mârâind ușor, cerându-mi să o eliberez. Spunându-mi că a fost mereu în mine și că acești doctori încearcă s-o smulgă de acolo. Spatele mi se arcuiește și ochii mi se deschid larg. Mă zbat sub curelele care mă țintuiesc, aruncându-mi greutatea trupului dintr-o parte în alta. Paretta, la picioarele patului, îmi rostește numele, dar ea este cea care mi-a făcut asta. Urlu.

Îmi curge sânge din nas și agonia îmi coboară pe șira spinării. Paretta își acoperă urechile cu palmele și se dă înapoi, așa că urlu încă o dată, împingându-mă din toate puterile în curelele cu care sunt legată. Forța îmi bubuie încă prin trup, încă este darul pe care mi l-a adus Toxul. Una dintre legături se rupe.

Mă lupt să-mi desfac și cealaltă legătură și sar de pe masă, dar ceilalți medici au ajuns deja lângă mine. Mă apucă de mâini și mă țin zdravăn. Mă trag înapoi și lovesc cu picioarele, las urme sfâșiate pe partea din față a costumelor de protecție.

— Byatt! strigă Paretta. Byatt, trebuie să te liniștești.

Și, dintr-odată, vreau nu să scap, nu să mă eliberez.

Vreau s-o rănesc.

Apuc să fac numai un pas, înainte ca ei să-mi înfigă seringa în ceafă și lumea să se întunece.

HETTY

Capitolul 9

Mă trezesc cu durere de cap. Bubuitoare în tâmple, ascuțită în spatele ochiului orb. Mă lasă ghemuită pe marginea patului, cu trupul încordat în așteptarea unei crize. Încă de la prima, toate crizele au debutat cu o durere ca asta, urmată de ceva și mai rău. Ultima dată a venit cu rețele de țesut umed, atât de groase în fundul gâtului încât nu puteam să respir, fiecare împrospătată cu sânge, de parcă îmi fuseseră smulse direct din stomac.

O migrenă ca asta poate însemna că următoarea criză este pe drum. Sau, știu ce ar spune Byatt, poate că am doar o durere de cap.

Deasupra mea, patul lui Reese trosnește și brusc îmi amintesc fiecare detaliu al nopții trecute. Vocea lui Welch și planurile pe care le-a făcut cu bărbatul de la capătul celălalt al stației de emisie-recepție. Acul și ața, acum îndesate în siguranță la mine în buzunar. Byatt este undeva în această casă. Și dacă n-o pot găsi azi, o s-o găsesc la noapte. Dincolo de gard, după miezul nopții, la adăpostul adevărului. Reese și cu mine o vom urmări pe Welch spre casa lui Reese, și Byatt va fi acolo. Și va fi în viață.

— Să stai întins așa, în tăcere, e mișto, spune deodată Reese, de deasupra mea, dar putem merge să mâncăm?

În zilele fără livrare de provizii mesele sunt liniștite, aproape disciplinate. Tot ce e bun dispare repede în prima agitație de după sosirea Schimbului Bărcii. Tot ce rămâne este de fapt ce nu-și dorește nimeni. Cele mai multe fete așteaptă în holul principal, dar există una din fiecare constelație măruntă care se îndreaptă, pe coridorul sudic, spre bucătărie, unde Welch împarte cu zgârcenie mâncarea și sticlele cu apă; fetele sunt pregătite să ducă ceva înapoi prietenelor lor.

Ăsta a fost jobul meu încă de la început. Byatt spunea că fetelor o să le pară cel mai rău de mine și că mă vor lăsa să iau ce era mai bun din ce aveau la dispoziție. Erau speriate de Reese și treaba asta mergea în ziua când se întorcea Schimbul Bărcii, însă numele acestui joc este mila, iar eu știu cum să câștig.

O las pe Reese în holul principal și o urmez pe Cat pe coridorul care duce în aripa de sud. În colțul unde coridorul cotește la stânga se află biroul directoarei, unul dintre ultimele

locuri rămase în casă unde tot nu avem voie să mergem. Am fost acolo numai de două ori până acum: o dată în prima mea zi la Raxter și apoi încă o dată, un semestru mai târziu, când am fost mustrată fiindcă am vorbit în timpul adunării.

Poate că aici o țin pe Byatt, îmi spun. Pun mâna pe zăvor înainte să-mi dau seama că suntem în miezul zilei, și Cat mă așteaptă.

Mă grăbesc s-o prind din urmă. Îmi zâmbește și nu mă întreabă ce fac sau ce mama naibii se întâmplă; îi sunt recunoscătoare pentru asta. După ce ne facem apariția la micul dejun, o să dau ocol casei, să mă uit pe fereastra de la biroul directoarei. Și apoi o să continui căutarea, dacă nu găsesc ce caut.

Dau colțul alături de Cat și merg mai departe, spre locul unde se deschide bucătăria, cu luminatorul ei și dalele în formă de tablă de șah.

Ultima dată când am fost aici, Byatt era întinsă pe jos, distrusă. Ultima dată când am fost aici, întreaga lume s-a sfârșit. Destul, îmi spun. Fac ce pot. În curând o s-o am înapoi.

Câteva fete sunt deja aici, așteptând-o pe Welch să vină și să descuie debaraua în care ținem mâncarea. Sunt înfricoșată s-o privesc în ochi, dar este imposibil ca ea să știe ce am auzit fără să vreau noaptea trecută.

— Hei, spune Emmy, abia ajungându-mi la umăr, cu părul ei drept, încă delicat, ca de bebeluș.

După prima ei criză de mai deunăzi a fost într-o stare de surescitare extremă, entuziasmată să fie ca noi, restul, chiar dacă criza ei a lăsat-o tușind dinți de undeva, din adâncurile ființei ei, dar astăzi a căpătat o solemnitate afectivă. Sigur că are – este aici pentru Landry, pocnind probabil de mândrie că o reprezintă pe fata din vârful scării sociale a ceea ce a mai rămas din Raxter.

— Voiam doar să-ți spun, continuă Emmy, că sper că ești bine. După tot ce s-a întâmplat cu Byatt.

— Mulțumesc, îi răspund și sper că asta a fost, dar ea continuă să vorbească.

— E în toate rugăciunile noastre.

Emmy vorbește așa cum ar face-o și Landry, cu același ton șlefuit și aceleași colțuri rotunjite.

— Sunt sigură că apreciază acest lucru, spun și eu, dându-mi ochii peste cap.

Nimic din toate astea nu vin în ajutorul durerii mele de cap, acum surdă, până când devine un bâzâit continuu. Sunt obișnuită cu ea, dar asta nu înseamnă că nu mi-aș dori mai degrabă să fie liniște decât s-o aud pe Emmy cum se joacă de-a Landry.

Un zgomot de pași ne atrage atenția către ușă și, în fine, Welch își face apariția repezindu-se în bucătărie și zăngănind deja în mers inelul de chei de la brâu. Oare de unde vine? A fost cu Byatt? Nu arată diferit față de ieri, nu pare că ar ascunde ceva. Dar după faza cu debarcaderul știu că este mai bună la treaba asta decât m-aș fi așteptat.

— Scuze, ne spune, în timp ce ne adunăm în jurul ei.

În colțul gurii are o crustă, ceva gălbui cu miros acru. Probabil, de la una din rănile alea pe care le au ea și directoarea.

— Am avut ceva de rezolvat. În regulă, cine e prima astăzi? adaugă ea.

Înmânarea porțiilor se făcea înainte începând cu fetele mai mari, așa cum este la toate școlile, așa cum era și la noi. Dar apoi ne-am dat seama că cele mai mari vor rămâne mereu cele mai mari. Niciuna dintre noi nu putea pleca de aici. Acum facem prin rotație, an după an, zi după zi, iar astăzi cele mici sunt primele, și de aia echipa Landry a trimis-o pe Emmy. Alege corect, așa că mănâncă întotdeauna prima. Cat și cu mine suntem pe undeva pe la mijloc, cu Julia și câteva fete din anul lui Carson în spatele nostru.

Îmi vine și mie rândul, mă aplec sub prag ca să mă strecor în cămară, apoi mă dau într-o parte ca să-i fac loc și lui Cat să vină lângă mine. Astăzi pare bine, are pielea aproape vindecată. În primul anotimp am crezut că poate lucrul ăsta însemna că era mai bine. Dar bășicile tot revin, mai mari și mai adânci de fiecare dată, cu o idee de os vizibil la capătul lor.

Cămara este construită în spatele bucătăriei. După fiecare ieșire, Schimbul Bărcii cară repede aici tot ce nu este luat imediat, despachetează și descarcă proviziile în containere de gunoi, pentru depozitare. În fiecare zi, Welch trage câte un container în mijlocul cămăruței înguste, pentru ca noi să răscolim înăuntru. Numără ce am luat și scrie în catastif.

Cat își curăță de pe haine niște pânze de păianjen și oftează, uitându-se la cuburile de zahăr împrăștiate pe jos, de unde Emmy a dosit probabil câteva, la plecare.

— O să vină furnici.

— Am trăit noi și mai rele.

Mă aplec peste container, răscolesc până la fund, acolo unde fetele încearcă să îngroape lucruri pentru ele. Este un pachet de carne uscată feliată – exact ce ne trebuie, dar ezit. M-am uitat cum cele din Schimbul Bărcii aruncă suficientă mâncare pentru noi toate. N-ar trebui să iau nimic. Nu merit.

Dar nu sunt aici doar pentru mine. E vorba și de Reese. Și amândouă avem nevoie să mâncăm dacă vrem să ajungem la casa Harker în noaptea asta.

— O să iau carnea uscată și chestia aia cu muștar cu miere, pe care n-o vrea nimeni.

Cat apucă o cutie de pâine prăjită feliată și un pachet de orez. Așteaptă un moment înainte de a strecura în buzunar o cutiuță de stafide.

— Este ziua lui Lindsay, spune ea încet. Te rog să nu mă spui.

Verific peste umăr, unde Welch se apleacă peste prag, jucându-se cu cheile. Nu pare să fi auzit.

— Sigur că nu, îi răspund.

Măcar atât pot face după treaba de la debarcader.

La ieșirea din cămară îi arăt lui Welch ce am ales și fac tot ce pot să nu-mi tremure mâinile. Cum poate să stea acolo de parcă totul ar fi în regulă? De parcă nu ar ține-o pe cea mai bună prietenă a mea sechestrată pe undeva? Îi zâmbesc, încercând să țin departe grijile legate de starea lui Byatt, măcar cât timp sunt aici, în bucătărie, unde podeaua este încă stropită cu picături de sânge.

— În regulă, spune Welch absentă. Ești bine.

Îmi înghit tentația de a-i smulge răspunsuri și mă grăbesc să ies, să ajung iar în holul principal, unde sunt surprinsă s-o văd pe Reese stând alături de Carson. Își privește țintă ghetele, iar Carson o privește neajutorată, are uitătura aceea pe care i-o recunosc, uitătura cuiva doborât până la supunere de tăcerea impasibilă a lui Reese.

— Bună, spun eu, apropiindu-mă. Carson, ce surpriză plăcută!

— Surpriză este cuvântul potrivit, spune Reese.

Mă încrunt la ea – nu e corect să se repeadă așa la Carson, care nu știe niciodată ce se întâmplă – și ea ridică din umeri.

— ’Neața, se aude vocea Juliei de undeva din spatele meu.

— Oh, bun, încă una, spune Reese, dar vocea ei sună un pic mai blând; când îmi zâmbește, Reese arată aproape jalnic.

Mă așez lângă ea și încerc să nu ridic din sprâncene când o văd pe Julia așezându-se în fața mea. De obicei, cam rămânem în grupurile noastre, dar acum, că sunt în Schimbul Bărcii, înseamnă oare că Julia și Carson fac parte din grupul meu? Sau sunt aici ca să se asigure că păstrez toate secretele față de Reese?

Mâncăm într-o tăcere apăsătoare. N-am nimic de spus și știu că nici Reese n-are, cu siguranță. Fiecare minut pe care-l petrecem aici e unul în care nu o caut pe Byatt.

Carson se îndreaptă de spate și deschide gura să înceapă o conversație, dar Reese o reduce la tăcere doar cu o privire.

— Nu e nevoie să vorbim tot timpul, să știi.

— Scuze, intervin, aruncându-i lui Reese o ocheadă piezișă și văd că are decența de a părea un pic vinovată. Doar că suntem obosite.

— Nicio problemă, spune Julia.

Dacă se vede ceva pe fața ei, asta e ușurarea că nu trebuie să ne facă nouă conversație. Are o nouă vânătaie ieșită de sub tivul bluzei și pare epuizată, de parcă vânătaia i-ar stoarce viața din ea, pe măsură ce se face tot mai mare. O privesc cum scuipă o gură de sânge și îl lasă acolo, pe podea, fără să se deranjeze să șteargă.

Nu-mi pot termina jumătatea de pachet de carne uscată. Doar mirosul ei mă face să vomit și, dacă îi dau atenție, dacă mă gândesc prea mult la asta, simt o gâdilătură pornind din fundul ochiului meu orb și trecând prin durerea surdă, cețoasă. Reese nu spune nimic, îmi ia carnea din mână și o îndeasă la ea în buzunar, pentru mai târziu.

În lumina asta seamănă mult cu tatăl ei. Seamănă cu el, așa cum era înainte. Aceeași bărbie puternică, aceiași ochi poleiți cu auriu.

Mă întreb la ce se gândește ea când se uită la mine. Nu la părinții mei – nu le-am păstrat niciodată poza înfiptă în perete, cum fac unele fete de aici.

Nu mă gândesc prea mult la ei, la părinții mei. Știu că ar trebui. Așa făceam la începutul Toxului, în primele două luni. Mă așezam la coadă, pentru convorbirea mea prin radio, și aveam conversații scurte, prețioase. Dar apoi ne-au tăiat accesul și lucrurile s-au înrăutățit, iar apoi nu a mai contat. Pentru că, dacă mi-aș vedea iar părinții, ar vrea să audă cât de dor mi-a fost de ei, cum ăsta a fost cel mai rău lucru din tot ce s-a întâmplat. Și ar însemna să mint, asta dacă aș reuși să le spun așa ceva.

O parte din mine chiar a crezut că va fi simplu. O ușă încuiată, undeva în cotloanele casei, și Byatt dincolo de ea.

O parte din mine chiar e tâmpită.

După micul dejun, Reese mă urmează afară și ține de șase cât timp eu mă uit pe fereastră, în biroul directoarei. Nu e nimic acolo – doar movila formată de vechiul ei birou și o grămadă de cutii de carton, într-un colț.

— Byatt nu e aici, îi spun lui Reese.

Repet același lucru pe măsură ce verific fiecare sală de clasă și fiecare birou. Fiecare debara, fiecare baie. Toată casa este descuiată, de parcă m-ar aștepta, de parcă ar avea ceva de demonstrat. În cele din urmă nu mai rezist, nu mai pot trece de bubuitul din capul meu, nu mai pot simți nimic altceva decât vina de a o fi abandonat pe Byatt în felul ăsta.

Și Reese mă ia de mână, așa cum a făcut și noaptea trecută, și mă duce afară. Aerul este înviorător și iute, face să-mi circule sângele prin vene slăbind durerea din țeastă, până când aceasta abia dacă se mai simte.

— Mai avem noaptea asta, spune ea încet. Încă nu s-a sfârșit.

Ajungem amândouă pe latura nordică a casei, hălăduind fără țintă spre capătul insulei. În stânga, roca se ascute în partea noastră de teritoriu, iar în față se află o minge atârnată de un stâlp și un set de balansoare ruginite, toate lăsate pe-o parte în iarba din jur, acoperită de o pojghiță de gheață. Simt cum frigul îmi înțeapă plămânii, tăios ca un cuțit, și îmi amorțește nasul, însă nu-mi pasă. Aici, afară, măcar pot respira. Aici, afară, mă simt trează.

Terenul este atât de deschis, nimic de genul desișurilor dese din pădure, și mă gândesc la asta în timp ce spun:

— Ar trebui să luăm o armă.

A fost atât de brusc, încât Reese aproape că se împiedică.

— Pentru ce?

Trupul meu rememorează tremuratul și frica simțite atunci când, pentru prima dată dincolo de gard, am alergat să-mi salvez viața.

— Crede-mă, vrem să luăm o armă.

— Sigur, spune Reese, încruntându-se, dar nu văd cum am putea să furăm una din debaraua cu provizii, fără ca Welch să observe.

Pe lângă noi trec câteva fete, plecate să se spele pe cap sau să fure niște pături sau doar să se plictisească în altă parte, facem semn din cap, drept salut, cu un zâmbet reținut. Două dintre ele sunt cu un an mai mici decât noi, iar celelalte sunt Sarah și Lauren, din anul nostru. Îmi place Lauren, dar Sarah este fata care mi-a furat ultima fustă curată de uniformă și m-a făcut să capăt o pedeapsă pentru încălcarea regulamentului de ținută încă din a treia săptămână a mea aici. Nu pot să suport nici felul în care își dă aere despre crizele ei. O inimă, două pulsuri – fantastic. Crede că asta înseamnă că va trăi mai mult. Eu cred că asta înseamnă doar că e mult mai distrusă.

— Hei, Hetty, spune Lauren, încetinind. Știi cumva dacă azi avem antrenament de tras la țintă?

Welch trebuie să fi spus ceva despre asta la micul dejun și o parte din mine ar vrea să le reamintească treaba asta, dar acum sunt în Schimbul Bărcii. Sunt fata pe care vin s-o întrebe chestii.

— Nu astăzi, le spun. Să vă meargă bine.

— Să vă meargă bine?

Reese repetă replica mea printre dinți și știu că, dacă o să mă uit la ea, o s-o văd cum se abține să nu zâmbească. Lauren pare un pic dezamăgită, dar ridică din umeri.

— Mulțumesc. Pa, Hetty.

— Ia uită-te la tine, spune Reese după ce se îndepărtează fetele. Ești ca un politician. Sau ca o fată de-aia care te întâmpină la mall.

Ăsta este felul în care mă tachina pe când Byatt era aici, aceleași cuvinte, aceeași expresie amuzată. Dar este cumva mai blândă. Sau cel puțin nu-mi mai pasă mie.

Sunt pe punctul de a-i propune să ne întoarcem în casă, poate să stăm cu ochii pe debaraua cu provizii și să sperăm că Welch o lasă nesupravegheată pe timpul zilei, când Reese mă trage de

mânecă. Dă din cap peste umărul meu, în direcția hambarului pustiu și întunecat.

— Exercițiile de tras la țintă, spune ea. De acolo putem să luăm arma.

— Cum?

Dar a pornit deja, lăsând urme de pași în pojghița de gheață.

Hambarul este gol la orele astea. Doar boxe pustii și nori de praf, uși culisante deschise spre mare, vânturi reci măturând interioarele. O urmez pe Reese în spate, după baloții de fân stivuiți astfel încât să închipuie o țintă, spre un dulap încuiat de multă vreme, destinat șeilor și scărițelor. Acum este locul unde Welch ține arma de foc pe care o folosim la lecții.

— Aici, spune Reese ghemuindu-se în fața dulapului.

Are un singur lacăt, de genul celor care necesită formarea unei combinații de cifre; pare așa ruginit, de parcă ar fi ușor de deschis. Welch va observa dacă îl spargem și sunt pe cale să spun că unele lucruri merită riscul, când Reese începe să formeze cifrul, alcătuind un set de trei numere: 17–3–03. Ziua ei de naștere.

Lacătul se deschide și ea ridică privirea spre mine, cu un rânjet.

— Tata a stabilit cifrul, spune ea. Mi-am imaginat că Welch nu l-a schimbat.

Reese saltă capacul și scoate arma dintr-o grămadă de ținte vechi, scotocind și după muniția rătăcită printre ele.

— Și acum ce facem?

— Ar trebui s-o ascundem undeva, îi spun.

Sunt luată prin surprindere de norocul pe care l-am avut, în timp ce Reese își strecoară în buzunar câteva gloanțe rătăcite, al căror metal i se lipește de piele, din cauza frigului. N-avem decât două împușcături la dispoziție.

— Poate undeva lângă gard, ca să fie ușor s-o apucăm la ieșire, adaug.

În stânga porții se află un pâlc de molizi unde unele fete își aduceau iubiții de pe continent, în zilele în care erau programate vizite. Îmi arde fața la gândul de a merge acolo cu Reese, dar trebuie să fim în stare să ascundem arma în siguranță, până la căderea nopții.

— În regulă, spune Reese și îmi întinde arma.

O iau, nesigură, doar cât să se întoarcă și să-și scoată haina. Dacă aș fi în locul ei, aș tremura groaznic, dar lui Reese doar i s-a făcut un pic pielea de găină pe brațe.

— Mi-o prind la brâu și o fixez pe spate.

O să meargă, dar nu-mi pot reține un hohot de râs nervos. Se uită la mine, peste umăr.

— Ce e? Ai o soluție mai bună?

Poate că e vorba despre disponibilitatea ei de a face asta cu mine, de a-și risca viața pentru Byatt, fiindcă i-am cerut-o eu. Poate că este linia maxilarului ei sau farmecul părului ei. Dar îmi oferă ceva și îi datorez ceva în schimb.

— Hei, îi spun. Vrei să înveți să tragi?

Mă aștept să mă repeadă, dar vocea îi sună blând și protector când îmi răspunde:

— Știu să trag.

— Mă refer la cealaltă mână.

O secundă de tăcere, pe chipul ei prinde formă îndoiala, dar nu spune „nu”, așa că mai încerc o dată.

— Sunt o trăgătoare dreptace. Pot să te învăț și pe tine.

— Okay, îmi răspunde.

Agitată. Hotărâtă. Exact ca mine.

Îi dau arma înapoi și o conduc spre ieșirea din hambar, înspre peticul de podea acoperit cu rumeguș. Reese își ocupă locul, îmbrăcându-se la loc cu haina. Vin lângă ea.

— Arată-mi cum stai de obicei.

Se aricește. Acum o săptămână aș fi spus că este din cauza faptului că urăște să i se spună ce să facă. Și chiar urăște, dar cred că detestă la fel de tare să fie văzută altfel decât puternică.

— Hai, arată-mi, îi spun cu blândețe.

Fără tragere de inimă, își fixează patul puștii în umărul stâng, cu butoiul strâns în mâna dreaptă. Încearcă să-și încolăcească pe trăgaci degetele mâinii argintii. Dar sunt prea delicate la vârfuri și nu pot apuca și apăsa.

— Vezi? îmi spune.

— Așa e, dar nu-i nicio problemă. Acum schimbă-ți poziția. Pune piciorul stâng în față și îndoaie-te din șolduri.

Ne învață să tragem în ceea ce Welch numește „poziția lamă”, cu umărul de sprijin către țintă și umărul de tragere poziționat înapoi. Spune că în felul ăsta ne asigurăm că lovim

ținta din prima, în eventualitatea în care nu mai primim rezerve de muniție și trebuie să facem să conteze fiecare lovitură.

Reese își ajustează poziția, se așază cu arma ridicată în mâna argintie și cu cealaltă așteptând în apropierea trăgaciului. Își ține umerii corect, dar se vede că nu-i place așa, din felul în care stau șoldurile, încă rigid.

— O să reușești, îi spun. Haide!

— Nu prea văd, dacă stau așa.

Râd.

— Dacă eu pot vedea cu un ochi, poți vedea și tu cu doi.

Se foiește, încercând să țină arma în așa fel încât să stea dreaptă, dar nu o să poată dacă e prea țeapănă. Vin mai aproape, în spatele ei, mă întind și-mi las mâna pe șoldul ei.

— Îmi dai voie?

Întoarce capul, dezvelind pielea delicată de pe ceafă și gât, și mi se taie respirația. Acum o clipă nu se întâmplase nimic, acum nu se întâmplă nimic, doar eu și ea, așa cum am mai fost de o sută de ori până acum. Dar nu-i același lucru. Byatt s-a dus, nu mai e nimeni între noi.

— Da, spune încet. Îți dau voie.

Îmi las o mână pe șoldul ei, iar cealaltă îmi alunecă pe talie. I se simte căldura prin haină, vie și aici, cu mine, și, dacă n-aș putea simți chiar eu, n-aș crede, dar tremură. Reese, stoică, aspră și oțelită, tremurând sub atingerea mea.

— Uite așa, îi spun, întorcând-o paralel cu mine.

Trupul ei se mulează pe forma trupului meu și înghit cu greutate.

— Păstrează-ți postura.

Ridică iar arma și o dirijăm împreună în poziția potrivită, în timp ce îi țin șoldurile arcuite, iar capul meu este aplecat lângă al ei. Când închide un ochi ca să ochească ținta, îi văd genele negre conturate pe piele.

— Așa, îi spun, ezitând. Perfect.

Stăm așa, conturul trupului ei pe al meu, și apoi se relaxează. Abia simțit și nu dintr-odată, spatele ei revine iar pe pieptul meu. Inima îmi bubuie, bătaie după bătaie cutremurătoare mugindu-mi în urechi. N-am mai fost niciodată atât de aproape de ea, n-am văzut niciodată cicatricea de pe laterala nasului ei sau punctul din spatele urechii unde părul i s-a zburlit. Pare netedă și moale, subțire ca o coală de hârtie, și nu vreau, nu-mi

dau seama că mă mișc, dar mă întind și îmi trec vârfurile degetelor peste vena care abia dacă se vede, ușor albăstruie.

Își smucește capul. Îmi retrag repede mâna. Deschid gura, simt cum crește panica. Nu-mi vine să cred că am stricat totul. Am împins lucrurile prea departe și m-am apropiat prea tare, chiar când începuserăm să înțelegem cum am putea fi prietene.

— Scuze, mă înec eu, încercând orice ar putea să ne aducă înapoi, într-o zonă sigură. N-ar fi trebuit să fac asta.

Tot ce face este să se uite la mine, cu răsuflarea abia simțită, iute. Frigul se adună în aburi în jurul ei, iar arma îi atârnă între degetele argintii.

— Ce-a fost asta? spune ea în cele din urmă.

Am reușit să parcurg trei ani fără să-i dau un nume. Dar uite-o aici, Reese, cu părul ei strălucitor ca stelele și cu inima ei sălbatică și înflăcărată, și știu cum să numesc această ultimă noapte în camera noastră, chipul ei frumos și straniu în întuneric. Am știut-o încă din ziua în care am întâlnit-o, când s-a uitat la mine ca și când aș fi fost ceva ce nu înțelegea. Am știut și în fiecare minut care s-a scurs de atunci.

— Nimic, îi spun cu hotărâre.

Nimic, absolut nimic. Pot închide această ușă. Am multă practică în sensul ăsta.

— N-ai de ce să-ți faci griji, adaug.

— Nu, Hetty, trebuie să-mi spui ce-a fost asta.

Așază arma pe masa improvizată, fără să-și ia ochii din ai mei.

— Trebuie să-mi spui, fiindcă simt că-mi pierd mințile, băga-mi-aș.

— Ce vrei să spui? întreb cu o voce cât mai lipsită de griji-

Pot s-o fac – mă pot preface, pot explica totul. Dar nu mușcă momeala.

— Vreau să spun că te-ai purtat diferit cu mine, răspunde ea și aș putea jura că o văd roșind, dar iată încleștarea încăpățânată a maxilarului, hotărârea orgolioasă pe care o știu atât de bine. Vreau să spun că te-ai uitat la mine de parcă în sfârșit ai aflat că sunt aici.

De parcă abia am aflat că e aici? Doamne, habar n-are. Chiar n-are nicio idee.

— Nu e…

— Deci, insistă ea, ignorându-mă. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat adineauri.

Un pas mai în față și strălucirea rece a împletiturii ei îmi trece peste piele.

— Trebuie să știu dacă ești și tu unde sunt eu.

Mi se taie respirația. Nu vorbește serios, nu? Nu sunt obișnuită cu asta, să-mi simt inima crescând de bucurie, timid. A trecut prea mult timp de când n-am mai sperat la nimic.

— Și care e locul ăla?

— Aici, spune ea.

Se întinde spre mine și degetele ni se împletesc. Mă privește încontinuu și pare atât de sigură pe ea, atât de încrezătoare, dar o simt că tremură, așa cum tremur și eu. De parcă și ea își dorea de mult asta, așa cum îmi doresc și eu.

Și poate că așa și e. De fiecare dată mi-o tăia scurt, niciodată nu reușeam să ajung la ea, și toate astea pentru că mă voia și credea că eu n-o s-o vreau niciodată. Dacă Reese face ceva bine, asta este autoapărarea.

Dar acum pot vedea dincolo de asta și știu ce am făcut una pentru alta, concesiile pe care le-am făcut, tot disprețul pe care l-am înghițit. Niciuna dintre noi nu a fost în stare să renunțe, indiferent cât de mult a durut să rămânem mai departe alături.

— Da, îi spun. Da, sunt și eu aici.

Rămânem o clipă nemișcate și tot ce aud este inima mea, bătând secundele. Până când Reese răsuflă tremurat și atunci începem amândouă să râdem, aplecându-ne una spre cealaltă, efectiv amețite de ușurare.

— Okay, bine, spune ea, mângâindu-mă cu grijă pe linia bărbiei cu degetele ei argintii.

Gestul este atât de blând, încât abia dacă-l simt, totuși îl simt, îl simt și mă aprinde ca un chibrit o hârtie. Râsetele ni se topesc când curbura trupului ei o urmează pe a mea. Când mă sărută, încă zâmbește.

Și eu la fel.

Capitolul 10

Seara ne întoarcem în camera noastră. După ce am ieșit din hambar, am pitit arma în pâlcul de molizi de lângă gard, îngropată sub un strat de frunze putregăioase. Reese este ca de obicei alături de mine și între noi nu pare nimic diferit, în afara sclipirii din ochii ei și a fierbințelii din venele noastre.

Acum stă întinsă la mine în pat, privindu-mă în timp ce bat camera cu piciorul, de la un capăt la altul. Cu fiecare centimetru cu care apune soarele, frica mai taie o dată în mine, un arc mi se încolăcește în măruntaie. Mai aproape și mai aproape, poarta se dă de perete și Welch o duce pe Byatt în pădure.

Pe coridor, celelalte fete se îndreaptă spre scări ca să se întoarcă în dormitoare pentru apelul de seară. Am stat în pâlcul de molizi pe timpul cinei, fără ca vreuna dintre noi să vorbească, în timp ce barele de metal ale gardului se conturau tot mai mari. Nu mi-e foame – doar gândul la mâncare mă face să vomit de vină –, dar stomacul lui Reese alege exact acel moment ca să chiorăie așa de tare, încât îl aud din cealaltă parte a încăperii.

Mă opresc din mers și văd cum Reese se ridică, scoate din buzunar carnea uscată rămasă de la micul dejun și o îndeasă în gură aproape pe toată.

Ar trebui să avem mai multă hrană aici, îmi spun, încercând să nu tresar. Și chiar am avea, dacă n-aș fi ajutat-o pe Welch la debarcader.

Când mă vede uitându-mă la ea, Reese înghite cu greu și ridică ce a mai rămas, abia o îmbucătură.

— Scuze, spune ea. Voiai și tu un pic?

Las să-mi scape un râs hârâit. E chiar ridicol. Welch mi-a luat cea mai bună prietenă și uite-mă aici, încă păstrând secretul.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Apoi îi descriu totul cât de repede pot. Sacii în care mâncarea plutea revărsată din ambalajul ei straniu și felul în care Welch și-a lăsat mâna ca din întâmplare pe armă, în timp ce mă întreba dacă a făcut alegerea corectă. Pe când vorbesc, văd cum lui Reese îi cad colțurile gurii. Ochii ei întunecați mă privesc din pat, mari și neîncrezători.

— Tu vorbești serios, spune ea când termin.

Dau din cap. Despre ciocolată nu i-am spus, fiindcă nu văd la ce ar folosi. Și o parte din mine vrea, oricum, să țină lucrul acesta secret.

— Da, zic eu. Și pur și simplu am aruncat totul în apă.

Nu spune nimic, doar se uită țintă pe fereastră, cu pumnii încleștați. Simt cum mă rod intestinele. Nu se poate să fi distrus ce este între noi. Nu încă, nu înainte să înceapă.

— Ești supărată? adaug.

Pufnește.

— Sigur că sunt supărată.

— Adică pe mine.

Atunci mă privește și încearcă să-și treacă degetele printr-una din găicile de la pantaloni. Cum de n-am văzut? Căldura din ochii ei, doar pentru mine, pentru nimeni altcineva.

— Nu prea ai avut de ales, nu-i așa?

N-ar trebui, dar asta mă face să mă simt mai bine.

Ajunsă afară, o aud pe Julia croindu-și drum pe culoar și oprindu-se la fiecare cameră, să facă apelul de seară. Reese și cu mine schimbăm o privire și, când Julia își bagă capul pe ușă, suntem una lângă alta în pat. Exact acolo unde ar trebui să fim, două fete respectând regulile.

— Trei, spune Julia și apoi tușește delicat. Scuze. Două.

Fixez podeaua după ce pleacă, lăsându-mi lumea să se îngusteze cât fâșiile de întuneric dintre scândurile de pe jos. În câteva ore, Welch va pleca spre casa Harker – și noi la fel. O să ne croim drum prin pădure, o să încălcăm carantina. Luptând pentru viețile noastre și pentru a lui Byatt.

Pot face asta pentru ea. Trebuie.

Degetele solzoase și reci ale lui Reese se strâng în jurul încheieturii mele. Întunericul se adâncește în jurul nostru și, când mă întorc spre ea, aura părului ei sclipește peste pielea noastră, iar modelul împletiturii joacă pe tavan.

— Trebuie să te odihnești un pic, îmi spune cu atâta blândețe, încât abia dacă o recunosc. O să ai nevoie de odihna asta când ieșim de-aici.

— Nu pot.

Afară, pe fereastră, se vede luna răsărind și nu-mi amintesc decât felul în care lumina cerut noaptea trecută, ca să însemneze orele. Înghit îngrijorarea care mă gâtuie.

— Dacă ratăm momentul? spun eu.

— Rămân eu trează.

Salteaua se deplasează de la mișcările ei; îmi înfășoară haina ei pe umeri.

— Hai, gata! mai zice ea.

Cel puțin, dacă dorm, nu-mi mai pot face griji pentru ce suntem pe cale să facem. O las să mă împingă înapoi, spre perete, și mă întind pe partea mea, lăsându-i și ei jumătate de pat. Paturile de la Raxter sunt înguste, construite pentru o singură persoană, dar am împărțit unul cu Byatt încă din prima zi a Toxului. Sunt obișnuită.

Sau așa am crezut. Reese stă întinsă alături de mine, cu umărul apăsându-mi pe piept, și nimic nu seamănă cu asta. Nu seamănă cu Byatt, al cărei corp părea aproape al meu. Pot simți chiar și cel mai vag punct unde mă ating cu Reese, îi pot auzi fiecare respirație, de parcă ar fi singurul sunet din lume.

— Ești bine? spune ea.

— Da.

Mă cuibăresc și-mi îngrop fața în gâtul ei. Închid ochiul și sper să o visez pe Reese, să visez această după-amiază din hambar.

În schimb o visez pe Byatt așteptându-mă și o iau de mână și o conduc prin pădure. Nu e deloc lumină, dar cumva văd, când o cos în giulgiul ei.

BYATT

Capitolul 11

Pe când aveam 10 ani, am spus o poveste.

Era chiar după vacanța de vară. Cea mai bună prietenă a mea era o fată pe care o chema Tracy, ale cărei haine erau mereu proaspăt călcate și, când Tracy s-a întors după vacanța de vară, mi-a spus că și-a făcut o prietenă nouă în tabără.

Eu nu fusesem în tabără. Eu nu-mi făcusem o prietenă nouă.

Așa că i-am spus altceva lui Tracy. I-am spus că am cunoscut o fată pe nume Erin, Erin care călărește și înoată tot anul. Merge la o altă școală, am zis, și locuiește pe strada mea, doar la câteva numere mai jos. Am scris scrisori și i-am spus lui Tracy că erau de la Erin. Aveam o poză făcută cu îngrozitoarea de vară-mea, i-am arătat-o lui Tracy și i-am spus că este Erin. Și apoi, într-o zi, i-am spus că Erin nu mai era acasă. I-am spus că maică-sa îmi zisese că Erin era bolnavă. Și a doua zi m-am îmbrăcat în negru și i-am spus lui Tracy că Erin a murit.

Tracy a plâns. Și a plâns și în fața mamei ei, a plâns și în fața profesoarei noastre, care m-a dus în biroul consilierului și m-a întrebat ce s-a întâmplat. Și am spus iar toată povestea. Pentru că-mi plăcea – îmi *place* – să văd ce pot face.

Clipesc și la fereastră e mama, este o fereastră acolo și mama este îmbrăcată în albastru, ca o dimineață.

— Credeam că am depășit treaba asta, spune ea.

O depășiserăm și uneori chiar rămânea depășită, dar este o gâdilătură în inima mea, de care nu pot scăpa. Fereastra se închide și dispare, iar mama se înalță și se tot înalță.

— Suntem foarte dezamăgiți, spune ea, cu capul atingând tavanul. Dezamăgiți, dezamăgiți, dezamăgiți.

De obicei, era un accident. O minciună pe care nu planificam s-o spun. Un truc pe care nu voiam să-l folosesc. Deschideam gura și-mi ieșea ceva ciudat, ceva nou, care nu-mi aparținea. Ca și când era altcineva în mine.

Îmi pare rău, le spuneam părinților mei, ori de câte ori dădeam de gard cu ceva. N-am vrut să fac rău cuiva. Și câteodată chiar credeam asta.

Dar alteori, nu. Furia, nesfârșită și neagră, pe care n-o puteau extirpa din mine. Crescând și crescând, până când nu mai aveam loc pentru altceva.

Du-te la Raxter, a spus mama. Ia-o de la capăt.

Și am încercat. Dar cu toții avem chestii la care ne pricepem.

Nu-mi lipsește vorbitul. Am crezut că-mi va lipsi, dar este mai ușor așa. Cel mai neînsemnat cuvânt scris și își vor face o idee despre mine, în mintea lor. Sunând exact în modul potrivit, însemnând exact lucrul potrivit. Le fac chiar eu pe jumătate munca pe care o au de făcut cu mine.

Când se întoarce Paretta, îi recunosc conturul prin perdeaua care-mi înconjoară patul. O văd oprindu-se în prag și o văd cum ezită. De parcă și-ar aminti ce am făcut. Dar apoi trage perdeaua și se ivește același costum de protecție peticit, albastru, și aceeași mască cu imprimeu decolorat. Mă întreb dacă mai au rezerve sau ceilalți doctori au fost nevoiți să-i coasă părțile sfâșiate de mine.

— Bună dimineața, spune ea.

Am mâinile legate. Nu mă pot întinde spre tabla pe care Paretta o sprijină de pat, nu pot decât să ridic degetul mare în semn că totul este în regulă, dar în mod sigur nu voi face asta.

— Știi ce este o frecvență de rezonanță?

Ridic din sprâncene. Ce mod de a-ți începe ziua!

— Este frecvența cu care vibrează un anumit obiect, îmi explică Paretta.

Pare deranjată, de parcă n-ar fi obișnuită să pună problema atât de simplist.

— Când găsești frecvența de rezonanță a unui obiect, poți să-l spargi, continuă ea. Cum se întâmplă cu un pahar, dacă reușești să cânți nota potrivită.

Îmi încleștez pumnii și mi-aș dori să mă lase să folosesc tabla. Nu înțeleg de ce-mi spune toate astea.

— Aproape orice lucru are o frecvență, spune și mă privește lung preț de o clipă. Chiar și oasele, Byatt.

Înghit cu greu. Îmi amintesc durerea care m-a străbătut, rupându-mă în bucăți. Pe mine, pe Paretta și pe oricine altcineva care m-a auzit urlând.

— Nu există nimic pe lumea asta, spune ea blând, care să atingă vreodată această frecvență suficient de bine, încât să-ți provoace durere. Nimic în afara propriei voci.

Se întinde spre mine și își așază un deget înmănușat pe gâtul meu.

— Ce-ți provoacă treaba asta, scumpo?

Nu știu, aș vrea să spun. *Tu să-mi zici.*

În loc de asta, ea face un pas înapoi și văd tristețea care îi izvorăște din ochi, în timp ce o aud dregându-și vocea.

— Aș vrea să-ți arăt ceva, îmi spune, așteptând un pic răspunsul pe care nu i-l pot da. Dar cred că înțelegi de ce am nevoie de cuvântul tău că nu se va întâmpla ca ieri.

Dau din cap, pentru că n-am ce altceva să fac, iar ea se apleacă să-mi desfacă legăturile de la mâini. Este atât de aproape, încât simt că miroase a sudoare, a sare. Văd porțiunile de piele uscată spre linia părului, alunița din colțul ochiului.

Nu am destulă forță ca să mă ridic singură, așa că Paretta trebuie să mă ajute să mă așez într-un scaun cu rotile. Tremur când ies de sub pături, am picioarele pline de vânătăi și unghiile rupte. La Raxter, trupurile noastre nu păreau deloc ciudate, dar aici îmi trag în jos cămașa de noapte de la spital și mă îndrept de spate, ca să ascund curbura celei de-a doua coloane vertebrale.

Împinge tabla în dreptul meu și îmi încolăcește degetele pe marker, apoi mă împinge și pe mine spre ieșirea din secție. Încerc să mă agăț de orice, de fiecare curbă pe care o luăm. Micul hol pe lângă care trecem, pătratele decolorate de pe pereți, unde trebuie să fi fost atârnate chestii, holul pe care mă conduce Paretta, covorul tocit și aerul stătut. Dar toate îmi alunecă și îmi revin în minte, nu sunt... ... nu sunt... ... nu sunt atât de mult aici pe cât credeam.

Cred că o să vărs. Mă aplec într-o parte și-mi apăs palma pe frunte. Simt cum mă șterge pe umăr costumul de protecție al doctoriței, dar e numai o senzație. Închid ochii, încercând să dispar.

Când îi deschid din nou, sunt în altă parte. La început nu știu la ce mă uit, apoi clipesc și podeaua se separă de tavan. Stive de cutii, teancuri de scaune suprapuse și totul acoperit cu prelate groase din plastic. Ca peste tot, podeaua este acoperită cu același linoleum cojit, dar în pereți sunt scobite două nișe adânci. Goale, însă luminate de parcă ar avea ceva depozitat înăuntru.

Apuc tabla și o țin în fața lui Paretta, ca să-i atrag atenția înainte de a scrie pe ea.

Ce e locul ăsta... ... Unde ne aflăm

— O parte din el este depozit, spune Paretta, fără să-mi răspundă cu adevărat la întrebare, dar presupun că asta e tot ce o să primesc.

Împinge căruciorul mai departe, pe o cărare îngustă croită printre două șiruri de rafturi, fiecare învelit într-un plastic atât de opac, încât par înceţoşate. Aici, într-o altă parte a încăperii, de data aceasta aproape ca un laborator, sunt două mese aranjate cu un echipament pe care nu-l recunosc. Pe una dintre mese mi se pare că văd rămășițele unui Albastru de Raxter, cu carapacea spartă în bucăți, dar ne răsucim și Paretta mă conduce spre o altă nișă, tăiată în zid, una pe care n-o văzusem de la intrare.

Este acoperită cu pământ, nu mai adâncă de 30 de centimetri; înflorind acolo, în această încăpere, în această clădire, este un cvartet de irişi Raxter.

Lacrimile îmi țâșnesc din ochi și clipesc, uluită. Mi-e dor de lucrurile astea. Mi-e dor de Hetty și de Reese, dar mai mult decât orice mi-e dor de răsăritul ivit printre copaci. Mi-e dor de stânca din capătul nordic și de valurile de sub ea și mi-e dor de felul în care vântul îți smulge răsuflarea de parcă nici nu ți-ar fi aparținut vreodată.

Fără să-mi dau seama, întind mâna spre floare, s-o ating, dar Paretta mă trage înapoi și-mi apucă încheietura cu degetele ei în costum de cauciuc.

— Asta, spune ea, ar fi o prostioară, așa cred.

De ce ții chestiile astea, scriu.

Paretta rotește scaunul, astfel încât s-o pot privi în față. Aș vrea să n-o fi făcut. Deja mi-e dor de priveliștea irișilor, de acel indigo atât de cunoscut, de faldurile satinate ale petalelor.

— Îi studiem, spune ea, lăsându-se pe vine în fața mea. Irișii, crabii albaștri. Toate astea reprezintă ceva ce numim Fenomenul Raxter.

Un fenomen. Nu o boală, nu un rău. Mă arde până în inimă – ăsta-i cuvântul pe care îl căutam –, dar este ceva în legătură cu felul în care îl spune. Numele e prea familiar, îi vine prea ușor să-l rostească.

— V-au spus la școală despre Albaștrii de Raxter? mă întreabă ea. Despre ce-i face așa deosebiți?

Dau din cap.

Te referi la plămâni

— Și la branhii, spune Paretta. Este uimitor, nu? În felul ăsta pot supraviețui oriunde. Și cred că la fel de uimitor este că voi, fetelor, sunteți acum parte din treaba asta.

Parte din treaba asta. Felul în care ni se alterează și ne sunt înfrânte trupurile. Felul în care degetele ni se înnegresc înainte de a muri, negrul pur care ni se împrăștie spre nodurile degetelor. Obișnuiam să mă holbez la ele în întuneric, când Hetty dormea lângă mine, și încercam să-mi doresc să-și schimbe culoarea.

— Imaginează-ți cum am putea folosi lucrurile astea.

Vocea îi sună grăbit, încrezător.

— Imaginează-ți-i pe cei pe care i-am putea ajuta.

Eu mă gândesc la trupurile pe care le-am ars, la durerea pe care am îndurat-o.

Nu cred că ajută pe cineva în momentul ăsta

— Ai dreptate, spune și își așază mâna înmănușată pe genunchiul meu. Ai absolută dreptate. Ca să ajuți pe cineva cu treaba asta, trebuie să fii în stare s-o vindeci, s-o controlezi. Și ca să facem asta trebuie să înțelegem ce se întâmplă.

Vă urez succes

Dă din cap și mi se pare că sub masca ei văd umbra unui zâmbet.

— Știu. Studiez treaba asta deja de ani întregi, Byatt. Mai întâi Albaștrii, apoi irișii, iar acum voi, fetelor, și nu fac niciun progres.

De ani de zile, îmi spun eu în timp ce Paretta se ridică și îmi împinge scaunul spre masa unde crabul zace făcut bucăți. Probabil vrea să spună că a fost aici înainte ca Toxul să ne cuprindă. Am învățat la biologie că Albaștrii merită studiați; nu mi-a trecut niciodată prin minte că cineva chiar îi studiază.

Mă așază în fața mesei, vorbind în continuare despre ceva, dar n-o aud. Aici este răstignit un Albastru de Raxter, cu membrele smulse din trup, carapacea dată cu grijă deoparte, ca să dezvăluie interiorul. Mă aștept să mi se întoarcă stomacul pe dos, dar, nu, tot ce simt este cum m-au împroșcat valurile în ziua aceea când am mers cu Hetty pe stâncă și crabul s-a înnegrit în mâinile mele. Era încă viu când l-am rupt în bucăți.

Mă întreb dacă așa se va întâmpla și cu mine.

— Am ceva deosebit pentru tine, spune Teddy.

Ceasul îmi arată că e după-amiază, dar nu-mi spune și ce zi este. Aceleași costume albastre de plastic, aceleași măști chirurgicale. Îmi trece prin minte că-mi plac ochii lui. Arată ca ai mei.

Mai întâi mă dezleagă la mâna stângă, apoi la dreapta, îmi dă tabla în mână, simt un cârcel în degete.

Deosebit în sensul bun?

— Există aici ceva care să nu fie astfel? spune el. Mergem afară.

Serios

— Serios.

De ce afară

— Doctorița Paretta vrea să prinzi un pic culoare în obraji.

Teddy trage perdeaua. Salonul arată straniu, paturile sunt împinse într-un capăt.

— A sugerat o plimbare, adaugă. În aer liber, a fost ideea mea. Totuși, închide ochii. Vreau să fie surpriză.

Teddy, atât de dornic și fericit să ajute, invizibil pentru doctorii de aici, cu lumea lor redusă la tabelele despre mine și la mine însămi. Încalcă regulile, pentru că nimeni nu i-a spus care sunt acestea.

Încerc să mă ridic, dar îmi așază o mână pe umăr.

— Te ajut eu.

Îmi ridică picioarele. Le răsucește, ca să atârne pe marginea patului. Mâini reci în costum de protecție, părul de pe picioarele mele încărcat de electricitate, zburlit.

Haina mea a fost îndesată în dulapul de la perete și Teddy mă ajută s-o îmbrac, îmi închide nasturii înainte de a se ghemui ca să-mi lege șireturile de la ghete.

— Așa, spune el când termină. Suntem gata. Ai nevoie de ajutor ca să te ridici în picioare?

Dau din cap și mă ridic. Cred că prind puteri. Sau, chiar dacă nu, n-am nevoie de ajutor.

Iau cu mine tabla și-mi pun markerul în buzunar. Teddy mă ia de mână. Mă îndrumă afară, apoi dăm colțul de trei ori. Memorez drumul, mi-l așternt în minte. Când îmi spune că pot deschide ochii, ne aflăm în fața unei uși înguste, scrijelite. Nu este închisă de tot și prin deschizătură văd iarba care începe să se usuce.

— Haide, spune el ajutându-mă să ridic mâna și să deschid ușa.

Mă bate vântul și-mi ridică poalele cămășii de noapte. Atât de frig, încât mi se pare c-o să-mi fure simțurile, dar nu-mi pasă.

— Respiră adânc. Încet și cu grijă.

Dau din cap. Mă străduiesc să nu le înghit dintr-odată – aerul, iuțeala și dulceața lui. Pășim împreună afară și lăsăm ușa să se închidă scârțâind în urma noastră.

Un gard, genul cu sârmă ghimpată în vârf, ca să ne împiedice să evadăm. Copaci răsfrânți peste el, cu crengile plecate înăuntru. Între mine și el, pământul e frământat, adunat în creste și întrerupt de movilițe, crăpat acolo unde frigul a pătruns adânc în el. Fragil, tot mai brun.

— Vino, spune Teddy. Hai să facem o plimbare!

Pe picioarele goale mi s-a făcut pielea de găină și sudoarea mă îngheață până în oase, dar continuăm să mergem. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mai limpede se vede gardul. Pas după pas, și simt cum mă lasă genunchii, dar Teddy își încolăcește un braț în jurul taliei mele. În cele din urmă, iată locul unde năvălește pădurea. Îmi trec degetele peste zalele gardului.

Camp Nash. Asta trebuie să fie. Dacă mijesc ochii, pot să-l fac să arate ca Raxter, ca acasă.

Teddy spune ceva. Lumea prea zgomotoasă. Proptesc tăblița de gard.

Nu te aud, scriu pe tăbliță.

Încearcă din nou – îmi zice: băga-mi-aș, e frig ca dracu' –, dar mă prefac că nu-l aud, dau din cap. Întind mâna și scutur ușor materialul măștii sale chirurgicale. Vreau să și-o dea jos.

— În niciun caz.

Putem să intrăm

Dacă vrei

— Hei, nu fi așa! Ne distrăm aici, nu?

Am învățat de mică. Liniște. Așa capăt ce vreau.

— Știi că nu am voie să fac asta.

Așteaptă. Apoi oftează, probabil, și se dă câțiva pași înapoi.

— Okay, dar rămâi acolo.

Fiindcă are 19 ani, fiindcă nu gândește. Fiindcă eu am exersat zâmbetul ăsta destul timp ca să știu ce poate face. Teddy duce mâna la ceafă, acolo unde se leagă masca, și bâjbâie la noduri

până când masca se desface. Și iată-l. Buze pline. Maxilar cu tăietură dreaptă. Teddy.

— Byatt.

Îi fac cu mâna și el rânjește la mine. Ridic tabla și mi-o proptesc în șold cât scriu.

Pot veni să te salut

— Nu, spune el imediat, ridicând o mână ca să mă prevină. Ai promis.

De fapt, n-am promis, și mă asigur că arăt exact așa cum trebuie, un pic rușinoasă, un pic curioasă.

— Uite ce-i, spune el, știu că trebuie să te fi simțit singură în salonul ăla unde ești doar tu. O să încerc să stau mai mult cu tine, dar eu…

Ridic mâna și vocea i se stinge. *Nu-i același lucru,* îi scriu. Și apoi, când văd cum i se măresc un pic ochii, adaug:

Nu poți pricepe

Lasă să-i scape un hohot de râs.

— E adevărat?

Sigur că nu. Dar vreau neapărat ceva.

Băieții n-aveau voie acolo.

Stă pe gânduri mușcându-și buza în timp ce se încruntă la mine, apoi văd cum îi cad umerii, ca și când ar expira. Fie că știe sau nu, tocmai a pierdut.

Fac un pas. Apoi fac încă unul. Nu spune o vorbă. Mă privește și văd cum își încleștează degetele – arată ridicol în costumul ăla, dar n-o să-i spun asta – și știu că l-am păcălit.

Are gura netedă și întunecată. Văd o tăietură pe curba maxilarului, văd stropii de sânge pe care a uitat să și-i șteargă. Micșorez distanța dintre noi și-mi înclin fața spre a lui. O șuviță din părul meu alunecă și zboară, luându-mi-o înainte. I se lipește de buza de jos. Văd cum pleoapele îi flutură și închide ochii.

E simplu. E o nimica toată. Mă mai apropii câțiva milimetri, ridic capul, îmi trec degetele peste bărbia lui și îi dirijez gura spre a mea.

Mă sărută de parcă i-ar fi frică de mine. Și îi este, dar nu cred că-mi pasă.

Când se dă înapoi, nu se îndepărtează prea tare, îmi înfige degetele în păr și cu cealaltă mână îmi mângâie șoldul. Știu ce vrea să întrebe. Este în fiecare privire, în fiecare atingere abia simțită.

Sprijin tăblița de pieptul lui și râde când încerc să scriu invers, ca să poată citi fără să-mi dea drumul.

Dă-i drumul întreabă

— Ce să întreb?

Îi arunc o privire, îmi dau ochii peste cap, iar el îmi zâmbește stânjenit.

— Mă întreb ce efect a avut, mai exact, asupra ta.

Îi iau mâna de pe șoldul meu și i-o trec peste spate, unde creasta celei de-a doua coloane vertebrale se simte clar chiar și prin haină. Când simte curbura și țepii noilor oase, face ochii mari.

— Rahat, îl aud spunând și-mi vine să zâmbesc. Toate aveți chestia aia?

Dau din cap. *Unele dintre noi pur și simplu mor*

— Dar mă refer la...

Știu

Îi scriu o listă. Branhiile Monei. Ochiul lui Hetty. Încerc chiar să-i desenez mâna lui Reese și sunt încă o sută de crize de care nu-mi amintesc, de la o sută de fete. Mă șochează să le văd pe toate înșirate pe tăbliță. Cum ne modelează Toxul după animalele din jurul nostru, încercând să ne modifice trupurile, împingându-le dincolo de limita până la care sunt dispuse să meargă. Ca și când ar încerca să ne facă mai bune, dacă am reușit să ne adaptăm.

— Sună înfricoșător, spune el când termin.

Are ochii măriți și chipul solemn, așa că nu mă pot abține să nu râd.

Cred... ... că a fost dificil la început

— Și pe urmă?

Și pe urmă. Hetty și Reese și cineva care are nevoie de mine. O sălbăticie în fiecare, ca aceea pe care am simțit-o mereu în mine. Doar că de data asta e reală. În trupul meu, nu doar în capul meu.

Nu a mai fost chiar așa

— O să-și dea seama ce este.

Îmi atinge obrazul și mănușa de plastic îmi prinde pielea.

— Orice ar fi Toxul ăsta, ei o să-l rezolve.

Mișcare în pădure, o pasăre luându-și zborul. Se răsucește ca să arunce o privire. Nu văd nimic altceva decât sânge exfoliindu-se de pe pielea lui în bătaia vântului.

Hai să intrăm

Înapoi în salon, în patul meu. Perdeaua trasă, haina și ghetele scoase. Mâinile libere, tăblița ștearsă.

— Doctorița Paretta vine într-un minut, spune el, îmi face cu ochiul și-și trage masca pe față, legând-o strâns. Dacă întreabă, te-ai distrat grozav dând ture prin cameră.

Când vine, este îmbrăcată în același costum de protecție albastru și duce un teanc de dosare, un carnet și un pix, plus un trepied și un aparat foto. Părul ei negru strălucește, iar în jurul ochilor se văd riduri adânci. Mă întreb dacă și sub mască sunt riduri pereche, la colțurile gurii.

— Cum ești în după-amiaza asta, Byatt?

Dau din umeri. *Bine*

— Ți-am micșorat doza de diazepam. Sper că n-ai avut dureri.

Scutur din cap. Arată spre tăbliță.

— A fost de mare folos discuția cu tine, de ieri. Aș vrea să-ți mai pun câteva întrebări, dacă-mi dai voie.

Lasă aparatul pe patul meu și începe să fixeze trepiedul.

— Acum, știu că este un pic neconvențional. În mod normal, într-un interviu ca acesta aș lua notițe. Dar din moment ce tu scrii răspunsurile, s-ar putea să fie mai ușor așa.

Odată ce trepiedul este așezat, introduce aparatul în locașul lui.

Eu ce fac

— O să-ți pun niște întrebări și nu trebuie decât să-mi răspunzi și să arăți tabla spre aparat. Atâta tot.

Ecranul se ridică și se aprinde lumina roșie. Paretta se așază pe pat, la picioarele mele, și-și proptește carnetul pe un genunchi.

— Înainte de a ajunge la boală în sine, am observat ceva în tabelele despre tine – o informație lipsă. Ce poți să-mi spui despre menstruația ta? Ți-a venit ciclul regulat în timpul carantinei? Știu că stresul și alimentația pot avea un mare impact asupra acestor lucruri.

Nu ne-a mai venit ciclul după Tox

Paretta se apleacă în față.

— Informația asta este de mare ajutor, Byatt. Dar acelea dintre voi care nu intraseră la pubertate înainte de carantină?

Nici nu mi-a trecut prin cap vreodată să-mi pun problema asta. Dar nimeni nu s-a plâns vreodată când proviziile au sosit fără tampoane.

Nu cred că le-a venit vreodată

— Dar și ele au manifestat simptome ale bolii, nu-i așa?

Da

— Și profesoarele voastre?

În ochii lui Paretta se vede o sclipire, o nerăbdare în vocea ei.

— Ele au manifestat aceleași simptome ca voi, fetele? adaugă ea.

Nu cred că știu precis. Dar ceva îmi spune că nici Welch, nici directoarea nu ascund sub haine o coloană vertebrală ca a mea. Sunt și ele bolnave, asta știu. Le-am văzut rănile de pe piele, ochii sticloși și pierduți când le ataca febra. Dar nu ca noi.

Nu cele care au mai rămas

— Acestea fiind directoarea și mai cine?

Domnișoara Welch

Și ele sunt cele mai apropiate de normal, nu? Sunt cele care ar trebui să se afle aici, iar eu ar trebui să fiu în camera mea, cu Hetty alături, atât de-înghesuită în mine, încât să-mi taie răsuflarea.

Gesticulez spre spațiul dimprejur, strecurând un pic de amărăciune în zâmbet. *Ar trebui să le folosești pentru tratamentul vostru*

Paretta citește tăblița și văd cum încruntarea îi brăzdează fruntea.

— Chiar vrem un tratament, Byatt, spune ea după o clipă. Dar sunt atâtea întrebări care mai au nevoie de răspunsuri! Sunt sigură că înțelegi.

Nu înțeleg

Merge mai departe de parcă n-aș fi scris nimic.

— Am înregistrări care spun că pe insulă a existat o singură persoană marcată ca fiind bărbat de la naștere. Un anume Daniel Harker?

Tatăl lui Reese. Încuviințez. Nu-mi dau seama ce altceva ar vrea de la mine. Dacă vrea să știe ceva despre domnul Harker, trebuia s-o aleagă pe Reese.

— El cum a reacționat? Tot ca voi, fetele?

Și chestia e că la început așa a fost. Furios, ca unele dintre noi. Violent, ca unele dintre noi. Dar cele mai multe reușeam să ne ținem firea, iar el era pe cale de a și-o pierde, când a plecat.

Nu

Asta e tot ce pot menționa.

— Interesant, spune Paretta.

Își face de lucru cu pixul și carnetul și o văd notând ceva. Cea mai mare parte e greu de citit, dar zăresc cuvântul „estrogen” și, deasupra lui, „glandă suprarenală”, pe care mi se pare că mi le amintesc dintr-un curs despre pubertate, din anul doi, de la orele de biologie. Poate că are ceva de-a face cu felul în care au murit profesoarele, în loc să-i ofere Toxului o casă, așa cum am făcut noi.

— Ar putea suna ciudat, spune Paretta, după ce-și studiază doar o clipă cam mult notițele, dar directoarea voastră… a trecut de o anumită vârstă?

De parcă n-ar putea spune direct „menopauză”. Directoarea a anulat cel puțin două adunări în timpul primului meu an din cauza bufeurilor.

Da

— Și am dreptate, continuă Paretta, că niciuna dintre voi nu a primit terapie de substituție hormonală, da?

Din câte știu eu, n-am primit

Dar îmi amintesc de una dintre predicile pe care ni le-a ținut Welch când a găsit un prezervativ în trusa sanitară a lui Lindsay. Fiți pregătite, a spus ea, și cunoașteți-vă opțiunile; un sterilet poate fi bun pentru unele, dar pentru altele…

Stai, este pilula

Se apucă să frunzărească stiva de dosare înainte să termin de scris.

— Charlotte Welch, 26 de ani. Ah, înțeleg. I s-au prescris contraceptive pentru controlul hormonal, spune și ridică privirea spre mine, zâmbind strâmb. Presupun că avea acces limitat la acea medicație, ceea ce a jucat în mod sigur un rol.

De ce zâmbești? vreau s-o întreb. *Acel acces limitat care ți se pare așa amuzant este din vina ta.*

— Așa e, spune ea, închizând dosarul medical. Va trebui să cercetăm treaba asta. Acum, în ceea ce privește restul problemelor, sunt aici ca să aflu de la tine cât de multe pot

despre izbucnirea epidemiei. Cu cât știu mai multe, cu atât va fi mai ușor pentru noi să înțelegem cum să o tratăm.

Știți ce este

O sută de întrebări, dar asta e cea mai importantă.

— Nu știm sigur, spune Paretta. Testele noastre n-au arătat prea multe. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Voi, fetelor, aveți simptome atât de diverse!

Voi, fetelor, spune ea, de parcă nu e un lucru despre care să merite să vorbești. Îmi păstrez pe față o expresie indiferentă, mă țin la distanță. Las-o să creadă că n-am observat. Ba chiar mai bine, las-o să creadă că nu-mi pasă.

— Cel puțin știm că nu se transmite prin aer, continuă ea, și că nu poate fi contractat de pe suprafețe contaminate, ceea ce ne ajută în controlul răspândirii. Dar avem nevoie de ajutorul tău ca să înțelegem mai multe. Așadar, Byatt. Hai să începem cu momentul de dinainte de-a se întâmpla.

Înainte de asta. Înainte ca eu să ajung aici, înainte ca Raxter să se schimbe, înainte să-l fi găsit măcar pe hartă.

Aici este Boston, într-o mână, risipindu-mi-se printre degete. Cărămizi, pietre și o mână de străzi dând una în alta. Merg și merg, mă rătăcesc și mereu mă întorc de unde am plecat.

În cealaltă mână, Raxter. Fără niciun feribot la orizont, tot mai departe și mai departe de continent. Apă și țărm nou ivit, în fiecare zi. Tot ce vrea să fie. Totul al meu.

Sunt îngropată aici, indiferent unde merg.

— Este ceva la care te poți gândi că a condus la asta? Ceva altfel, diferit?

Dau din umeri. *Era totul normal, așa cred*

Hetty mi-a zis ceva totuși. *Unele fete s-au bătut la micul dejun în ziua în care a început totul*

— Ce fel de bătaie? S-au certat?

Nu, s-au tras de păr

Dar n-am văzut cum a fost

— Okay. Și cine s-a îmbolnăvit prima?

Mai ales fetele din ultimul an, cred, apoi profesoarele

Cele de seama ta

Paretta mârâie.

— N-o să întreb cât de bătrână crezi că sunt.

Încep să scriu și ea râde tare, acoperindu-și ochii cu mâna.

Te-ai născut ieri.

— Ce drăguț din partea ta!

Pentru cele mai multe profesoare, sfârșitul a venit repede. Asistenta noastră era matusalemică – cred că a murit chiar înainte ca Toxul să pună stăpânire pe ea – și câteva dintre celelalte au plecat în pădure și nu s-au mai întors niciodată. Ca să ne rămână nouă mâncarea, așa scria în biletul pe care ni l-au lăsat. Dar restul, femei de seama mamei mele, cu părul abia încărunțit, acestea au murit ca și cum ar fi fost cuprinse de o febră a morții. Pur și simplu s-au prăbușit și nici măcar nu li s-au înnegrit degetele, cum ni se întâmpla nouă.

— Și câte dintre voi, fetele, spui că au rămas?

Stiva de dosare se distinge clar. Atât de multe nume, atât de multe fete de mult pierdute! După o vreme am încetat să mai număr, am strâns atât de tare baierele lumii, încât în ea n-am mai rămas decât noi trei.

Poate 60, dar nu sunt sigură

— Și prietenele tale? Hetty și Reese? Ele sunt bine?

Nu i-am spus niciodată despre ele. Nu i-aș spune niciodată. Las căldura să se prelingă din mine, maxilare încleștate și ochi îngustați.

Cum de știi de ele

Flutură din mână.

— Vă știm pe toate.

Iar, aceeași chestie. Spusă în treacăt, de parcă n-ar fi mare lucru, dar pastila pe care mi-a dat-o era etichetată „RAX009”. Și dacă eu sunt 009, oare una dintre fetele mele va fi 010?

Nu. Sunt ale mele și n-o să le las să plece.

Sunt în regulă

Suntem toate în regulă

Știu că Paretta vrea mai mult. Dar n-o să capete ce vrea.

Tu ți-ai pus întrebările e rândul meu

Paretta se foiește pe pat, aproape stânjenită. Arată ca terapeuții la care mă trimitea mama, când își dădeau seama că nu mă deschid în sensul în care vor ei.

— Desigur.

De ce eu

O privesc atent și, când îmi zâmbește, pot vedea tristețea din spatele acestui zâmbet.

— O să-ți spun adevărul, Byatt, spune Paretta. Chiar nu există un motiv anume.

Cred că se aștepta să fiu rănită. Dar, mai mult decât orice, asta este o ușurare. Nu sunt cu nimic deosebită. Nu sunt imună. Nu sunt mai bună în lupta cu chestia asta, iar ăsta e un lucru bun, fiindcă nici nu vreau să fiu.

Locul potrivit și momentul potrivit?

— Desigur, spune și se ridică. Cam așa ceva.

Mona a fost prima care m-a uimit. S-a întors de la infirmerie și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Nu-mi venea să cred că este încă în viață. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și abia dacă a îngăimat ceva.

Mă pregăteam să plec, când mi-a pus o mână pe braț. Și apoi, cu voce crispată:

— O să-l distrugă.

Când m-am întors am văzut-o pe directoare vorbind cu Hetty. Privindu-mă.

În noaptea aceea, după Schimbul Armelor, după criza Monei, m-am strecurat din patul pe care-l împărțeam cu Hetty. Când m-am întors, i-am spus lui Reese că am fost jos, la parter, dar ea era Reese și nu m-a întrebat mai mult, iar eu aveam nevoie să nu mă întrebe, fiindcă nu-i spusesem adevărul.

De fapt, fusesem în camera Monei. Prietenele ei se mutaseră împreună și o lăsaseră singură, așa că dormea în camera de o persoană de la capătul coridorului. Ușa era descuiată. Am intrat. Abia dacă venea un pic de lumină pe fereastră, dar i-am văzut trupul ghemuit în patul de jos.

— Hei, am șoptit. Mai trăiești?

Nu mi-a răspuns, așa că m-am dus la ea și am scuturat-o până a deschis ochii. Arăta îngrozitor, branhiile de pe gât fluturau ușor, cu marginile franjurate și însângerate.

— Pleacă, a spus ea.

Eu însă am îngenuncheat în fața ei. Nu aveam de gând să plec până nu-mi spunea ce voiam să știu.

— Ce ai vrut să spui? Azi-dimineață, în hol.

S-a ridicat. Atât de încet, de parcă ar fi fost cel mai dificil lucru din lume, până când, la final, m-a privit, stând cu picioarele încrucișate sub ea, cu părul ei roșu strălucind atât de șters încât aproape că nici n-am observat. A tras adânc aer în piept și, la

finalul respirației, mi s-a părut că a uitat de prezența mea acolo. Dar apoi a ridicat mâna și și-a trecut un deget tremurător peste marginile crestate ale branhiilor.

— Le-ai păstra, a spus ea. Dacă ai putea. Nu?

Nu mă puteam preface că nu știu la ce se referă. Hetty a plâns când și-a pierdut ochiul și am prins-o chiar și pe Reese uitându-se câteodată la mâna ei solzoasă de parcă mai degrabă ar vrea să și-o taie. Mie nu prea mi-a păsat. Am sângerat și am țipat, dar acesta este prețul unui somn liniștit.

— Nu, am mințit. Tu, da?

Arăta atât de obosită. Aproape că mi-a părut rău pentru ea.

— Du-te la culcare, Byatt, mi-a spus.

Dar n-aș fi putut suporta camera și patul meu, așa că m-am dus la parter și am luat la pas sala mare, călcând pe crăpăturile dintre scândurile podelei. Și gândindu-mă la Mona, gândindu-mă la mine, și bineînțeles că le-aș fi păstrat.

Fiindcă eu cred că asta am căutat toată viața – o furtună în trup care să se potrivească cu furtuna din creier.

Acolo m-a găsit Welch. I-am spus că mă doare capul și mi-a pus mâna pe frunte, m-a dus la infirmerie și mi-a luat sânge – ca o măsură preventivă, în caz de ceva, mi-a spus ea –, apoi m-a trimis înapoi în cameră. Și când am ajuns acolo, am urcat în patul lui Reese, Reese care nu m-ar forța să scot o minciună pe gură.

Doar dacă n-aș fi vorbit cu Mona. Dacă n-aș fi plecat din cameră în seara aia. Existau un milion de căi prin care să fie evitată venirea aici, dar niciuna dintre ele nu pare posibilă. Mereu am fost pe propriul meu drum. Așa s-a întâmplat întotdeauna până acum.

Capitolul 12

— Și cum te-ai simțit?

Am ridicat din umeri.

— Niciun stres? La ce ai simțit un răspuns emoțional mai pronunțat? Fiindcă ai trecut prin foarte multe.

Pe această femeie n-am mai văzut-o până acum. A venit după Paretta. Nu mi-a spus cum o cheamă, doar și-a tras un scaun cu rotile lângă patul meu și s-a așezat de parcă ar fi fost camera ei.

— Este ceva anume cu care te simți inconfortabil? mă întreabă ea.

Este îmbrăcată așa cum se îmbracă și Paretta de obicei, cu același costum de protecție, și poartă mască chirurgicală. Doar că masca ei este din plastic transparent. Așa încât să pot simți o conexiune cu ea, cred, deși nu face decât să-i distorsioneze jumătatea de jos a feței.

— Byatt? spune ea aplecându-se înainte.

Îmi feresc privirea și bâjbâi după tăbliță. *Nu mă simt inconfortabil,* aș vrea să scriu. *Pur și simplu sunt plictisită.*

Dar mă decid pentru *Nu*

— Nu?

Nu mă simt inconfortabil

Dă din cap și se lasă pe spate. Eu mă uit în jos, spre punctul unde pătura este trasă peste picioarele mele.

— Știi cum mă cheamă? întreabă ea.

Nu

— Ai vrea să știi?

Arăt spre tăbliță.

— De ce nu?

Îmi țin gura, doar clipesc încet spre ea și o văd dând din cap, de parcă asta ar însemna ceva.

— Dar ai vrea să știi cu ce mă ocup? Asta ai vrea să știi?

Ești terapeut

— De unde știi?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ai mai fost la terapeut până acum?

Tu ce crezi

— Hai să încercăm altceva, spune ea.

O cunosc bine. E nouă, dar m-am mai întâlnit cu ea de o mie de ori. Așa mă privesc toți când nu mă predau.

Ridică clipboardul și-mi înmânează o carte subțire, legată, pe care o ținuse dedesubt. Este albastru-închis, cu literele aurii, în relief. O recunosc. Un album de promoție de la Raxter. Ultimul pe care l-am făcut înainte de Tox, singurul an pe care l-am prins întreg.

Mă foiesc după tăbliță.

De unde ai ăsta

Nu-mi răspunde. Îl deschide, îl frunzărește alene.

— Ăsta a fost primul tău an la Raxter, nu-i așa? Anul de dinainte de Tox?

Ridic din umeri.

— Nu prea te pasionează, adaugă.

Nu-mi plac pozele

— Oh, ia uite aici. Uite una dintre ele.

Ridică albumul spre mine și-l iau, mi-l așez în poală.

Suntem eu, Hetty și Reese, aliniate pe canapeaua din sala mare. Hetty este cu fața spre mine, spunând o poveste sau ceva, iar Reese stă cocoțată pe brațul canapelei, în spatele meu, și îmi împletește părul. Zâmbește – doar un pic, dar zâmbește –, iar eu îmi țin ochii închiși, cu capul dat pe spate, ca și cum aș râde. Aproape că ar putea fi Raxterul așa cum este el azi, dar canapeaua este umflată și cu plușul pufos, iar undeva, în spate, așezată pe pervaz, se află o glastră cu irișI Raxter.

— Unde sunt? Prietenele tale, vreau să spun?

Mă aplec mai mult asupra paginii. Ochii lui Hetty sunt calmi, larg deschiși, plini de bucurie. Aproape că am uitat cum arăta când îi avea pe amândoi funcționali.

— Ea este Hetty, nu-i așa? Hetty Chapin? Iar asta trebuie să fie Reese Harker.

Închid albumul și terapeuta se apleacă și îl îndeasă sub tăblița mea. Încă una din echipajul lui Paretta punându-mi întrebări despre prietenele mele fără să aibă motiv s-o facă. N-o s-o las pe Hetty sau pe Reese să-mi urmeze în patul ăsta.

De ce vrei să știi

Își înclină capul și se lasă pe spate, apoi își încrucișează mâinile în poală.

— Le protejezi. Înțeleg. E-n regulă, Byatt. Sunt în siguranță. Domnișoara Welch și directoarea voastră au grijă de ele.

Ceva din mine pocnește din fălci. Sar din pat. Prea repede, mi se învârtește capul. Terapeuta mă privește, cu o mână pe butonul de la capătul patului. Cel pentru urgențe.

— Byatt, spune ea, vreau să te așezi.

Lumea se pulverizează. Cețoasă, schimbătoare, mai puțin pulsul de pe gâtul ei. Îl văd zvâcnind. Clipește și mă reped asupra ei. Clipesc și ea apasă butonul, iar alarmele încep să sune. Clipesc și genunchiul meu este îndesat între coastele ei, i-am prins antebrațul strâns cu mâinile și i-am rupt costumul de protecție. Clipesc și unghiile mi se înfig înăuntru.

— Byatt! țipă cineva. Ce faci?

Brațul cuiva mi se încleștează în jurul taliei și sunt trasă înapoi, săltată prin aer. Trântită pe podea, capul dureros. Terapeuta își strânge brațul la piept, sângele îi curge în valuri. Semne, dungi gemene, curbate, îngropate adânc în încheietura ei. Gura îmi este umedă și lipicioasă.

Îmi vine să zâmbesc, totul în jurul meu este atât de strălucitor și de nou, apoi dispare și sunt iar singură. Cineva îmi pune o mână peste gură. O înțepătură în umăr, apoi întuneric.

Plesnetul unei palme peste obrazul meu, ca să mă aducă înapoi. Trag aer în piept, cu greu.

— Scoate-o afară, hai să mergem!

Deasupra mea, lumină pâlpâitoare. Sunt în pat, cu brațele legate din nou în lateral. Ochii încep să mi se limpezească, contururile se transformă în oameni și Paretta este primul chip care ia formă, aplecându-se deasupra mea cu un mârâit.

— Apucați-o de picioare!

Cineva apasă cu putere, legându-mi coapsele una de alta. Mă zbat, ceva din mine luptându-se cu disperare, în timp ce legăturile se strâng tot mai tare. O altă legătură pe șolduri, alta la glezne. La încheieturile mâinilor. Și, pentru prima dată, una în jurul umerilor, apoi trec la frunte și la maxilar.

Mă zvârcolesc încercând să mă eliberez, așa că sunt adăugate alte curele, peste șolduri, și Paretta se repede și mă trântește înapoi în pat.

Legătura de pe bărbie încă nu a fost prinsă, așa că îmi smucesc capul dintr-o parte în alta. Urlu. Urlu și asta o să ne facă rău tuturor, dar mai bine așa decât să sufăr numai eu.

— N-o lăsați să vorbească, strigă Paretta.

Cineva din spatele meu îmi prinde capul cu ambele mâini, apoi îl văd pe Teddy, îi văd chipul, mă mângâie pe păr.

— E-n regulă, repetă el neîncetat. Liniștește-te! Sunt cu tine.

Este aproape în regulă. Dar știu după ce să mă uit și o simt venind. Căldura din obrajii lui. Felul în care, doar pentru o secundă, pare speriat.

Începe cu o greutate în trupul lui. Apoi i se rostogolește pe interior, broboane proaspete de transpirație pe frunte. Iar apoi un frison care nu se potolește, Teddy se prăbușește peste mine, saliva i se scurge pe bărbie. Își smulge masca, scuipă ceva ce aterizează pe pieptul meu. O așchie din ceva alb, strălucitor. Os.

— Teddy. Oh, Dumnezeule!

Paretta ajunge la el într-o secundă, îl ajută să stea în picioare, dar membrele îi cedează pe rând.

— Teddy, mă auzi? Teddy!

Și atunci uită cu toții de mine, mă lasă pe pat cu legăturile suficient de largi încât să mă pot răsuci și să-l văd unde a căzut, pe podea. Are ochii complet albiți. Un tremur ușor îi străbate tot trupul.

Apoi îl pun pe targă și-l duc în altă parte, iar eu, eu sunt încă aici.

HETTY

Capitolul 13

Mă trezesc când îmi aud numele, când Reese mă scuturǎ uşor. Am pielea umedă, sudoarea de pe spate a trecut prin cămaşă şi mă doare gâtul, ca şi când aş fi încercat să nu strig.

— E timpul, şopteşte ea.

În jurul nostru, casa este tăcută, nicio urmă de sunet din alte dormitoare care s-o străpungă, iar luna este atât de sus, că nici n-o pot vedea pe fereastră. Trebuie să fie trecut de miezul nopţii. În această perioadă a anului, soarele nu va răsări pe cer câteva ore de-acum înainte; peluza este sticloasă, acoperită cu un strat de gheaţă sclipitoare. Ar trebui să putem vedea destul prin pădure fără să folosim lanterna.

Ne ridicăm mişcându-ne încet, ca să nu facem zgomot de paşi. La uşa camerei, ezit. Chiar acum, în acest moment, Byatt este în viaţă. Asta e tot ce ştiu. Dacă reuşesc să ies de-aici, o să iau gândul ăsta în mâini şi o să-l îndoi, ca să văd dacă se rupe.

— Gata? o aud pe Reese în spatele meu.

Byatt este în viaţă. Este în viaţă şi are nevoie de mine acum, aşa cum am avut şi eu mereu nevoie de ea.

— Da.

Ieşim pe uşă, coborâm în hol, Reese cu gluga trasă peste păr, ca să împiedice lumina să se vadă; mergem atât de aproape una de alta, încât simt cum dosul degetelor ei se atinge de degetele mele. Nu mai e nimeni treaz sau, şi dacă ar fi, rămâne în tăcere, aşa că trecem pe lângă celelalte dormitoare şi ajungem la mezanin nestingherite de nimeni.

Ne ghemuim la capătul scărilor; ochiul bun mi se încordează ca s-o zărească pe fata staţionată de obicei în locul de gardă de la intrarea din faţă. Mă întreb dacă o va ajuta pe Welch s-o ducă pe Byatt la casa Harker sau Welch o va face de una singură.

Nu văd pe nimeni, nici măcar în lumina argintie trecând prin ochiurile de geam, sau poate este de vină doar ochiul meu orb, aşa că o înghiontesc pe Reese.

— Unde e?

— Nu ştiu, îmi răspunde Reese.

Mă întorc spre ea şi o văd încruntându-se.

— Cineva trebuie să fie de gardă, adaugă.

— Trebuie să fi schimbat programul.

Știm amândouă de ce, chiar dacă n-o spunem – Welch nu vrea să vadă cineva ce are de gând să facă. Un avantaj pentru ea, dar și pentru mine, și n-am de gând să-l pierd.

— Hai să ieșim! mai spun.

Mă ridic și fac încet primii pași; ochiul se străduiește să ajungă până la marginile întunericului. Pas cu pas, cu Reese ținându-mă de cot, până când ajungem la parter. Nici aici nu e nimeni – nu sunt fete de pază, care să ne prindă, nicio urmă de Welch. Oare ne-am pornit prea devreme? Sau prea târziu?

Reese deschide una dintre ușile duble și mă strecor afară după ea, ezitând pe verandă, când aerul rece îmi umflă haina. Am sentimentul că fetele din Schimbul Armelor au fost retrase din tură, la fel ca acelea care ar fi trebuit să păzească ușa, dar nu se pune problema să nu fiu foarte prudentă.

După apusul soarelui, Schimbul Armelor are mereu o lanternă aprinsă. Aștept ca Reese să-și strângă tare gluga peste păr și să se aplece în întuneric, cercetând din priviri terasa de pe acoperiș.

— Nimic, spune ea, iar aburii respirației i se risipesc în întuneric. Suntem bine.

Toate astea se întâmplă în secret. Nu mă pot gândi la ce ar putea însemna asta pentru Byatt.

Odată ieșite, o apucăm de-a lungul cărării din dale de piatră, spre pâlcul de molizi de lângă gard. Reese mă așteaptă cât scormonesc după armă cu degete amorțite; noroiul înghețat îmi intră pe sub unghii. E chiar unde am lăsat-o și ar trebui să mă bucur, dar n-am dorit niciodată nimic din toate astea. Nu mi-am dorit o armă în mâini, nici viața celei mai bune prietene pe umeri.

Aștept o clipă, mă gândesc la bilețelul înfipt în avizierul din sala mare. Respectați carantina, ne-au spus. Respectați regulile și o să vă ajutăm.

Un cuțit la cingătoare și o armă în mâini. Și un an și jumătate de cer gol, de medicamente insuficiente, de trupuri arzând în spatele școlii. Trebuie să ne ajutăm singure.

La poartă o iau înainte, o deschid cât de grijuliu pot, ca să nu-mi tai degetele în cioburile de sticlă pe care le-am legat de bare. Oricine o poate deschide dinspre școală, din interiorul gardului,

dar se va încuia în spatele nostru, după ce vom ieși, singurul mod de a intra fiind cheia care atârnă la cingătoarea lui Welch.

— Ești sigură în privința capătului nordic? întreabă Reese.

Se referă la planul meu de a ne întoarce acasă. Nu e chiar un plan, ci mai mult singura opțiune pe care o avem, dar sunt aproape sigură că o să putem sări gardul acolo unde ajunge la stânca din capătul nordic al insulei.

— Pe cât de sigură pot fi, îi răspund.

Știind că ar trebui să fie suficient. Nu avem de ales.

Reese o ia înainte pe drum, în timp ce ne îndreptăm spre pădurea de pini. Copacii se îngrămădesc unul în altul, acele formează un covor de un verde putred, umed și dulceag. Chiar dacă insula s-a schimbat, chiar dacă eu am fost cea care a ieșit în sălbăticie de când a devenit stranie și crudă, tot am impresia că ea știe mai bine. Toate suntem fete Raxter, dar nu ca Reese.

Câteodată ne spunea povești despre insulă. Despre locurile secrete pe care le găsise – plaje pe care poți ajunge doar la reflux, cărările prin iarba înaltă. Ne spunea despre tatăl ei care o trezea în creierii nopții și o ducea pe țărmul stâncos, ca să vadă valurile ce glazurau piatra cu o strălucire bioluminiscentă, un alb rece ca lumina din părul ei. Acele prime zile în care ne-am întors la școală după vacanța de vară, iar ea se uita pe fereastră, încă pistruiată și bronzată, cu o privire în ochi de parcă ar fi fost prinsă într-o capcană.

Măcar de-ar fi fost la fel și pentru mine aici, afară. În schimb, oriunde mă uit este ceva de care să mă sperii. Fiecare zgomot – un animal care se ivește în spatele nostru. Îmi țin arma pe spate și îmi spun în minte că n-am decât două gloanțe de tras.

Am avansat destul de mult în adâncul pădurii, încât să nu mai văd gardul atunci când privesc înapoi. Deasupra noastră, frunzișul lasă să treacă doar niște fâșii anemice din lumina lunii. Aș vrea s-o rog pe Reese să-și dea gluga jos, să lase lumina din părul ei să-mi arate cărarea, dar nu putem risca să fim văzute de Welch sau de cel cu care merge să se întâlnească. Așa că țin aproape de ea, încrezătoare că ochii ei vor înțelege mai mult din întuneric decât ochiul meu.

O creangă pârâie ceva mai departe și ne oprim, înghesuindu-ne în spatele unui pin, în așteptare. Poate e Welch. Sau poate e altceva, ceva mai rău. Inima mi-a luat-o la goană, nervii sunt

întinși. Orice ar fi, suntem mai în siguranță în întuneric decât am fost în ziua aceea, cu Schimbul Bărcii. Trebuie să fim.

— Hei, șoptește Reese și se lasă pe vine, aplecându-se pe după trunchiul copacului. Cred că-i okay.

Ce ar putea fi okay aici?

— Serios?

— Da, spune, se ridică și-mi face semn cu mâna. Sunt doar niște căprioare.

Arunc o privire peste umărul ei și acolo, venind spre noi în pas săltat, zăresc o pereche de căprițe. De aici arată în regulă, aproape normale, dar de aproape știu că o să le văd venele ieșindu-le din piele ca o dantelă. Și mai știu că, dacă o să le crestăm, carnea lor se va zvârcoli ca și când ar fi vie.

Când am fost în Schimbul Bărcii, le-am împușcat la fel ca pe alte animale, n-am lăsat nimic să se apropie prea mult. Ca să fim sigure, așa ne-a spus Welch. Dar nu sunt decât niște căprioare și mereu m-am întrebat ce ar putea de fapt să ne facă.

— Hai să mergem, șoptește Reese. Par inofensive.

Scutur din cap.

— Nu plecăm până nu trec de noi.

— Bine, spune ea cam tare, iar căprioarele întorc capetele, cântărind umbrele cu ochi șterși, alburii.

Îmi țin răsuflarea. Poate că sunt oarbe.

N-avem noi norocul ăla. Una dintre ele face un pas ezitant spre noi și deschide gura. Gâfâi. Incisivi lungi, cu o strălucire umedă, ascuțiți ca dinții de coiot.

— Arma, spune Reese încercând ca vocea să-i sune calm, dar mă prinde de braț, trăgându-mă în fața ei.

Căprioara înalță capul.

— Rahat, Hetty, dă arma.

— Cineva ar putea auzi împușcătura.

Se clatină pe picioare, dând înapoi.

— A fost ideea ta.

La fel ca pe acoperiș, îmi spun. Așa cum fac mereu. Sprijin arma de umăr. Mijesc ochiul prin cătare. Chiar și în întuneric, nu este o țintă dificilă, dar acum căprioara a luat-o din loc, vine mai aproape, iar eu nu am decât două gloanțe.

— Reese. Ar fi trebuit să furăm mai multă muniție.

— Poftim?

Trag. Reculul mă împinge înapoi, dar am țintit perfect, căci glonțul lovește căprioara în plin, într-o parte. Animalul geme, picioarele îi cedează și, în spatele său, cea de-a doua căprioară fuge câțiva metri între copaci, cu blana zburlită.

Cea lovită se zbate slăbită, prăbușindu-se cu un vaiet în timp ce din rană începe să se prelingă sângele, care se adună în bălți vâscoase pe pământul acoperit cu gheață.

Mă apropii de trupul ei căzut și o văd ridicând capul. Pot să jur că se uită drept la mine.

— Ce crezi? mă întreabă Reese. Oare am scăpat-o de chin?

— Nu, îi răspund.

Nu e locul să ne simțim rău. Dacă m-aș simți astfel, ar trebui s-o percep altcumva.

Ne continuăm drumul prin negură. Când mă uit peste umăr, văd că a doua căprioară s-a întors în luminișul scăldat în lumina lunii și stă alături de cea rănită, cu capul plecat. O văd cum smulge o bucată din căprioara căzută, apoi se ridică cu botul plin de carne, cu pete de sânge pătându-i blana de pe gât.

Ar trebui să fiu surprinsă. Dar simt doar un licăr de recunoaștere. Toate suntem așa la Raxter. Toate facem orice e nevoie să facem pentru a supraviețui.

Îmi echilibrez arma pe umăr și continui să merg după Reese. Nu suntem departe de casa ei.

Reese nu ne-a invitat la ea decât în primăvara primului meu an la Raxter. Am petrecut vacanța din al treilea trimestru în campus, toate trei, împreună – Byatt nu a vrut să se ducă acasă, așa că nu m-am dus nici eu –, și când a început iar școala, Reese a fost cumva mai ușor de abordat. Tot nu zâmbea deloc, era tot tăcută și închisă în ea, dar la prânz m-a lăsat să trec în fața ei la rând. La engleză mi-a împrumutat exemplarul ei din *Litera stacojie,* atunci când a văzut că l-am pierdut pe al meu; a spus că ea l-a citit deja, deși știam că nu-i așa.

Într-o seară a apărut la cină fără să fie îmbrăcată în uniformă. Trebuia să purtăm fuste și gulere cât era ziua de lungă, în zilele săptămânii, dar iat-o pe ea, în blugi și cu un tricou vechi și uzat. Ne-a spus:

— Pentru că o să mâncăm la mine acasă.

Am urmat-o pe ușile duble, apoi am mers pe jos până la gard, unde stăteau sprijinite două biciclete. Nu avusesem niciodată

bicicletă, nu învățasem niciodată să merg, așa că am așteptat și am încercat să nu par speriată când Byatt s-a urcat pe bicicleta ei. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă o să mă lase acolo. Reese nu mă invitase, de fapt, pe mine. Nu spusese nume.

— Haide, a spus Byatt. Urcă-te pe ghidon!

— Lumea face chestia asta doar în filme, i-am replicat.

Dar m-am cățărat pe roată ca să mă ridic pe ghidon.

Lumina începea să se prelungească mai mult seara și, în timp ce zburam pe drum, soarele se vedea peste tot, strălucirea lui ajungând până în largul oceanului. Voiam să fiu fata care închide ochii și-și dă capul pe spate. În schimb, am rugat-o pe Byatt să încetinească.

Casa lui Reese se ridica pe plajă, înclinată și încercată de vreme, ca și când crescuse direct din stufăriș. Pe măsură ce ne apropiam, puteam vedea docul din spatele casei întinzându-se în valuri și două bărci cu vâsle legănându-se în acostament. Și pe veranda din față, făcându-ne cu mâna, domnul Harker. Înalt, lat în umeri. Cu părul tuns îngrijit, la fel cum se tundea tata la Marină.

— Ați reușit să ajungeți, a spus el coborând treptele și ajutându-mă să mă dau jos de pe bicicleta lui Byatt.

Îmi amintesc că m-am simțit emoționată să-l văd așa de aproape. Îl văzuserăm pe ferestrele sălii de clasă și îl văzuserăm și prin curte, în timp ce tundea peluza și curăța jgheaburile, dar asta… un bărbat și mâna lui bătătorită pe brațul meu. Am uitat că aș putea fi speriată de ei.

Totuși, a fost doar o clipă trecătoare. O înțepătură într-o pânză. Am intrat într-o încăpere lungă, toată casa acolo, la picioarele noastre. Iar mâncarea mirosea bine, mai bine decât cea din sala noastră de mese, iar pe pereți erau poze cu Reese. Reese învățând să înoate. Reese pe jumătate urcată în copac, rânjind la fotograf. Nu mi-aș mai fi luat ochii de la ea toată seara. Era ca și cum căpătase în sfârșit un sens acolo, în casa tatălui ei, cu mobilă desperecheată și ușa din spate larg deschisă.

— Sper că locul arată bine, ne-a spus el când Reese a dus farfuriile în bucătărie. Nu prea trece lume pe la noi.

— Arată minunat, i-am spus eu și am vorbit serios.

Niciodată nu mi-a lipsit prea mult mersul acasă, dar în seara aceea s-a întâmplat.

După aceea, Byatt și cu mine am așteptat în capătul aleii în timp ce Reese și-a luat rămas-bun. S-a aplecat și a spus ceva ce n-am putut auzi, iar apoi domnul Harker a râs și și-a așezat palma pe fruntea ei.

Byatt s-a uitat în altă parte, însă eu m-am uitat la Reese cum zâmbea, am privit-o când își dădea ochii peste cap.

— Încă merge, l-am auzit spunând pe tatăl ei.

Tata, plecat tură după tură, zi după zi. Niciodată nu ajunseserăm să ne cunoaștem atât de bine.

Cerul brăzdat cu trandafiriu, stelele palide, abia răsărite. Am rămas tăcute tot drumul spre casă.

Am ziua aceea proaspătă în minte, imaginea casei ei este atât de limpede! Șipci de un verde palid, rame albe la ferestrele abia montate. Țigle noi pe acoperiș – reparații făcute după furtuna din anul acela.

Un pic mai înainte traversaserăm un drum către partea nordică a insulei și mi-am dat seama că ne apropiem de țărm. Pământul de sub picioarele noastre este umed și darnic; prind un iz de sare prin aer. Îmi așez mai bine arma pe umăr, îmi îndoi degetele ca să mi le dezmorțesc și ne vedem mai departe de drum.

Pe măsură ce copacii încep să se rărească, lumina crește, iar luna poleiește totul cu argint. Nu este încă nici urmă de Welch. Ne croim drum printre pinii care devin tot mai subțiri și înclinați, până când vedem cum linia copacilor se întrerupe și țărmul se deschide în fața noastră, o vastă întindere de stufăriș. Dincolo de el văd ceva plutind la suprafața apei.

— Ăla e...

— Docul, termină Reese propoziția. Da.

Nicio barcă nu este acostată acolo și nu se vede nimic la orizont. Deocamdată se pare că suntem singurele de pe aici. În mod sigur am fi auzit ceva dacă ar mai fi fost și alții sau am fi văzut vreo lumină. Până la urmă, Welch nu se ascunde de nimeni și nici cel cu care se întâlnește.

Este mai simplu să urmăm linia copacilor decât să o tăiem prin tufișuri, așa că o apucăm spre marginea pădurii, papura agățându-ni-se de haine. Încă mă gândesc la acea primă zi, la casă, așa cum mi-o amintesc; de aceea nu pricep de ce se oprește Reese, de ce mă împiedic de ea. N-am ajuns încă.

Dar mă uit mai bine și, ba da, am ajuns. Lumina lunii tresare pe apă, o ceață de stropi din mare, împrăștiați din valurile ce se sparg la țărm, îmi așternе pe față o bură înghețată care-mi taie respirația. Și iată și casa, sau ce a mai rămas din ea, răsucindu-se dintre trestii.

Veranda lăsată pe-o parte, ca și când i-ar fi dat cineva un pumn. Scândurile podelei sunt crăpate și în ele s-a căscat o gaură din care ies licheni, cățărându-se pe ziduri. Pereții din șipci sunt acoperiți cu mușchi și iederă. Și în mijloc, chiar din inima casei, cu acoperișul sfărâmat în jurul lui, se înalță un mesteacăn cu scoarță albă, crescând de capul lui. Are trunchiul gros, despărțindu-se în ramuri ce se înalță până sus.

Îi arunc o privire lui Reese. Are chipul liber, strălucitor, cu o expresie atât de blândă, încât aproape că-mi amintește de primele zile în care abia o întâlnisem.

— Este minunat, fac eu o încercare.

Și chiar așa mi se pare, chiar așa.

— N-am văzut niciodată un mesteacăn atât de mare, adaug.

Dar, bineînțeles, totul crește mai repede de când cu Toxul. Și se și deteriorează mai repede, casa Harker este practic bucăți după numai un an și jumătate de când n-a mai fost nimeni pe aici. Aș vrea să fi fost surprinsă. Aș vrea ca un singur lucru din toate astea să mi se pară încă straniu.

Reese nu spune nimic. Nu cred că a clipit măcar o dată de când am văzut casa. Îmi îndes arma la subsuoară și îi împung cotul cu al meu.

— Crezi că sunt aici? șoptesc. Nu văd deloc lumină.

Ca să nu mai spunem că sunt atât de multe găuri în zid, încât practic pot vedea direct în casă, până în partea cealaltă.

Tot nu-mi răspunde. Doar se uită țintă la ce a mai rămas din casa ei. Mă întreb dacă nu a fost cumva o greșeală s-o aduc aici, dacă nu-i prea mult pentru o fată, când Reese o zbughește spre verandă.

— Stai așa, șuier eu, dar nu folosește la nimic.

Alerg după ea, ajustându-mi cureaua armei. Nu mi-a mai rămas decât un cartuș… și cuțitul, ca soluție de rezervă. Trebuie să fiu isteață.

Termitele au invadat casa. Urmele lor trasează un labirint în rama ușii, așa de adânc încât ușa s-ar fi prăbușit până acum dacă n-ar fi fost mesteacănul, care și-a strecurat una dintre

ramuri pe sub ea. Reese a intrat deja, așa că mă aplec după ea și o parte din tocul ușii mi se sfărâmă sub palmă.

Deasupra, mesteacănul își întinde crengile, înflorind, aruncând peste noi buchete de lumină argintie. Cea mai mare parte a acoperișului este distrusă, țiglele au fost smulse probabil de furtunile din primăvară. În schimb, crengile se înalță ca niște căpriori și rădăcinile se țes printre scândurile dușumelei, ceea ce mă duce cu gândul la catedrala pe care am văzut-o la Napoli, când am fost cu tata în vacanță. La felul cum tot acel loc părea că mă ridică de la pământ.

Dintr-odată, o voce și lumina unei lanterne au pătruns prin spărturile din pereți, lovindu-se de pământ. Welch este aici.

Frica mă năpădește ca sudoarea, arma îmi alunecă în strânsoarea degetelor amorțite și o prind pe Reese de braț, o trag în spatele casei. Ne împiedicăm, strivind sub picioare un petic de irișI de Raxter. În fața noastră, o fâșie îngustă de plajă și docul, în dreapta. Welch se întâlnește cu cineva, iar acest cineva poate veni de oriunde. Putem fi prinse în orice moment, aruncate în genunchi și împușcate.

Adună-te, îmi spun. Suntem aici. Nu există cale înapoi.

— Haide, îi șoptesc lui Reese. La marginea pădurii este un desiș de pini unde am putea să stăm ascunse.

Ajungem acolo la țanc. Mă las pe vine, mușchii îmi sunt încordați și dureroși. Îmi las arma pe genunchi și mă uit printre trunchiurile copacilor spre casa din fața noastră. Lumina lanternei devine mai puternică, prinzând în fasciculul ei și o parte din stufăriș, care devine translucid. Mijesc ochiul, care mă înțeapă. Mi se pare că zăresc o siluetă, dar oricine ar fi stă cocârjat, mișcându-se cu dificultate. Oare este Welch?

— Ridică mai sus capătul tău, se aude vocea lui Welch.

Sar cât colo. Pare foarte aproape. Dar cu cine vorbește? Cu Byatt?

Parcă trece o veșnicie, dar în cele din urmă Welch iese dintre copacii de pe ultimul rând, direct în lumina lunii. Stă cocoșată sub o povară și mai este cineva cu ea, o persoană a cărei față rămâne în umbră până când se îndreaptă și o văd pe Taylor. Taylor, care a părăsit Schimbul Bărcii, și cred că de asta a făcut-o.

Și între ele. Cărat de amândouă, un sac pentru cadavre.

Îmi astup gura cu mâna, ca să înăbuș suspinul care îmi scapă de pe buze. Nu. Nu, nu, nu. Nu așa trebuia să meargă lucrurile. O să reușim, mi-a spus ea. Mi-a promis.

Poate că nu e ea, mă gândesc sălbatic. Sau poate că au lăsat-o inconștientă și e acolo, în viață, așteptându-mă s-o salvez. Nu pot renunța până nu știu.

— Ar fi fost mai ușor dacă mai aveam pe cineva cu noi, să știi, spune Taylor în timp ce așază amândouă sacul în stufăriș.

Nu se mișcă. Orice ar fi înăuntru, nu se mișcă și nu-mi dau voie să mă gândesc la ce înseamnă asta.

— Oh? spune Welch. Și pe cine aveai de gând să întrebi? Carson e o bătaie de cap, iar Hetty nu reprezintă o opțiune.

Dar înainte să mă pot întreba ce înseamnă asta, Taylor spune:

— Cum se descurcă?

Mă încordez. Asta e. Dacă Welch știe că o urmăresc, totul s-a terminat. Viața mea aici, chestia asta nouă cu Reese, pe care sunt prea agitată ca s-o numesc.

Dar Welch se mulțumește să ridice din umeri.

— Destul de bine, spune ea, și-mi înăbuș un suspin de ușurare, tremurător. Dar nu suficient de bine pentru chestia asta.

— Dar Julia? întreabă Taylor.

— Mai degrabă, nu.

O secundă doar, vocea lui Welch sună pe cât de tânără este.

— Nu cred că mă place prea tare, adaugă ea.

Taylor lasă să-i scape un hohot:

— Tu n-o placi pe Carson și Julia nu te place pe tine.

— Îți simt lipsa în treaba asta, spune Welch.

Stinge lanterna și o îndeasă în buzunarul hainei. O privesc cum se oprește ca să scuipe o gură de sânge, se pare.

— Fără tine nu-i același lucru, mai zice ea.

— Pot face mai mult bine în felul ăsta, spune Taylor.

Îmi vine s-o iau la scuturat pentru replica asta. Nu-i nimic bun în ce fac ele.

— După ce i s-a întâmplat lui Mary… continuă Taylor. Merita o soartă mai bună, știi? Toate merită o soartă mai bună.

Mary, prietena lui Taylor, care a devenit sălbatică și rea ca un animal. Lui Taylor i-a revenit misiunea s-o ucidă și s-a dus vorba că asta a terminat-o. Dar acum știu că nu a fost așa. Pur și simplu, a transformat-o în ceva mai rău.

Welch se întoarce la sac și se oprește o secundă lângă el, cu mâinile în șolduri, privind în jos. Lumina lunii alunecă pe suprafața apei, aruncând umbre pe chipul ei, și nu-mi pot da seama ce expresie are pe față, dar i-au căzut umerii de parcă ar fi înfrântă.

— Chiar am crezut că de data asta o să iasă bine, spune ea în cele din urmă. Știi? Părea că ea e în regulă.

— Ei bine, a răspuns Taylor, se pare că nu era.

Știam, bineînțeles că știam, se refereau la sacul de cadavre nemișcat în iarbă, dar era cu totul altceva să aud lucrul ăsta spus cu voce tare. Pinii din jurul meu se strângeau tot mai aproape și mai aproape, iar Taylor glumea de parcă n-ar fi avut nicio importanță, de parcă nu ar fi răsturnat toată lumea cu susul în jos. Reese mă trage la pieptul ei și mă strânge tare. Este singura soluție ca să-mi păstrez cumpătul.

— În regulă, spune Welch. Hai să terminăm treaba!

Ridică trupul și Reese mă prinde strâns de mână în timp ce le privim cum îl cară în casă. Durerea îmi explodează în braț, ascuțită, zvâcnind, și încerc să mă smulg până când îmi dau seama că e vina mea, că o strâng atât de tare încât degetele ei solzoase au tăiat adânc în piele.

— Haide, spune Reese, iar vocea ei mi se scurge dulce în ureche. Trăiește, nu? Este Byatt. Ea răzbește mereu.

Dau din cap, dar în sacul ăla este cineva și nu știu cât timp mai pot face asta. Cât timp mai pot păstra speranța care îmi arde în inimă.

Nu le mai văd pe Welch și pe Taylor, fiindcă le-a înghițit casa, iar apoi zăresc un pic din chipul lui Welch prin găurile din zid, fasciculul lanternei izbindu-se de scoarța albă a mesteacănului.

— Hai s-o punem jos, spune Welch, înainte să mă lase brațele de tot.

Îmi mușc buza ca să nu încep să strig. Să *o* punem. Asta chiar se întâmplă.

— Unde sunt? întreabă Taylor.

Probabil că se referă la persoana care a fost la celălalt capăt al stației de emisie-recepție.

— O s-o ridice ei, spune Welch. Putem s-o lăsăm aici.

— Dar ce se întâmplă cu…

Se aude un sunet de apă învolburată, iar apoi casa este inundată în roșu. Prin găurile din pereți o văd pe Welch ținând în

mână o rachetă de semnalizare luminând roșu ca sângele, strălucitoare.

— Asta ar trebui să țină animalele la distanță, spune ea.

Mă răsucesc într-o parte, ca să văd mai bine când îndeasă racheta între crengile mesteacănului.

Aud vocea lui Taylor din casă.

— Atunci asta-i tot?

Urmează o pauză și mijesc ochiul în întuneric. Welch se uită la mesteacăn, studiind ceva de pe trunchiul acestuia. Rămâne tăcută o secundă prea mult, apoi se întoarce spre locul unde trebuie să se afle Taylor.

— Asta-i tot, spune ea. Hai să ne întoarcem!

— Așteaptă, șoptește Reese, de parcă ar ști că sunt la câteva secunde distanță să țâșnesc în casă și să rup sacul. Mai așteaptă un pic.

Welch iese tropăind din casă, Taylor urmând-o îndeaproape. Taylor arată de parcă i s-ar face rău și simt un ghimpe de milă pentru ea, împotriva voinței mele. Poate că n-a vrut să facă parte din așa ceva. Dar nici eu.

O pornesc amândouă înapoi pe potecă, iar eu urmăresc cu privirea lumina lanternei lor îndepărtându-se printre copaci. Este tot mai mică și mai estompată, până când n-o mai pot vedea deloc. Mă ridic și crengile îmi trosnesc sub tălpi. N-o aștept pe Reese, doar apuc arma și-mi croiesc drum prin stufăriș. Nu știu cât timp avem înainte să se arate ceilalți. Nu vreau să-mi ratez șansa.

În lumina roșie din casă. Iată și sacul, îndesat la baza mesteacănului, plastic negru și cauciucat. Mă opresc brusc și arma îmi cade pe pământ.

Asta e. Finalul sau vreun început de ceva.

Pășesc cu grijă pe lângă trupul dinăuntru și îngenunchez alături de el. Mă gândesc la ultima dată când am văzut-o pe Byatt, cum m-am lăsat lângă ea exact ca acum. Cum m-a privit, de parcă ar fi avut nevoie de mine.

Te rog, îmi spun și întind mână spre fermoar.

Plasticul se retrage în lateral. Fermoarul s-a prins, mâinile îmi tremură și acolo, acolo – palidă, cu pielea pământie, cu vârfurile degetelor înmuiate în cerneală și părul ei roșu, cârlionțat.

Mona.

Un suspin țâșnește din mine, cutremurându-mă. Mă înalț în față, sprijinindu-mă pe mâini, gâfâind. Nu e ea. Nu e ea, nu e ea, nu e ea.

— Hetty?

Reese vine în spatele meu și-mi pune o mână pe spate. Închid ochiul. Îmi tremură tot trupul de ușurare și cred că, dacă mă ridic acum, s-ar putea să-mi cedeze picioarele sub mine.

— Este Mona, îi spun.

Oricât de rău mi-ar părea, nu-mi pot reține un zâmbet și nici nu vreau s-o fac.

— Rahat, zice Reese. Atunci unde naiba e Byatt?

Se ghemuiește lângă mine și se apucă să închidă fermoarul sacului. Dar eu nu mă uit cum dispare fața umflată a Monei. Nu, mă uit la altceva. Acolo, pe trunchiul mesteacănului, unde s-a uitat și Welch înainte de a pleca.

Mă ridic și pășesc peste trupul Monei. Scoarța se încovoaie, lumina din racheta de semnalizare aruncă pe ea umbre ciudate, prelungi, dar le văd. Cioplite superficial și nesigur, însă le recunosc. *BW.* Byatt Winsor.

— A fost aici, spun.

Este cea mai bună veste din lume, dulce ușurare liniștitoare.

— Uite! A fost aici și era în viață, mai spun.

Aștept ca Reese să-mi spună că mă înșel, să-mi amintească felul în care merg lucrurile de obicei, dar n-o face. Doar își proptește bărbia pe umărul meu, își sprijină obrazul de fața mea. Scoarța mesteacănului este netedă și degetele mele lasă dâre de sânge din urmele lăsate în pielea mea de mâna argintie a lui Reese.

— Crezi că-i este dor de noi? întreb.

Îmi doresc asta, tânjesc după ziua în care o s-o aud pe Byatt spunându-mi că voia să vină acasă tot atât de mult pe cât voiam eu s-o găsesc.

O clipă doar, și Reese se desprinde de mine, cufundându-se în umbră. Mă întorc s-o privesc. Sigur că-i e dor de noi – asta e tot ce trebuia să spună. Dar ea doar se uită la mine și nu spune nimic.

Ridic din sprâncene.

— Ce e?

Când zâmbește, lumina rachetei îi prinde curbura buzelor.

— Tu de fapt nu vrei un răspuns la întrebarea asta.

— Ba da, hai!

Poate că o strâng cu ușa. Dar nu pot să suport felul în care se uită la mine, de parcă ar ști ceva ce eu nu știu.

— Haide, spune!

— Eu doar… cred că tu știi o Byatt diferită de cea pe care o știu eu, spune Reese, îndesându-și mâinile în buzunare. Pentru că eu nu sunt sigură că i-a fost dor vreodată de cineva, în viața ei.

— Suntem cele mai bune prietene ale ei, Reese.

Clipesc ca să-mi reții lacrimile, să le prind și să le îngheț pe gene. Nu se poate să aibă dreptate. Pentru ce a fost toată treaba asta, dacă Byatt nu vrea să se întoarcă la noi?

— Cele mai bune prietene ale ei. Nu crezi că asta contează pentru ea?

— Ei bine, spune Reese, și în vocea ei se simte ceva categoric, un avertisment, hai să nu ne prefacem. Mai întâi ați fost voi două, apoi și eu, și e în regulă. Pentru că oamenii amestecă treburile și așa merg lucrurile. Dar hai să nu ne prefacem.

Simt cum mă acoperă iute rușinea, fiindcă are dreptate și urăsc că sunt mândră de asta, sunt mândră că m-am apropiat de Byatt mai mult decât a reușit ea vreodată. Dar n-o să-i spun niciodată asta.

— Cred că este cam egoist din partea ta, spun în schimb, să fii supărată din cauza asta în timp ce Byatt se află Dumnezeu știe unde, trecând prin cine știe ce suferință.

— Nu sunt supărată, ridică ea din umeri. Pur și simplu, ăsta e adevărul. Atâta tot.

N-ar fi trebuit s-o aduc. Ar fi trebuit să știu că n-are cum să înțeleagă.

— De ce ești aici, la urma urmelor? o reped.

În jurul nostru, pereții peticiți ai casei ne apără și mesteacănul se profilează în întuneric, cu inițialele lui Byatt trasate cu sânge.

— De ce ai venit, la urma urmelor? o întreb.

Reese nu răspunde. Dar aud totul. Totul despre ea – tristețea îngropată în ochii ei, buzele ei strânse –, totul urlând același și același lucru:

Pentru tine, Hetty.

Este prea mult. Nu pot spune nici măcar că nu i-am cerut să vină, fiindcă am făcut-o – am făcut-o, iar și iar. Eu fac lucrurile astea pentru Byatt, iar Reese le face pentru mine.

Băga-mi-aș!

— Am nevoie de aer, spun.

Mă împiedic încercând să ies în curticica pătrată din spatele casei. În jurul meu, irișii de Raxter ale căror tulpini le strivesc sub picioare și mă gândesc la vazele pline cu ei pe care le țineam peste tot în școală, cu petalele înnegrindu-se pe măsură ce cădeau, la buchetul uscat îngrămădit printre pozele de pe șemineul casei Harker. Buchetul de nuntă al părinților ei, mi-a spus Reese în prima zi în care am venit în vizită. Chiar după plecarea mamei ei, când au îndepărtat toate pozele, ea a păstrat buchetul.

Oare pentru ea era atât de clar totul? Că pe primul loc eram eu și Byatt, iar ea venea abia pe locul doi? Chiar dacă îmi dorisem atât de tare ca Reese să fie mai apropiată de noi, asta nu schimba faptul că Byatt era cea care mă aștepta la micul dejun în fiecare dimineață. Byatt era cea care mă tundea și-mi arăta pe ce parte să-mi fac cărarea. Byatt era cea care mă făcea să mă simt completă.

Mă prăbușesc pe verandă și-mi duc la gură palmele amorțite, ca să le dezmorțesc cu respirația mea. Byatt este tot ce contează acum. E singurul lucru care contează. În curând, cei de la celălalt capăt al stației de emisie-recepție vor sosi să o ridice pe Mona. Oriunde o vor duce, acolo va fi și Byatt. Și o să găsesc un mod de a ajunge în preajma ei.

Mă aștept să fie la Camp Nash, unde se află cartierul general al Marinei și al CCEP. Și mi se întoarce stomacul pe dos să mă gândesc la Byatt mutată din Raxter. N-am văzut-o niciodată în afara Raxterului. Am fost cel mai aproape de o astfel de situație în ziua aceea, pe feribot, venind dinspre continent, când am văzut-o prima dată, marea întinzându-se în spatele ei și Raxterul, la orizont; părul îi flutura în vânt. Când o s-o găsesc pe continent, oare o să fie ea în continuare Byatt a mea?

Un zgomot venind din casă. Sar în picioare și apuc arma. Vorbește cineva, cineva care nu e Reese.

Năvălesc în casă. Nu e nimeni în afară de noi.

— Ai auzit și tu? spune Reese, iar eu dau din cap.

— Poate se întoarce Welch? Sau o fi cineva de la Camp Nash?

— Sună diferit, spune ea. Familiar. Habar n-am.

— Acolo!

Arăt prin pereții găuriți spre linia copacilor, unde se mișcă ceva, venind spre noi. O siluetă de bărbat.

Capitolul 14

Ridic arma. Este prea întuneric ca să-i văd fața, dar este ceva familiar în conformația lui, ceva care face ca degetul să-mi rămână pe trăgaci.

— Hei! strig spre el.

Niciun răspuns, dar acum e mai aproape, mai are puțin și a ajuns la casă. Mi-l pot imagina urcând pe verandă. Silueta lui conturată pe sticla învechită a ferestrelor de la Raxter. Sunetul vocii lui peste zumzăitul mașinii de tuns iarba. Iar apoi trece peste prag, se aude un scârțâit ușor când pășește peste ce a mai rămas din podea, apoi ridică privirea și are cămașa sfâșiată și obrazul crestat, dar îl știu. Chiar și pe întuneric, l-aș cunoaște oriunde.

— Tată? spune Reese și trage aer în piept.

Este domnul Harker. Până când intră în lumina roșie a rachetei de semnalizare și nu mai este el.

— Oh, Doamne! spun, iar vocea îmi sună straniu, înfundată și parcă îndepărtată. Reese, Reese, îmi pare rău!

Fiindcă e fața lui, e trupul lui, dar nu cred că a mai rămas și altceva din el. Pielea i-a albit și este toată întinsă, din gură îi răsar rădăcini. Ramuri i se înghesuie în urechi și sub unghii și i se strecoară pe sub brațe. Iar ochii, încă ai lui, cu pupilele mărite, ne privesc fără să clipească.

Mai mult de un an aici, singur cu Toxul. La ce ne-am fi așteptat?

— Nu, spune Reese.

O prind de mână și o trag câțiva pași înapoi. Abia dacă se mai ține pe picioare, se împiedică, genunchii i se înmoaie.

— Nu, nu, tată! mai spune ea.

Dar el nu mai este aici.

— Trebuie să plecăm, îi spun. Haide, Reese! Acum!

El se uită la mine, își lasă capul în jos și deschide gura, inspirând lung, huruitor. Dinți negri, sparți, și un cuib de verdeață în fundul gâtului. Aerul rânced și acru, atât de înțepător încât aproape că-i pot simți gustul.

Ridic arma, gata să ochesc, dar Reese mă împinge, privindu-mă cu o sclipire sălbatică în ochi. În spatele ei, domnul Harker avansează, pas cu pas, iar lăstarii i se desfășoară din gură.

— Să nu îndrăznești, spune ea și vocea îi izbucnește puternică, ușor răgușită.

— Te rog. Trebuie să fugim.

Este prea târziu. Un lăstar se încolăcește în jurul picioarelor lui Reese, înspre șira spinării, iar altul în jurul brațelor, trăgând-o înapoi. Un țipăt, apoi un trosnet de oase. Umărul stâng îi sare, atârnând prost în încheietura lui.

Mă întind după ea, îmi scot cuțitul de la brâu. Tai o dată, de două ori, lăstarii cățărători care o țin. Domnul Harker urlă, se dă înapoi și o trage după el.

— Hetty! strigă Reese.

Arma. Dar nu se întâmplă nimic când trag drept în inima lui. Doar urlă și o trage pe Reese și mai tare de braț, își încolăcește o liană în jurul gâtului ei și începe să strângă.

Aș putea să fug. Aș putea să mă salvez și să mă întorc în spatele gardului, înapoi, în casă. Acum nu mai am decât cuțitul. Și la ce-mi folosește împotriva domnului Harker?

Dar n-am de ales. Mă reped asupra lui. Mă aplec când cea mai groasă liană se răsucește în jurul meu, simt cum țepii îmi spintecă spatele, dar iată-l. Mă izbesc de el și cădem amândoi la pământ. Noroi în gură, zgârieturi de scoarță pe piele. Cuțitul îmi scapă din mână și bâjbâi după el pe pământul jilav.

Un lăstar mi se înfășoară în jurul gleznei, trăgându-mă înapoi. Scrijelesc cu degetele după cuțit, dar este prea departe – nu pot să-l ajung –, iar el mă îndepărtează și mai mult.

— Reese, o strig. Ia-l!

Însă n-o zăresc, nu văd nimic în afara întunericului cețos, în timp ce domnul Harker se opintește și mâinile lui învinețite, năpădite de putregai, se încleștează pe gâtul meu. Mă zbat încercând să-l arunc de pe mine, dar strânsoarea lui nu face decât să se întărească. Crengile mi se încolăcesc în jurul taliei, doborându-mă. Și una îmi alunecă pe gât, smulgându-mi un țipăt când mi se agață de maxilar și mă forțează să deschid gura.

Simt amărăciune pe limbă și mă înec, înfigându-mi mâna în fața umflată a domnului Harker. Pielea i se cojește ca fâșiile de hârtie, strângându-mi-se sub unghii, ușoare și moi.

— Hei, o aud pe Reese strigând.

Presiunea se micșorează o clipă, înainte ca mâna argintie a lui Reese să fluture pe deasupra, înfigându-i adânc cuțitul în umăr; se repede asupra tatălui ei, doborându-l la pământ.

— Repede, îi spun. Imobilizează-l!

Dar Reese nu face decât să-l privească, cu gura căscată. Nu e în stare de nimic, nu acum.

Mă arunc la pământ și prind între picioare coastele domnului Harker, fixându-l la pământ. Urlă și își încordează mușchii, apoi mă privește, știu că mă privește. Eu și tatăl lui Reese, față în față.

Țip, în timp ce trupul i se contorsionează. Spini și o explozie de crengi scrijelindu-mi o tăietură pe braț. Prind bine cuțitul în mână. I-l smulg din umăr și i-l înfig în piept, carnea se despică și se umflă ca o spumă. Simt bule de fiere pe buze, alunecându-mi pe bărbie cât răsucesc lama, adâncindu-i rana din piele.

— Nu! strigă Reese din spatele meu.

Nu pot să ascult ce-mi spune. Nu mai este el însuși. Mă aplec mult și îl prind de cot, apoi îndes cuțitul tot mai adânc și încep să-l ridic, ca pe o pârghie. Există o inimă în făptura asta. Trebuie să existe.

Printre degete mi se prelinge un sânge înnegrit, lama cuțitului este mai tocită decât am crezut, dar am făcut o deschizătură în el și este tot mai slăbit. Rădăcini micuțe ies la iveală, plesnind în stânga și-n dreapta. În cele din urmă trag cuțitul din el, îl arunc și sap prin pielea lui jupuită.

Putrezește pe dinăuntru. Țesut îmbâcsit cu mâl, miros atât de acru și înțepător, încât îmi dau lacrimile. Ceva îmi aleargă pe mâneca hainei, întâi doar una, apoi alta și alta, și văd în lumina roșie a rachetei de semnalizare sclipirea aripilor de pe spatele sutelor de cărăbuși care se târăsc afară din rană.

Îmi înăbuș un strigăt și, înainte de a mă putea mișca, un lăstar mi se strecoară pe spate și mi se înnoadă în jurul gâtului. Se strânge tot mai tare, așchiile mă înjunghie, ascuțite, împrăștiindu-mi valuri de durere în trup. Dar de-acum e slăbit, sângele se scurge din el. Apuc lăstarul și îl frâng în două. Mă arunc iar asupra lui, fața i se descompune, iar gura se deschide tot mai larg.

Îi bag iar mâna adânc în piept, aplecându-mă cu tot corpul, până când ating ceea ce mi se pare un os. Dar o strălucire aruncată de rachetă îmi arată că nu e așa. Sunt ramuri, coaste alungite curbându-se și ridicându-se. Îmi încârlig degetele pe sub ele. Îndes genunchiul sub bărbia lui și trag, centimetru cu centimetru.

Până când, în fine. O pocnitură. Și în cușca de coaste, o văd. O inimă bătând, lucind de sânge. Făcută din pământ, din țepi de pini și acolo, înăuntru, mai este și altceva, ceva în plus, ceva viu. Nu mă gândesc de două ori. Doar o prind zdravăn cu ambele mâini și iese urlând, cu o sfâșiere umedă.

Ochii domnului Harker se închid. Toată făptura lui este inertă. Las inima să-mi cadă din mâinile tremurânde și mă aplec într-o parte, să vomit.

După ce termin mă las pe spate, saliva lipicioasă prelingându-mi-se pe bărbie. Aștept sentimentul de vină, aștept golul din stomac. Până la urmă, știu bine senzația asta. De când cu Schimbul Bărcii, de când cu Byatt, am început să cred că sunt făcută pentru asta.

Dar domnul Harker este mort, iar eu nu, și sentimentul de vină întârzie să apară. Am făcut ce aveam de făcut. Ne-am salvat viețile.

Mă ridic, clătinându-mă pe picioare, dibuiesc cuțitul cu mâinile amorțite și-l strecor în găicile curelei. Am reușit. Dacă asta e tot ce a putut arunca mai rău sălbăticia asupra noastră, ar trebui să fim okay până la urmă.

Când mă întorc, Reese este acolo, cu umărul drept atârnând într-un unghi care îmi dă amețeli.

— Ești bine? o întreb. Trebuie să reparăm asta.

Ea se uită dincolo de mine, la ce a mai rămas din tatăl ei.

— L-ai omorât, spune ea, cu ochii goi și fața palidă. Chiar l-ai omorât.

Este în șoc. Asta-i tot. O să-și revină, o să-și dea seama că nu exista altă cale.

— A trebuit să ne salvez viețile, îi spun cât pot de blând, îmi pare rău, dar…

— E mort.

Are vocea plată, fără nimic din ce reprezintă ea.

— Era care pe care, el sau noi.

Nu-mi răspunde, așa că mă apropii și-i dau coada împletită la o parte de pe umărul rănit. Nu pare complet dislocat, dar când încearcă să-l tragă de sub mâna mea îi fuge culoarea din obraji și icnește.

— Trebuie să ne uităm un pic la el, da? spun cu blândețe.

— Sunt bine, îmi răspunde chiar când se prăbușește pe mine și o văd cum închide ochii, o simt cum tremură. L-am primit înapoi, șoptește ea. L-am crezut mort și l-am primit înapoi.

— Nu era el.

— M-a recunoscut.

Deschide ochii și, când îmi întâlnește privirea, văd în ei acuzația, limpede și tăioasă.

— Mi l-ai luat.

— Era gata să ne omoare, îi răspund, cu o frustrare crescândă. A trebuit să ne salvez pe noi.

De ce lucrul ăsta nu contează pentru ea?

— Mai bine muream eu decât el, se repede ea la mine. Mai bine muream noi decât tata.

Nu știu această versiune a ei. Chiar și în momentele de mare furie, Reese este mereu rațională, mereu întreagă. Dar fata asta, această Reese din fața mea, este bucăți. Marginile sfâșiate, inima ferfeniță.

— Este ridicol, spun. Adică trebuia să te las să mori? Trebuia să mă sacrific și eu? Reese, el nu mai era tatăl tău.

Mă împinge, iar brațul rănit îi atârnă inutil într-o parte.

— Nu. El era. A fost aici.

— Nu a fost.

Și răbdarea mea s-a dus, s-a scurs din mine.

— Uite, n-o să arunci cu tot rahatul ăsta în mine fiindcă ești furioasă pe tine însăți.

— De ce aș fi?

Tace brusc și știu că mă așteaptă să fac o greșeală, să spun ceva greșit. Ei bine, atunci, fie! Poftim!

— Ești furioasă pe tine însăți pentru că m-ai ajutat să-l omor.

Arată ca lovită cu leuca, dar nu mă opresc.

— Nu eu sunt cea care a ținut cuțitul.

Pentru un moment, nimic, apoi zâmbește și spune:

— Du-te dracului, Hetty!

Îmi cade fața. M-a mai rănit și altă dată, dar până acum n-a părut niciodată că ar fi vrut s-o facă.

— Dacă asta primesc fiindcă ți-am salvat viața, îi spun, ar fi trebuit să-l las să te ia.

Râde, un râs cu o indiferență oribilă, și o aștept să se oprească. Dar n-o face. Se apleacă, își apucă genunchiul cu

mâna argintie și sunetul acela continuă să iasă din ea, smuls dinăuntru ca inima domnului Harker din locul ei din piept.

— Reese, îi spun, fiindcă trebuie să înceteze înainte de a se transforma în ceva mai rău.

Dar înainte să apuc să mai spun ceva, se aude un zgomot. Huruitul unui motor se apropie tot mai mult, rapid. Tresărim amândouă și râsul lui Reese încetează brusc. Trebuie să fie cel cu care urma să se întâlnească Welch.

Mă îndrept spre ușa din spate și mă uit afară. O barcă trage la debarcader, motorul toarce ușor și în ea se conturează forma crescândă a unui om cu proporții stranii, camuflat de costumul de protecție. Precum doctorii care au venit în prima săptămână a Toxului, ca să ne verifice temperatura și să ne ia sânge, iar apoi au dispărut cu elicopterele lor și nu s-au mai întors niciodată.

— Rahat, spun eu, grăbindu-mă înapoi spre Reese, apoi apuc arma și mi-o îndes sub braț. Trebuie să plecăm de-aici.

Văd prin gaura din perete un val de plastic, când persoana în costum de protecție iese din barcă. Dacă nu ne mișcăm acum, o să ne vadă și o să știe că am încălcat regulile carantinei. Și totul o să se ducă naibii.

Reese dă din cap și se îndepărtează de mine, împleticindu-se.

— Nu, spune ea, încăpățânată ca întotdeauna – măcar partea asta din ea a rămas neschimbată. Nu-l las aici.

— Vine cineva, îi spun, deși este atât de neînțelegătoare, iar eu vorbesc mult prea tare, dar nu mă pot abține. Trebuie să plecăm.

— Nu pot.

Se uită la tatăl ei întins pe jos, cu pieptul deschis și cu inima încă sângerând, alături. Dinți negri sclipind în lumina roșiatică.

— El este tot ce am. Pur și simplu nu pot…

Mă reped spre ea. O prind cu brațul de mijloc și o trag înapoi, spre ușă. La început se luptă, mă zgârie pe mână cu degetele ei solzoase și mă doare, dar trebuie să mergem. Chiar nu pricepe? Trebuie să plecăm.

Trecem împiedicându-ne pe lângă mesteacăn, pe lângă inițialele lui Byatt scrijelite acolo și în cele din urmă își regăsește echilibrul pe picioare și alergăm – ieșim din casă, spre pădure. Printre pinii crescuți înghesuiți unii în alții, adâncindu-ne tot mai departe în desiș. Aud ceva în spatele nostru, dar nu mă pot uita,

nu pot face nimic altceva decât să merg înainte, cu pușca împungându-mă în coaste în timp ce ne împleticim, alergând. Ne prăbușim printre tufișuri, zgomotoase, lăsând poteca în spate. Crengile mi se agață de păr și mă trag de haine, și când o să ajungem acasă o să arătăm ca dracu', dar o să fim acolo. O să fim.

În cele din urmă ieșim în drum, întinderea lui largă ne aduce o ușurare familiară. Încă e întuneric și suntem destul de departe de casă ca să ne vadă cineva, așa că mă opresc și mă întorc, să cercetez pădurea din spatele nostru. Nicio sclipire cerată a costumelor de protecție. Niciun sunet, în afară de noi.

— Cred că suntem în siguranță, spun.

Reese nu-mi răspunde. Când mă uit în jos, o văd prăbușită în genunchi, strângându-și umărul rănit și mușcându-se atât de tare de buză, încât mă mir că nu și-a spart-o.

— Am crezut că ai zis că ești în regulă.

— Sunt, scrâșnește ea.

Respiră greu și încet, în lumina lunii are fața albă ca hârtia.

Nu încerc s-o ajut. Înțepătura cuvintelor ei îmi este încă proaspătă în minte; am scos-o din casa aia, la urma urmelor. Pentru moment, e destul.

— Ridică-te! Trebuie să reușim să trecem dincolo de gard.

Nu putem intra pe poartă, așa că ne îndreptăm spre marginea nordică a insulei, unde gardul se sfârșește în coloanele uriașe de cărămidă de pe buza stâncii. Trebuie să le escaladăm și să trecem peste gard, înapoi pe terenul școlii.

Știu unde ne aflăm acum și Reese nu este într-o formă în care să poată conduce pe cineva în vreun loc, așa că-mi arunc arma pe umăr, mă aplec și o trag în picioare. Aș căra-o, dar chiar dacă aș putea s-o fac, nu cred că m-ar lăsa.

— Haide, îi spun.

Se lasă greu pe mine în timp ce șchiopătăm pe drum.

Lumina începe să atârne în cer atunci când ajungem la gard. Nu pot să mă uit în sus, spre terasa de pe acoperiș. Dacă este acolo cineva din Schimbul Armelor, n-are decât să ne împuște și să terminăm cu asta. Dar n-o face nimeni, așa că urmăm linia copacilor, pe unde se îngrămădesc în gard, cu crengile întinzându-se și strecurându-se printre barele de oțel; ne îndreptăm spre marginea insulei.

Picăturile de apă de mare îmi stropesc pielea. Pinii se înghesuie într-o parte, gardul, în cealaltă, iar în fața noastră pământul se prăbușește abrupt. Doar stâncă, granit ros de vânturi și o cădere de șase metri în apa de dedesubt. Mă uit în sus, spre casă. Toate ferestrele întunecate, niciun reflector pe terasa de pe acoperiș. Nu se uită nimeni după noi. Și nu e nimeni nici la orizont – oceanul e pustiu și nesfârșit, valuri care rup rândurile.

Gardul se sfârșește chiar pe buza stâncii, formând un T, cu o coloană groasă de cărămidă, atât de înaltă, atât de apropiată de margine, încât nu-i chip s-o ocolești. Nici pentru noi, nici pentru animale. Dar există zgârieturi și dinți înfipți în mortar. Nu e ca și când n-ar fi încercat să treacă dincolo.

Încet, o trag pe Reese și o sprijin de coloana de cărămidă. Este palidă, ochii îi lucesc, ficși.

— Hei, îi spun scuturând-o ușor.

Îmi trec blând palma peste obrazul ei, pielea îi este prea rece, prea palidă. Din cauza șocului, poate. Îmi amintesc sunetul pe care l-a făcut umărul ei dislocat, felul în care a țipat. Are nevoie de mai mult ajutor decât îi pot oferi eu.

— Revino-ți în fire, încerc eu s-o aduc înapoi. Reese, eu sunt.

Clipește încet, de parcă ar fi cel mai dificil lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Sunt atât de obosită, hârâie ea.

— Știu. Un ultim efort, okay?

Aici, unde barele de oțel întâlnesc cărămida exact în unghiul potrivit și unde sunt destule găuri făcute în zid încât să reușim să găsim sprijin pentru picioare, astfel încât să ne putem cățăra și să trecem peste gard. O ajut pe Reese să se ridice și o întorc invers.

— Vezi? o întreb arătând spre un punct de pe coloană, cam la înălțimea genunchiului, unde un animal a smuls o halcă mare. Urcă. L-am ochit pentru tine.

Brațul drept îi atârnă într-o parte, inutil și strâmb, dar Reese este mai puternică decât orice alt om pe care-l știu eu. Și, chiar și după toate astea, își sprijină de gard brațul rănit, își face loc cu piciorul în crăpătura din zid și se ridică cu un țipăt înăbușit. Stânga solzoasă zgârie mortarul căzut și mă uit cu un soi de mândrie ciudată zvâcnindu-mi în piept cum își saltă trupul peste gard.

Urma ei a săpat mai mult în cărămidă, ceea ce-mi ușurează sarcina de a o urma. În curând sar de pe vârful coloanei și aterizez cu un mormăit peste peluza bătătorită. Pe terenul școlii, de data asta. Suntem acasă.

Reese se clatină pe picioare, suspinând. Chiar și strălucirea părului i-a pălit, ca și cum întreaga ei ființă se scurge afară.

— Tu te duci sus, șoptesc. Eu o să pun arma la loc în hambar și ne vedem acolo.

Dă din cap și mi se pare că e pe cale să spună ceva – o scuză, poate, pentru ce a spus în casă –, dar apoi face stânga împrejur și-și trage gluga, iar conturul trupului său dispare în ceața zorilor.

A fost așa de ușor să mă strecor în hambar, încât m-am tot uitat în urmă, așteptând ca Welch să iasă dintre umbre și să-mi așeze pistolul la tâmplă; cu toate astea, nu s-a ivit nimeni. Dar, dacă asta a fost partea ușoară, Reese… este partea dificilă.

Când mă întorc, o găsesc la noi în cameră, stând pe patul meu, strângându-și tare umărul rănit, și pentru o secundă nu fac decât s-o privesc, să mă uit cum i se joacă lumina pe piele. Viața ei este făcută țăndări acum, nu a mea. Trebuie să fiu cea care pune lucrurile în ordine.

— Hei, îi spun. Ești bine?

Scâncește, scuturând din cap.

— Okay?

— Scuze. O întrebare stupidă.

Cel puțin, vorbește cu mine. Intru în cameră și închid ușa după mine.

— Lasă-mă să te ajut cu umărul.

Nu răspunde, așa că o ocolesc și mă întind după pernă. Încă are față de pernă, deși cele mai multe au fost cusute în formă de pături improvizate. Scot fața de pernă și o sfâșii pe cusăturile laterale.

— Nu cred că e ieșit cu totul din încheietură, îi spun, dar nu de aceea este ea furioasă, și o știm amândouă. O să-ți fac un ham, ca să-l poți odihni un pic.

O ajut pe Reese să-și îndoaie brațul drept la piept și înfășor fața de pernă în jurul lui. Mă aplec să fac un nod și îngheț când îi simt răsuflarea tremurată și fruntea sprijinită de pieptul meu.

— Ce naiba i s-a întâmplat? șoptește ea.

— Nu știu. A stat acolo, afară, multă vreme.

Și, aș vrea să adaug, nu este ca noi. Toxul l-a înghițit cu totul, așa cum nu am văzut niciodată s-o facă în cazul vreunei fete Raxter.

Mai zăbovesc o clipă și-mi trec degetul peste ceafa ei, apoi mă las pe patul de lângă ea.

— Poate că mâine reușim să facem rost de un bandaj adevărat. Sau de niște calmante.

Nu-mi răspunde. Nici măcar nu sunt sigură că respiră. N-o pot lăsa să dispară în ea însăși. Nu pot lăsa Toxul să învingă. Mă întind și-i pun o mână pe genunchi, strângând ușor. Doar ca s-o liniștesc, doar ca să-i amintesc că sunt alături de ea. Dar se ferește de mine.

— Reese?

— Nu, spune ea, iar eu mă trag înapoi și ea se clatină pe picioare, frecându-se pe față cu mâna argintie. Nu face asta!

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să cer voie.

— Mă refer la tot, spune ea și, când se întoarce să mă privească, e ca și când aș putea vedea masca de calm pe care o poartă și chinul de dedesubt. Trebuie să încetezi, Hetty.

— Okay, îi spun, ridicând mâinile.

Trebuie să ne liniștim și apoi o să găsim o cale de a îndrepta lucrurile.

— E-n regulă.

— Nu este, izbucnește Reese. La dracu', nu e deloc okay!

Pare atât de resemnată, atât de aproape să renunțe, încât simt arsura panicii, fiindcă nu pot s-o pierd și pe ea.

— Nu știu cum ceva din toate astea ar putea să funcționeze după tot ce-ai făcut.

Și, nu, nu pot s-o pierd, dar există atât de multe moduri pentru a explica asta! Atât de multe dăți în care aș putea să justific că am reușit să salvez viețile noastre, înainte de a-mi slăbi strânsoarea.

— Nu exista altă soluție, îi spun și mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul, cu pumnii atât de strânși, încât simt cum îmi intră unghiile adânc, în piele. Eram noi sau el, și am luat singura decizie pe care puteam s-o iau.

— Deci, cum, spune ea, cu vocea tot mai acidă, nu pot să fiu supărată că tata e mort? Că Toxul l-a distrus atât de rău, încât a trebuit ca tu să-l dobori?

Sar în picioare și nu știu ce anume – furia sau disperarea pură – mă rănește atât de tare, încât tremur.

— Nu, de fapt n-ar trebui să te superi că ți-am salvat viața.

Reese mijește ochii. Mă pregătesc pentru ce urmează. N-am cunoscut niciodată pe cineva căruia să-i placă să se lupte așa cum îi place ei, n-am cunoscut niciodată pe cineva atât de priceput la asta. Dar se lasă liniștea. Într-un final, lasă să-i scape o respirație lungă, înceată, care îi îndepărtează tensiunea din umeri.

— Crezi că eu vreau asta? spune ea.

Vocea îi este răgușită și abia dacă pot separa cuvintele unul de altul, fiecare gram de epuizare ne lovește pe amândouă deodată.

— Nu putem alege ce ne face rău, mai spune ea.

Îmi simt bătăile inimii în urechi, firul lent al fricii mi se încolăcește strâns în piept. Te rog, te rog, nu face ce cred eu că faci.

— Reese, încep eu, dar ea dă din cap.

— Înțeleg ce ai făcut. Cred că ai făcut ce trebuia. Dar tot sunt furioasă din cauza asta, spune și ridică din umărul sănătos. Ce mai e de spus?

Timp de o clipă sunt iar acolo, în întuneric, ținându-mi viața în mâini. Nu aveam altă soluție. Ucideam sau aș fi fost ucisă. Și mă simt de parcă mi-ar fi smulsă inima din piept, așa cum i-am făcut eu domnului Harker, când spun:

— Probabil că nimic.

Mă aprobă dând din cap. Mi se strânge stomacul când văd o lacrimă prelingându-i-se pe obraz, înainte ca ea s-o șteargă.

— Corect. Așa ziceam și eu.

În ultimele câteva zile am văzut-o mai deschisă. Privind-o acum, o văd închizându-se iar. Văd depărtarea aceea familiară, felul în care nu reușește niciodată să mă privească în ochi. Îmi dau seama de toate astea, când o aud că-mi spune:

— Poți să rămâi tu în cameră. Eu o să dorm într-unul din dormitoarele goale.

Se așteaptă să protestez. Și dacă ar fi Byatt, aș ști ce să spun. Aș ști unde îi este breșa din armură. Dar Reese nu are niciuna.

— Okay.

Sunt mândră că vocea nu mi se frânge. Dar n-o pot lăsa să plece fără să fiu sigură că a înțeles.

— Îmi pare rău. Trebuie să fii convinsă de asta.

Părul ei este singura lumină, trăsăturile sunt stranii, de nerecunoscut, ca în prima zi în care am întâlnit-o. E pierdută. E aici, dar pierdută.

— Da, știu.

Și ușa se trântește în spatele ei după ce iese.

BYATT

Capitolul 15

Dau la o parte perdelele și-l aduc pe el înăuntru

Un pat cu roți lângă mine amândoi legați zdravăn și știu cine este știu… … doar că eu nu mai sunt aici

O ceață în capul meu sunt scăldată de valuri sunt pe mare și nu simt nimic mai puțin când mă înțeapă și îmi iau sânge

Teddy asta am uitat

Nu au voie băieți i-am spus l-am sărutat așa am făcut așa am făcut l-am distrus și nici măcar nu asta am încercat

Când o să înțelegi îmi spune mama

Este iar la fereastră mă privește și poartă costum de protecție la fel ca doctorii în timp ce-mi face cu ochiul închis deschis

Există lucruri mai importante decât ce vrei tu spune ea

Cum te simți

Eu și Hetty pe acoperiș ea are ochiul acoperit cu un bandaj dar ne prefacem că nu l-ar avea și o întreb cum te simți iar ea îmi răspunde

Nu mă doare așa de tare

Și mă bucur și apoi ea se uită la mine și îmi ia ceva timp ca să mă obișnuiesc cu noua ei față dar ea este obișnuită deja așa că trebuie să mă obișnuiesc și eu și ea spune

Pari în regulă Byatt

În regulă nu chiar în regulă ci mai e ceva în plus doar că nu știu eu ce așa că nu fac decât să ridic din umeri și

Cred că

Asta e ce spun

Lumina… … ochii îmi explodează mereu au fost prea sensibili niciodată nu mi se dilatau pupilele când mă duceam la oftalmolog și cineva se apleacă deasupra mea clipind și limpezindu-se și

Paretta

Scutur din cap încercând să fug dar ea îmi spune ceva ce nu înțeleg și apoi

Test îmi fac un test

Brațul mi se mișcă

Încerc să-l aduc înapoi vino înapoi n-o fac dar nu-mi folosește… … o gaură… … un tub și mâini galbene strălucitoare împing

Deschid gura să strig dar nu-mi iese nimic doar o șoaptă în aer și ce e asta în perfuzia mea este limpede vine spre mine intră în venă

N-o pot opri

Trag de legăturile întinse și Teddy unde e Teddy e ceva în mine rece și dulce

El nu e aici

Nici eu nu sunt aici

Ceva mă inundă cu blândețe

Valuri

Plaja de la Raxter de la Raxter înainte de Tox

Sunt singură dar genul de singurătate în care nu ești singură în care le simți pe celelalte fete în spatele tău alergând râzând vorbind și este okay că ești de una singură pe plajă pentru că tot ce ai de făcut este să te întorci și ele vor fi acolo

Dar eu nu mă întorc

În apă este un crab liniștit și strălucitor și mă aplec așa încât genunchii mei tulbură suprafața nu e niciun canvas nici denim doar fusta de tartan moale toată de parcă n-aș fi încetat niciodată s-o port

Crabul se uită la mine… … eu mă uit la crab

Plutește și iese plutind din apă și aterizează în palmele mele și este uscat

Visez nu sunt cu adevărat acolo și o știu dar ridic crabul și mă uit îndeaproape la sclipirea carapacei lui și acolo sunt eu reflectată în bucățele mici de tot

o sută de versiuni micuțe ale mele

și ele îmi spun „bine ai venit acasă” și atunci

Crabul se zvârcolește și cleștii lui se înnegresc încet

Încet și apoi toată carapacea până când corpul negru picioarele negre mâinile mele negre brațele mele negre

Încerc să-i dau drumul dar nu pot în jurul meu apa neagră țărmul negru și dacă îi dau drumul o să dispar

Dacă pierd asta o să dispar

O știu așa cum știi unele lucruri în vis totul negru totul totul și… … oh

Trează

La început e liniște. În sfârșit am capul limpede, salonul este pustiu. Nu vine nimeni. Poate că au ce le trebuie sau poate că știu că nu vor primi niciodată.

— Hei.

Încerc să ridic capul și îl văd pe Teddy sprijinit în capul oaselor în pat. Pielea îi este pământie și uscată, dar zâmbește; poartă o pereche de pijamale de spital atât de albe, încât mă dor ochii când mă uit la el.

— Au încercat un alt tratament, spune el. Un virus care ar putea ucide ce naiba ai tu, dar corpul tău s-a luptat și l-a învins.

Mă uit țintă în tavan și-l aud din nou:

— Ce naiba avem *noi.* Vreau să zic, ce avem *noi.*

După o vreme se ridică. Traversează camera spre mine și-mi desface legăturile. Acum nu mai este nevoie de ele. Știm amândoi asta.

— Okay? mă întreabă.

Dau din cap. Deschid gura și mă bat ușor cu palma pe gât.

— Stai așa.

Găsește tăblița în dulap. Se așază pe pat alături de mine și-mi încolăcește degetele pe marker; punem întrebări pentru care n-am avut timp niciodată.

Care e numele tău de familie

— Poftim?

Tu îl știi pe al meu

— Este Martin.

Știi ce se spune despre bărbații cu două prenume

— Nu.

Nici eu

Durează cam o oră până să se întoarcă simptomele. Și când se întorc îl fac să transpire și să tremure. Îi trasează cearcăne negre sub ochi și îl pustiesc de tot.

Ce te doare

Se vaită. Se rostogolește în patru labe și vomită peste marginea patului. Lichid negru, oarecum granulos ca textură. Îi pun o mână pe umăr.

— Sunt bine.

Dar nu este și nu va mai fi niciodată; mă întind sub targă și apăs cu degete tremurânde butonul de urgență.

— E inutil, spune el. N-o să vină nimeni.

Nu-l întreb de unde știe.

Îi este tot mai rău. Se moleșește de parcă n-ar mai avea oase în el, ca Gaby, din anul întâi, care n-a supraviețuit primei sale crize.

Îngenunchez și-l ajut să se așeze în locul meu, sprijinit de perne. Când îi ating fruntea cu mâna, mă dă la o parte.

Nu m-am gândit că o să se ia și la tine.

Închide ochii și-și lasă capul pe spate. Pielea de pe gâtlej este tânără și ca nouă, moale când îmi apăs degetele pe ridicăturile claviculelor.

— Desigur, spune el, iar acesta este ultimul lucru pe care-l spune pentru multă vreme.

Îi scriu în timp ce doarme. Iar și iar, pe tăbliță.

Îmi pare rău îmi pare rău îmi pare rău

Când se trezește îi arăt și îi iau mâna, îi apăs palma peste inima mea. Bătaie, bătaie și în cele din urmă el cedează, închide ochii și se prăvălește peste mine.

Ce am dorit, ce am vrut. Nu mai contează acum. Suntem aici și ăsta este restul vieților noastre.

A doua criză îl face nod și când se termină nu-l mai pot atinge fără să simt o descărcare electrică. Plânge. Îmi vine și mie să plâng, dar știu că plânsul se va transforma într-un fel de râs hârâit.

Văd chipuri la fereastră. Câteodată Paretta, câteodată vreo asistentă a cărei față îmi pare cunoscută, chiar și în spatele măștii. Privesc. Așteaptă să se termine.

— Spune-mi ceva, zice Teddy stors de vlagă.

Ce

— Orice.

Mă gândesc la ziua în care l-am cunoscut. Întrebările pe care mi le-a pus. Scriu prețul unui litru de lapte. Încearcă să râdă.

— Altceva, spune el.

Când vine a treia criză, rup capătul cămășii mele de spital și fac niște fâșii cu care îi șterg din colțurile gurii fierea vomitată.

Cineva la fereastră, Teddy se întinde, eu îi stau alături și mâna mi se încleștează când îi scriu o glumă auzită de la tata, pe care mi-o spunea el cândva. Mai întâi îi văd degetul. Arătătorul. O zvâcnire, o ridicătură atât de mică, încât n-ai vedea-o dacă nu ți-ai fi petrecut un an și jumătate pe un acoperiș, uitându-te după ea. Dar eu mi-am petrecut. Mă face să mă dau în spate, împleticindu-mă, deși aș vrea să n-o fi făcut, însă mă îngrămădesc la celălalt capăt al patului, cât mai departe, încercând să nu fac niciun zgomot. Îmi amintesc cum se întâmplă. Îmi amintesc ce te determină să faci atunci când nu mai are nevoie de trupul tău.

Deschide ochii brusc, sunt sticloși și strălucitori. Frumoși, și pentru o clipă nu e decât Teddy. Nu e decât un băiat, dar apoi vorbește.

— Bună, spune el.

Gol. Dincolo de el nu este niciun semn că m-ar recunoaște.

Încearcă să se ridice, încearcă să-și croiască drum spre mine și, dacă o va face, o să-mi facă rău fără să vrea. Mi-e teamă că am să-l las.

Fâșiile din cămașa mea de spital sunt cele care fac treaba.

Sunt lungi și el le leagă una de cealaltă, făcându-le și mai lungi. Zâmbind. Are gura deschisă, ceva începe să se miște în spatele dinților. Umbrit, delicat, și acolo – acolo, o liană cățărătoare iese din el și i se încolăcește în jurul buzei. De tipul celor care se strecurau prin gardul de la Raxter. De tipul celor care se întind din copac în copac.

Ca și cum nu i-ar mai aparține, mâinile lui înnoadă o frânghie. Și mai multe liane, încă una și apoi încă una, se ramifică și se înfășoară într-o învălmășeală neagră, sângele îi curge din gură, din urechi. Se întind după mine ca și când și-ar căuta o casă nouă. Încep să-mi dau seama pentru ce este frânghia. Dar nu fac nimic. Stau cu picioarele îndoite sub mine. Văd Toxul trecând la treabă.

Este în genunchi. O frânghie legată într-un laț.

Ochii nu i se închid deloc. Strânsoarea lui nu cedează nicicum. Iar el trage până la capăt.

Capitolul 16

Albul peretelui și albul podelei nu sunt destul de diferite unul de altul. Am dificultăți în a-mi da seama care este fiecare.

Este o pată pe ceea ce mi se pare a fi podeaua, la mică distanță de piciorul meu. Îi privesc marginile cum se apropie și se îndepărtează.

În cameră se aude un sunet. Am probleme, nu-mi dau seama ce este.

Asta când țin ochii închiși.

O tăietură pe glezna stângă, cam de lungimea degetului mare. O vânătaie încolțind din rotula mea dreaptă.

Nimic pe coapse, doar o tensiune în mușchi. Pe șolduri, trei dungi în piele, acolo unde au apăsat curelele. Un pansament mi-a lăsat o urmă roz pe coaste. Urmele acului de perfuzie în mână.

Încheieturile îmi sunt libere de când au început să folosească restricții mai blânde. Și mai multe vânătăi pe gât. O șfichiuire roșie pe obraz, de la crengile din pădurea Raxterului.

Cu ochii deschiși, vor mai fi și altele.

Au venit să mute trupul. Trupul, spun așa în loc de... știți voi ce.

Trei oameni cu fețele acoperite. Au ridicat trupul. L-au pus într-un sac.

— Ea i-a făcut asta? a întrebat unul dintre ei.

— Nu, a răspuns celălalt. Trebuia să fi văzut. Puștiul și-a făcut-o cu mâna lui. Nu sunt sigur că mai era cineva în trupul ăla, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Asta e ceea ce face Toxul atunci când nu te mai vrea. Ca în cazul gemenelor Emily și Christine. Ca în cazul prietenei lui Taylor, Mary. *Voi v-ați uitat,* aș vrea să spun. *Trebuie să fi văzut.*

— Dar cum se face că ea n-a pățit-o încă?

— Doctorița Paretta spune că e vorba de hormonii ei. Zice că o ajută să facă față un pic mai bine.

Scot trupul afară. Eu rămân. Stau așezată și tălpile îmi sunt roșii. Nu mă uit la nimic. Nu, nu, nu mă uit la nimic. N-o să mă mai uit la nimic, niciodată.

Îi aștept să mă mute. Îi aștept să-mi înfigă iar perfuzia în braț, să aplice iar restricțiile. Dar nu vine nimeni și nu-i pasă nimănui când mă mut pe targa liberă de lângă mine.

Când dorm, el este acolo.

Când mă trezesc, el este tot acolo.

Când îmi vine rândul, nu se ivește decât Paretta. Mă rostogolesc și închid ochii, dar ea îmi întinde membrele și mă ridică. O butelie de oxigen așteaptă lângă patul meu, cu tuburile și masca ei de un galben strălucitor.

— Ei bine, spune Paretta. Îmi pare nespus de rău.

N-am nimic să-i spun. Doar mă uit în gol și mă tot uit în gol, chiar și atunci când îmi pune tăblița în mâini.

Se așază pe marginea patului meu, Teddy s-a dus și ea e acoperită din cap până-n picioare, i se vede pielea numai în jurul ochilor. Când se întinde spre mine o las în pace. O las să-mi dea părul la o parte de pe față, să-mi șteargă saliva întărită la colțurile gurii.

— Ți-am adus ceva, spune ea.

Scoate dintr-unul din buzunarele costumului ei de plastic un iris Raxter. Un pic șifonat, cu tulpina strivită, dar petalele sunt încă albastre. Încă trăiește.

— Ți-au plăcut când i-ai văzut jos, așa mi s-a părut. Uite!

Mi-l întinde și îl adăpostesc în palme. Falduri indigo și pata galbenă ascunsă în mijloc. Hetty mi-i culegea vara și-mi împodobea părul cu ei.

— Ascultă, spune Paretta. Nu mai putem rămâne aici. S-a întâmplat treaba cu Teddy, ceva s-a petrecut și la voi la școală, iar cercetarea noastră s-a încheiat. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

Cred că se așteaptă s-o iert. În schimb, închid ochii și duc irisul la nas. Dulce și ceva amintind de sărat, de Raxter.

— În regulă atunci, o aud spunând, iar roțile buteliei de oxigen scârțâie, când o trage mai aproape. Nu trebuie decât să respiri, okay? E floare la ureche.

Țin ochii închiși în timp ce ea îmi pune masca de oxigen pe nas și strânge legăturile, ca s-o fixeze. Nu se deranjează să-mi îndepărteze mâinile, are în continuare atingerea blândă și ușoară. Știe că nu mi-a mai rămas putere să lupt.

Doar o clipă, apoi un șuierat și o valvă care se deschide. Mă uit la Paretta și mă asigur că mă privește, în timp ce trag aer în piept și-l las înăuntrul meu.

Este ca atunci când bei apă prima dată, după o lungă perioadă, simți răceala în vene. Doar că aici nu e răceală, este un soi de căldură care fierbe, crește și mă cuprinde.

Nu m-ar deranja să sfârșesc așa.

Paretta se ridică și am impresia că pleacă, dar se oprește la capătul patului meu.

— Spune-mi un lucru, zice ea. Dacă poți. Am încercat să înțeleg cum s-a îmbolnăvit Teddy.

Reușesc să ridic din umeri.

— Fiindcă nimănui altcuiva nu i s-a întâmplat, continuă ea. Și nu mă pot gândi la niciun lucru pe care el să-l fi făcut diferit.

Oh. Eu pot.

Teddy scoțându-și masca, Teddy cu mâinile în părul meu, Teddy dispărând și altceva prinzând rădăcini în el. Ridic tăblița și scriu:

L-am sărutat eu… … asta trebuie să fi fost

Pentru o clipă, Paretta se uită fix la mine. Apoi râde și râsul îi sună ca altceva.

— Succes, spune ea și se întoarce repede, ca să nu-i pot vedea chipul.

Un clic și ușa se închide.

Prin sistemul de sonorizare, o voce de femeie anunță că a venit momentul să fie începute procedurile de evacuare. Aud oamenii mișcându-se, vorbind, cu toții calmi și calculați. Fără panică. Fără grabă. Știau că asta avea să urmeze.

O zvâcnire în picioarele mele, o cutremurare prin trupul meu. Ca motorul unui avion înainte de zbor, ca momentul de dinaintea unei crize, dar și mai puternic, mult mai puternic. Trupul îmi tremură, trupul mi se rupe în bucăți din toate încheieturile și închid ochii, dar nu mai contează. Tot văd. Sunt încă aici.

Sudoare curgându-mi pe frunte și este prea mult, n-am fost făcută pentru asta, simt cum se mișcă ceva în mine, îndărătul coastelor, spre inimă, și aerul se scurge din mine

Nu pot

Nu ca înainte nu ca strălucirea și calmul… … asta e o fractură asta e o ruptură

ăsta e un sfârșit… … se presupunea că n-o să renunț

Vârfurile degetelor mele se înnegresc… … un Albastru de Raxter… … și totul dispare totul până când îmi iese din piept… … ca o coloană de lumină… … un urlet

nu sunt nimic

sunt

sunt terminată.

Și acum, acum doare.

Mă ridic, cad pe podea și-mi țin vârful degetelor în lumină. Negre, de parcă le-aș fi scufundat în cerneală. S-a întins peste tot, până spre noduri.

Asta li se întâmplă tuturor celor din Raxter, când insula li s-a țesut în oase. Asta li se întâmplă când mor.

Împing masca de oxigen de pe față. Și-a făcut treaba.

Cobor din pat și mă îndrept spre ușă, lipită de zid. Picioarele mă țin încă destul de bine, dar simt că sunt slăbite. O să cedeze curând. Mă odihnesc un moment pe patul de lângă ușă și mă aplec spre fereastra care dă în coridor. Îmi văd reflexia din geam privindu-mă. Pielea de sub ochi este marmorată cu albastru și galben. Chiar și prin cămașa de noapte îmi dau seama că părul este încâlcit, țeapăn de sudoare, și coastele dau să-mi iasă prin piele.

Și apoi o văd. În braț, acolo, o frântură zărită în oglindă. O umflătură în carne, un fior în piele. Simt pulsația din încheietură, ritmică precum bătăile inimii. Mor, iar întunericul din mine încearcă să zboare. Îmi apăs degetul pe pielea dogoritoare și simt un recul. Poate un tendon. Sau poate altceva.

Lasă-l în pace, spune o parte din mine, ține-l pentru tine, dar dacă mor o voi face în stilul meu, ca nimeni altcineva.

Găsesc un bisturiu sub patul de lângă ușă. Trasez o linie ușoară pe interiorul brațului. Lama este rece pe pielea mea fierbinte, sângele curge greu, în picături.

Aceeași linie, dar de data asta apăs, trag lent cu lama. Sângele de acum este gros și închis la culoare. Țâșnește până când stropește totul în jur, își face drum spre cotul meu. Iar și iar, până când o furnicătură mi se împrăștie în încheietură, până când știu că am dat de ceva profund. Durere, strânsoare peste

tot și un țipăt în trupul meu, am dureri tot timpul și știu ce să fac.

Las bisturiul jos și-mi desfac pielea, cu degete lipicioase. O sclipire de os, și lumea înoată în jurul meu, vie și încețoșată.

Strecor degetul mare și arătătorul înăuntru, îmi înghit un geamăt și desfac marginile tăieturii.

Nu știu ce e până nu văd, dar apoi se mișcă. Lucios, gros ca un mușchi. Zvâcnind ușor și radiind căldură. Un vierme.

Încerc să-l prind între degete, dar este atât de alunecos, așa că încerc în continuare, îmi doresc ca cineva să fi lăsat pe aici o clemă. Acum se zvârcolește. Știe ce fac. Și, într-un final, reușesc să-l apuc zdravăn și să-l trag afară din mine.

E ca și cum aș fi tras un cârlig de pescuit. Carnea mi se rupe și sângele țâșnește proaspăt. Dar acum nu mai contează. Îl am în mână. Este mort sau pe moarte, nu se mai mișcă deloc și pot să-l privesc mai bine. Culoarea i se estompează, pe dinăuntru pare de un alb-lăptos. Crestat și segmentat pe toată lungimea. Și e lung, s-ar putea întinde cam de la vârful degetului mijlociu până spre încheietură. Un parazit. Era în mine și nici măcar nu știam.

O violare, dar și un dar. Îmi permite să găsesc un motiv pentru tot ce am simțit la Raxter, în Boston și în fiecare zi dintre aceste două momente. Mă lasă să-mi armonizez trupul cu mintea. Măcar pentru asta îi pot mulțumi.

Mă uit din nou în geam, ca să-mi văd reflexia, să văd dacă arăt diferit. Dar, nu, nu arăt. Tot eu… … aceeași dintotdeauna… … însă cred… … cred că poate totuși lipsește ceva.

Nu mai contează. Sfâșii așternutul, îmi bandajez brațul… … pata de sânge se mărește și mă ridic în picioare. Când se va întâmpla, nu vreau să fiu acolo unde m-au pus ei.

Îmi găsesc hainele în dulapul din spatele patului, sigilate într-o pungă de protecție. O rup cu dinții și le scot… … haina, bluza, blugii și ghetele scâlciate, închise separat în punga lor.

Le strâng tare la piept, inspir mirosul de sărat și rece. E suficient ca să mă facă să mă simt din nou eu însămi.

Când am terminat, în sfârșit, simt că-mi tremură picioarele. Găsesc irisul acolo unde a căzut, îl țin strâns și șchiopătez spre ușă, împingând-o cu umărul. Chiar la ieșire este un scaun cu

rotile. Reușesc să fac ultimii pași și-mi las trupul să se prăbușească pe el.

Este blocat manual, trebuie să eliberez o prindere și să apăs tare un mâner. Și apoi trebuie să fac câteva manevre; aproape că-mi vine să vomit fiindcă sunt atât de obosită și stomacul îmi este atât de gol, dar reușesc să-l urnesc din loc. Avansez pe coridor. Drumul… … drumul pe care m-a dus cineva când am intrat aici.

Ceva îmi picură peste buza de deasupra. Gros, ca siropul, având aproape gust de sânge, dar acru. Îl șterg… … nu mă uit la pata pe care mi-a lăsat-o pe mână.

Piciorul drept amorțit, vederea tot mai întunecată. Nu mai durează mult.

Este exact așa cum îmi amintesc că a fost.

Prin hol totul pustiu și în devălmășie și familiar… … gândește… … gândește Byatt nu știi tu

și apoi după… … după după colțuri și apoi spre ușa zgâriată

Afară

Spre iarna dulce… … și rece… … și doar pentru mine

Merg cât de departe pot

Stau aproape de zid mă ghemuiesc la baza lui și-mi sprijin spatele de el îmi strâng haina pe lângă trup… … apăs irisul pe inimă

O văd venind ca pe o creastă de val ca soarele răsărind ca un tren pe șine ca un glonț

ca acasă sau

așa nu va fi mai bine… … nu va fi mai bine

Soarele răsare printre copaci

Povârnindu-se în șuvoaie palide

Am făcut ce puteam face am încercat… … cât am putut încerca

Inspir expir

Țin ochii deschiși cât de mult pot vreau să văd vreau să mă uit vreau

pădurea stă să cadă

oceanul se târăște pe picioarele mele

insula sosește purtată de flux

Raxter nu uita de... ... Raxter

O să fie ca pietricelele de sticlă de pe țărm o să mă aplec și o să mă uit spre suprafața ei încrețită o să mă văd suspendată în interior... ... o să știu exact unde mă aflu

O să-l țin în palmele mele până când se usucă... ... până i se ferfenițesc marginile... ... până când n-o să mai fie atât de minunat

(Urlet un urlet o agitație se apropie)

O să-l păstrez oricum

HETTY

Capitolul 17

— E timpul. Haide!

Mă ridic în capul oaselor atât de brusc, încât mă dau cu capul de patul de sus. Am stat trează toată noaptea, singură în camera noastră, și, când am reușit în sfârșit să adorm un pic, somnul mi-a fost întrerupt de coșmaruri cu domnul Harker, în care el se transforma în Reese.

— Serios.

E Julia, ițindu-se în prag.

Mă uit în spatele ei, căutând-o din priviri pe Welch – se presupune că ea ne-a trezit –, dar nu este decât Julia.

— Nu avem toată ziua la dispoziție.

— Unde e Welch? întreb, încercând să nu par pe cât de nervoasă mă simt.

— E ocupată. Ridică-te!

Trag adânc aer în piept. E doar Schimbul Bărcii, ca de obicei. Dacă Welch ar fi știut că am încălcat carantina și ne-ar fi urmărit, aș avea deja probleme.

Îmi frec crusta de pe ochiul orb, îmi ia o secundă să-mi ajustez vederea și o urmez pe Julia pe coridor, pe jumătate în întuneric, fiindcă soarele n-a răsărit încă.

Undeva, în urma mea, Reese doarme într-unul din dormitoarele goale.

Continui să privesc hotărâtă în față, ignorând ghimpele din piept. Și-a spus clar părerea.

Ajungem la mezanin. Mai jos o văd pe Carson stând în ușă. Și-a pus paltonul – este friguroasă – și ne face cu mâna când ne vede. Dar Julia mă trage deoparte, în capul scărilor.

— Welch și directoarea erau jos, în sala mare, când am venit să te iau. Sunt supărate rău de ceva.

Se apleacă peste balustradă, ca să vadă restul holului.

— N-aș prea vrea să fiu prinsă la mijloc, între ele, mai zice ea.

Îmi spun că ar putea fi un milion de alte motive. Ceva legat de proviziile în scădere, de gestionarea programului, de generatoarele defecte. Dar apoi directoarea se îndreaptă cu pași repezi pe culoar, spre biroul ei, Welch pășindu-i pe urme, și e limpede că nu-i vorba de nimic din toate astea. Par prea mohorâte ca să fie vorba de altceva în afară de cea mai importantă regulă a noastră – trebuie să fi aflat că cineva a

încălcat carantina. Poate că nu știu că e vorba de noi, dar știu ce s-a întâmplat.

Welch o prinde din urmă pe directoare și se opresc amândouă, discutând cu voci joase, încordate. Mâinile directoarei tremură atât de tare, încât pot vedea de aici. O roșeață se răspândește pe gâtul lui Welch, în jos.

— Pare destul de tensionată situația, spune Julia.

— Poate că directoarea a aflat că nu-i păstrăm nimic din ciocolata trimisă, spun eu, zâmbind cu zgârcenie și trecând pe lângă ea. N-ai zis tu că n-avem toată ziua la dispoziție?

Când ajung jos, directoarea nu mai este acolo. Welch arată ca dracu' la trezire, părul i-a scăpat din împletitura franțuzească și-i stă zbârlit, din colțul gurii îi curge sânge. De obicei arată la fel de îngrijit ca directoarea, dar astăzi o pată rozalie îi brăzdează buzele.

— Hai să mergem, spune ea.

Julia își drege vocea.

— Hetty și cu mine trebuie să ne luăm lucrurile.

— Păi, atunci, grăbiți-vă!

Nu ne aruncă nici măcar o privire. Ar trebui să fie o ușurare, o dovadă că nu știe că eu am fost, dar nu face decât să mă scoată din minți. Julia mă apucă de mânecă și mă grăbește pe culoar, spre debara, unde depozităm hainele și proviziile. Dă ușa de perete, verifică siguranța pistolului și numără gloanțele, în timp ce eu îmi prind găicile de la haină. Îmi îndes bine pe cap căciula roșie, trăgând-o cât mai pe frunte, iar Julia se întinde până în spatele debaralei, sub o stivă de pături, și pescuiește de acolo un pistol identic cu al său.

— Ține!

Mi-l întinde ridicând din sprâncene, în semn de așteptare.

— Nu, eu n-am avut pistol ultima dată.

— Știu. Nimeni n-a avut.

Mă uit îngrijorată spre armă. Este cumva o capcană?

— Nu ți-a zis Welch că…

— Uite, spune Julia, ai fost în Schimbul Armelor, nu-i așa?

— Da, dar nu foloseam pistoale.

Julia continuă cu repeziciune.

— Și te-am văzut în hambar. Ești o trăgătoare bună. Am nevoie de o trăgătoare bună azi, acolo, afară.

— De ce? insist eu, iar chipul domnului Harker mi se ivește undeva, în colțul ochiului.

— Adică tu n-ai văzut-o?

Probabil că se referă la Welch.

— O s-o ia razna. Poate că a luat-o deja, adaugă.

Înghit cu greu și privesc în pământ. Îmi reprim nevoia de a-i explica. Julia are dreptate. Welch e cu nervii întinși la maximum… și dacă află că eu am fost cea care a încălcat regulile carantinei? Ce-o să facă atunci?

Iau arma. O strâng tare în mână.

— Ascunde-o sub haină, spune Julia. Nu vreau să știe că o ai.

În oricare altă zi ar fi fost ciudat să spună cineva asta, pentru că nu facem așa ceva – nu avem secrete față de Welch și nu ne apărăm de ea. Dar azi e azi și am văzut-o abandonând trupul Monei în pădure, așa că nu mă mai surprinde nimic.

Odată întoarse în holul principal, o vedem pe Carson lăsându-se când pe un picior, când pe altul, în timp ce Welch face ture de colo colo în fața ușii. Julia îi face semn cu mâna lui Carson, care vine grăbită, cu un zâmbet recunoscător pe față.

— Okay? întreabă Julia.

— N-a zis nimic, răspunde Carson, dând din cap spre Welch. Așa face de când ați plecat.

Nu știe. Îmi tot repet în sinea mea. Nu știe că tu ai fost. N-ai niciun motiv să te temi. Dar tot îi sunt recunoscătoare Juliei când își ia locul lângă Welch, lăsându-mă să merg alături de Carson.

Trecem pe lângă avizier, atingem cu palma biletul de la Marină, ca să ne poarte noroc, apoi ieșim pe ușa din față și o pornim pe cărare. Ieșim pe poartă, Carson chiar în spatele meu, Welch și Julia în față și, în timp ce ne urmăm drumul, adâncindu-ne tot mai mult în pădure, Julia se întoarce și se uită la mine. Arma încălzită de pielea mea. Simt apăsarea ei la fiecare pas.

Ajungem la debarcader înainte de miezul zilei. Tot drumul îmi fixez privirea pe cărare, înfricoșată că orice imagine a pădurii mă va trimite înapoi, alături de domnul Harker, de inima lui încă pulsând în mâinile mele. Aici locul este deschis, ca o binecuvântare, cerul se deschide deasupra noastră, nesfârșit și plumburiu. Banda de atenționare plesnește spulberată de o pală de vânt, valurile se sparg de maluri. Carson își îndeasă părul sub

haină, ca să nu-i mai vină pe față. Eu îmi scot căciula și o bag în sac, ca să nu mi-o smulgă vântul.

— Ar fi bine să vină mai repede, spune Julia.

Epuizarea de ieri a revenit, storcându-i vlaga din voce; când tușește, scoate un sunet îngrozitor, sacadat.

— E frig rău astăzi, mai spune.

— Putem aștepta în pădure, zice Carson. E mai adăpost.

Lui Carson îi clănțăne dinții în gură. Mă gândesc la cum i-am simțit buzele pe obraz la prima noastră ieșire. Mă întreb dacă sângele ei mai este cald, așa cum este al meu, sau dacă Toxul i-a răpit această căldură. Julia dă din cap.

— E mai sigur aici. În felul ăsta putem vedea dacă vine ceva după noi.

De când am ajuns, Welch nu s-a clintit. Se uită țintă în zare, mijind ochii spre nimic, în direcția unde se vede câteodată continentul. Astăzi vremea este prea mohorâtă ca să vedem ceva, dar ea încearcă oricum.

N-a scos un cuvânt tot drumul, cât am traversat insula. La început am fost recunoscătoare, dar acum mă stânjenește. Aș vrea să mă uit la ea în continuare, să încerc să înțeleg la ce se gândește, dar nu o pot privi prea multă vreme. Sunt îngrijorată că o să-mi vadă vinovăția pe chip. În schimb, mă dau înapoi, ca să fiu alături de Carson, și mă înghesui în ea.

— E mai cald așa, îi spun când o văd luată prin surprindere.

Welch a început iar cursele de colo colo. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Ultima dată când am ieșit avea o armă. Acum n-o văd, dar, dacă eu am una pe care o țin ascunsă, ar putea avea și ea. Julia se îndepărtează câțiva pași de debarcader, apropiindu-se de mine și de Carson.

Ascuțit, abrupt, țipătul unui pescăruș în aer. Mă uit în sus, trag scurt aer în piept. Unul singur dă târcoale pe deasupra noastră, aripi întunecate profilate pe cer, dar curând i se mai alătură doi. Exact ca data trecută, își fac apariția chiar înainte de remorcher. Știu că vine.

Într-un minut sau două auzim sirena, în surdină, aproape înfundat. Welch se oprește și se întoarce pe călcâie, cu fața spre orizont. În ochii ei se vede un soi de sălbăticie pe care n-am mai observat-o până acum, una doar a ei.

— Fiți gata, fetelor, spune ea.

Un alt muget al sirenei și remorcherul apare din ceață. Pescărușii se tot adună, țipetele lor se suprapun. Dau să-mi acopăr urechile, dar Julia dă din cap spre mine și o urmez spre capătul debarcaderului, Carson venind după noi.

Este la fel ca prima dată. Întoarcerea prelungă, lentă, și marcajele familiare. Nu este nimeni în capăt și, pe măsură ce remorcherul se apropie, cu atât mai clară ne este pustietatea lui. Nu sunt stive înalte de cutii. Nici baloți cu conserve. Doar ceva ce arată ca o singură cutie cu marcaje strălucitoare pe părți.

Mă uit spre Julia. Își mestecă interiorul obrazului cu intensitate.

— Se mai întâmplă chestii de-astea din când în când?

Ea dă din cap, spune ceva, dar motorul remorcherului este atât de zgomotos, încât abia dacă o aud, însă grimasa gurii ei îmi este suficientă.

Macaraua pornește cu un scrâșnet și un huruit. Cârligul agață o ladă – singura ladă – și o leagănă pe deasupra debarcaderului. Ultima dată le-au lăsat să cadă, dar azi o coboară până jos și cârligul se desprinde când este așezată. Macaraua rulează înapoi, lanțul zdrăngăne și apoi izbucnește cel din urmă sunet de sirenă, care-mi răsună în urechi multă vreme după aceea.

Ne uităm cum remorcherul stârnește un val mare în urma lui, în timp ce se îndepărtează. Ultima dată abia dacă ne-am putut reține să nu țâșnim. Acum, niciuna nu vrea să fie prima care se mișcă din loc.

Mă uit pe după Julia, spre Welch. Are maxilarele încleștate și o lacrimă i se prelinge pe obraz, sticloasă și înghețată; scutură din cap. N-am mai văzut-o niciodată așa, nici când a început Toxul, nici măcar atunci când, în primul meu semestru aici, o fată și-a rupt brațul și osul i-a ieșit complet prin piele.

— Ei bine? spune ea.

Se rotește pe călcâie și ne privește fix. Nu mă pot abține să nu fac iute un pas înapoi, când îi văd ochii injectați și roșii.

— Ce mai așteptați? adaugă.

Julia zâmbește.

— După tine, spune ea.

O fracțiune de secundă; aerul este atât de liniștit, încât o aud pe Carson respirând tremurat, iar apoi Welch trece razant pe

lângă noi, lovindu-se de Julia în mers. O urmăm pe debarcader. Scândurile gem sub noi și vântul ne ia pe sus.

Mergem toate trei în rând în spatele lui Welch și mă uit în jos, peste marginea digului, în ocean. Astăzi este de un verde viu, bolnăvicios, acoperit cu spumă. Mă înghesui mai aproape de Carson, care e în siguranță, în mijloc.

Cutia este mai mică decât cele de la ultima mea ieșire și nu este din șipci, ca celelalte, ci din altceva. Plastic, poate. Neted, gri și curbat la colțuri, cu două seturi de închizători care țin capacul închis. Pe acesta se află un simbol pe care nu-l recunosc. De un portocaliu strălucitor, un pic murdar, ca și când ar fi fost vopsit cu spray printr-un șablon. Aproape ca simbolul de pericol biologic – secvența aceea de cercuri întretăiate pe care o știm toate de acum –, dar nu chiar același.

— Okay, spune Welch, ridicând o mână. Așteptați aici.

Sunt bucuroasă să stau deoparte. Cutia aia este prea lustruită, prea atent executată. Nimic de genul ăsta nu aparține acestui loc și aproape că nici nu vreau să știu ce conține. Dar Julia pășește în față, alături de Welch.

— Lasă-mă să te ajut, spune ea și se uită la mine peste umăr, în timp ce Welch se îndreaptă spre cutie.

Ating cureaua blugilor, unde se află arma, și dau din cap. Era destul de rău și când nu trebuia să ne facem griji decât din cauza lui Welch, dar asta e și mai rău.

Aproape de capătul digului, scândurile sunt înnegrite de vreme, algele se împrăștie pe ele în rețele verzi. Carson și cu mine rămânem în urmă și, înghițindu-mi stânjeneala, desfac bridele hainei ca să-mi fie mai ușor să ajung la pistol.

— Trebuie să luăm toată cutia? spune Julia.

Vântul îi duce vocea înapoi spre mine, subțirică și fragilă.

— Nu, zice Welch lăsându-se pe vine și trecându-și mâna peste capac, de parcă ar vrea să simtă o mișcare. O deschidem aici.

Julia rămâne în picioare și vedem cum umerii lui Welch se înalță când desface ultimul set de închizători, cu tendoanele brațelor încordându-i-se.

Lumina de pe marginea capacului clipește verzui. Capacul se înalță doi-trei centimetri, ca și cum prinderea ar fi fost eliberată. Welch îl ridică cu grijă, întorcându-și fața.

Nu văd ce este înăuntru. O văd doar pe Julia care se încruntă și mai tare, văd doar felul în care Welch se apleacă înainte și-și ia capul în mâini.

— Ce e? întreabă Carson.

Nu-i răspunde nimeni, așa că mă apropii câțiva pași. În cutie se află un strat de zăpadă artificială neagră. Și, perfect cuibărită în centru, este o cutiuță din crom strălucitor, poate de mărimea pumnului meu. Arată ca o butelie de oxigen în miniatură, genul acela pe care vezi că-l târăsc oamenii după ei prin spitale, dar valva de acces este sigilată cu bandă de un roșu strălucitor, inscripționată cu același simbol de pe capac, într-un tipar repetitiv.

Ceva din mine zvâcnește și înghit în sec, cu gura uscată brusc.

— Nu înțeleg, zice Carson și se zgâiește peste umărul meu, cu obrajii atât de palizi, încât mă neliniștește. Ce-i asta?

Julia nu-și ia ochii de la Welch și spune:

— Poate un tratament?

— Mă îndoiesc, zic eu. Nu ne-ar fi spus dacă era tratament? N-ar fi venit încoace?

— Unde e mâncarea? spune Carson, de data asta mai tare. Unde e…

Julia i-o taie scurt:

— Este evident că mâncarea nu vine.

Welch tremură din tot corpul și aud un zgomot înfundat, un fel de suspin strangulat care-i vine din adâncul pieptului, aerul rece tăind o margine zdrențuită în respirația ei.

— Nu avem destulă mâncare acasă, zice Carson dându-mi târcoale. Ce-o să ne facem?

Și, înainte să o pot opri, o apucă pe Welch de umăr. Welch se ridică și se întoarce rapid, lovind-o pe Carson peste braț. Se dă înapoi atât de iute, încât mă tem să nu cadă peste margine.

— Nu mă atinge, spune ea.

— Scuze, zice Carson și-i tremură bărbia. N-am vrut…

— Înțelegeți? spune Welch.

Se uită înainte și înapoi la noi și la Julia, iar când vântul îi dă părul pe spate văd dâra de sânge curgându-i pe bărbie, acolo unde și-a mușcat buza.

Julia zâmbește vag și spune:

— Sigur că înțelegem.

Știu tonul acela, recunosc o minciună când o aud. Încearcă să calmeze lucrurile, dar a băgat mâna în buzunarul paltonului, unde a pitit pistolul.

— Nu, nu înțelegeți. Asta e... zice Welch și vocea i se frânge, coboară mult, răgușită. Ăsta e finalul. Mâncarea, totul. Nu se vor mai întoarce niciodată.

— Nu fi fraieră! Sigur că se vor întoarce, zice Julia.

Se apropie de Welch cu o mână întinsă și-i vorbește ca o mamă. Răbdătoare, controlându-se, pentru că una dintre noi trebuie să fie și așa, iar noi suntem copii, dar am încetat să mai fim puștoaice acum un an și jumătate.

— Nu după ziua de ieri, spune Welch. Cineva a încălcat carantina.

Abia dacă aud vântul peste mugetul din urechile mele. Asta este. Știe, știe și simt că sunt aproape să mă trezesc că-mi pune pistolul la tâmplă.

Aș face-o din nou, așa cred. Doar ca să mă asigur că Byatt trăiește.

— Cine? întreabă Julia.

Are ochii măriți de uimire, s-a oprit din drum. Îmi țin respirația.

— Cine a făcut-o? insistă ea.

— Nu știu, răspunde Welch și ușurarea îmi bubuie dulce prin vene. Dar nu contează.

Are fața udă, lacrimile au început iar să-i curgă pe obraji și un fir lunguieț de salivă îi atârnă pe bărbie.

— Camp Nash a fost foarte clar de la început, mai zice ea. Reprezentăm un risc prea mare. O singură abatere și s-a terminat.

O abatere. Eu și Reese, noi suntem motivul pentru care docul este pustiu. Noi suntem motivul pentru care nu avem mâncare, nu avem provizii, nu avem nimic. De rușine îmi ard obrajii și îmi afund bărbia în guler.

— Doar n-o să dispară, pur și simplu, spune Julia.

Welch dă din cap și spune:

— Cutia aia? Este finalul. Orice ar fi înăuntru este menit să ne ucidă pe toate.

Nu. Nu, se înșală. Nu ne-ar face așa ceva. Au spus că ne vor ajuta. Au promis.

— De unde știi? întreabă Julia.

Carson începe să se chircească, lăsându-se greu pe mine, și îmi resping panica, o prind de braț și o strâng liniștitor.

Welch face semn din cap spre cutie:

— Simbolul.

Arunc o privire spre cutie, înfricoșată să mă uit prea mult la ea.

— Poate că te înșeli, zice Julia contracarând cât poate de bine, dar mustește de neîncredere.

— Nu mă înșel. Chiar nu mă înșel, zice Welch și-și șterge lacrimile, care i-au luat-o la vale pe obraji. Au încercat, nu-i așa? Și-au încercat norocul. Și acum se retrag. Indiferent ce aș face, nu vă pot proteja, fetelor.

De ce anume să ne protejeze? De Tox? De ce este în cutia asta? Mă uit la Julia, dar este la fel de pierdută ca mine, iar teroarea crescândă din mine se oglindește pe chipul ei. Asta e mai mult decât pot îndura. Dar singura persoană care ne poate ajuta este Welch.

Râde distrusă, terminată.

— Am mâinile deja mânjite de sânge, nu-i așa? Au vrut să experimenteze cu nenorocita aia de mâncare și nu i-am lăsat, au vrut să vă testeze pe toate, dar nu i-am lăsat, iar acum plătesc pentru asta. Plătesc; am făcut niște alegeri și v-am trimis la moarte.

Mâncarea, îmi spun. De aceea am aruncat jumătate din ea?

— Stai, spun eu, și simt că sunt atât de multe întrebări de pus, dar nu apuc înainte ca privirea febrilă a lui Welch să se întoarcă spre mine.

— Hetty, spune ea. Nu poți avea încredere în ei. Okay? Trebuie să te gândești mereu la asta. CCEP, Marina…

— Hei, îi răspund, și e ușor să te prefaci că totul e în regulă când nu știi ce e greșit. Tata e în Marină. Acolo sunt oameni cumsecade.

Nu contează dacă eu cred sau nu asta. Nu contează că domnul Harker mi-a demonstrat ce poate deveni un om bun, că am văzut ce-i poate face un tată fiicei sale.

— O să ne ajute. Nu s-a terminat încă.

— Tatăl tău?

Suspină. Milă, dar, mai presus de orice, nerăbdare.

— Hetty, scumpo, tatăl tău crede că ai murit.

— Poftim?

Asta trebuie să fie o minciună. Îmi reţin un spasm de vomă. A spus să n-avem încredere în Marină, dar ea era noaptea trecută prin pădure, oferindu-le cadavrul Monei. Ea este cea în care n-ar trebui să avem încredere.

— Nu te cred, îi zic.

— Este cazul tuturor, spune Welch. Familiile voastre, vecinii. Nu înţelegeţi. S-a sfârşit acum multă, multă vreme.

Nu te cred, îmi repet mie însămi, nu te cred. Dar nu funcţionează. Fiindcă ce spune ea are sens.

Oh, Doamne! Nimeni nu-şi face griji pentru noi, nimeni nu ne aşteaptă. Şi faptul că nu am mai putut vorbi cu părinţii noştri nu a fost pentru siguranţa noastră, nu. A fost doar o altă minciună, iar noi am crezut-o.

— Stai aşa, spune Julia. Ai de dat nişte explicaţii.

Dar Welch se uită acum la Carson, cu chipul îmblânzit.

— Carson, spune ea.

O şoaptă pe care vântul o aduce în urechile noastre. Welch întinde mâna.

— Vino aici o clipă. Am nevoie de ajutorul tău, continuă Welch.

Dau s-o prind pe Carson de mânecă, dar ea a plecat deja păşind cu grijă pe scândurile ude, să o ia pe Welch de mână. Stomacul mi se întoarce pe dos când Welch scoate un cuţit din buzunarul hainei, cu lama însetată, strălucitoare ca o flacără.

Julia ţipă, dar e prea târziu. Welch a prins-o pe Carson de încheietură şi se apleacă peste ea.

— E-n regulă, Carson, îi spune ea. Doar că vreau să-i pun capăt în felul meu. Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să-l bagi în teacă.

Mă uit la Julia. Ea dă din cap. Trag pistolul de la brâu şi-l ţin aproape. Nu putem s-o pierdem pe Welch. Ea ştie unde au dus-o pe Byatt şi, dacă ea piere, toate răspunsurile pleacă odată cu ea. Şi chiar în ciuda minciunilor pe care mi le-a spus, a lucrurilor pe care le-a făcut, oricine îşi dă seama că tot locul acesta se va prăbuşi fără ea. Avem nevoie de ea. Am nevoie de ea.

— Mă poţi ajuta, spune Welch şi apasă cuţitul în palma lui Carson, iar lama străluceşte ca gheaţa în soarele iernatic. Este uşor. O să fie atât de uşor!

— Nu, spune Julia, scoţând arma într-o clipită.

Ţinteşte direct spre Carson, fără cea mai mică ezitare.

Welch știa ce face când a chemat-o pe Carson. Dintre noi trei, ea este cel mai ușor de manevrat, cea mai pasibilă să spună „da”. Ar putea să facă asta pentru Welch, iar noi n-o putem lăsa.

— Poți s-o faci, spune Welch, zâmbind tot mai larg. Ești destul de puternică, Carson. Știu că ești.

Nu-i văd fața lui Carson, dar, din felul în care își îndreaptă umerii, înțeleg. Nimeni nu i-a mai spus asta până acum. Ridic arma până la nivelul gâtului ei. Sunt destul de aproape ca să nu ratez.

— Las-o să plece, îi spune Julia lui Welch, cu un tremur în voce, care se transformă în pledoarie. Întoarce-te acasă cu noi. O să rezolvăm situația.

Carson se uită în jos spre palma ei ținând cuțitul strâns. Văd cum i s-au albit nodurile degetelor.

— Asta e, spune Welch, apoi închide ochii și-și sprijină fruntea de a lui Carson. Ești singura care mă poate ajuta.

— Aruncă cuțitul, Carson, îi spun. O să trag. Știi că o să trag. Avem nevoie de ea acasă. Nu putem să ne descurcăm singure cu toate astea.

Rămânem toate neclintite. Doar vântul și stropii din ocean, iar deasupra noastră soarele care străpunge norii. Clipesc puternic și țintesc din nou, mai sigur.

— Îmi pare rău, spune Carson în cele din urmă. Nu pot, îmi pare rău.

Las arma să-mi cadă și simt cum mi se taie respirația. O lance de raze alunecă pe suprafața apei și, în momentul când Julia se răsucește ca să-și ferească ochii de lumină, văd ce se întâmplă. Mâinile lui Welch se strâng tare peste palmele lui Carson, prinzând cuțitul în strânsoare. Welch ridică bărbia și pe chipul ei își face apariția un zâmbet, apoi își înalță privirea. O ultimă îndoitură a brațelor și o trage pe Carson spre ea, înfigându-și cuțitul în coaste.

Capitolul 18

Se prăbușește încet. Mai întâi din genunchi, apoi se împleticește pe dig, când Carson îi dă drumul și se trage înapoi, clătinându-se pe picioare.

— N-am făcut-o eu, spune ea. Jur că n-am făcut-o eu!

Sunt șocată, am toate simțurile amorțite. Sângele întunecat și lipicios se scurge spre marginile digului. Curând va spumega în apă. Mi-l imaginez împrăștiindu-se la suprafață precum uleiul, strălucitor și alunecos și roșu, roșu, roșu. Julia ocolește lada conținând încă cutia sclipitoare și se apleacă să apese cu degetele pe gâtul lui Welch.

— Nimic, spune ea.

E moartă și și-a luat toate secretele cu ea. Nu-mi dau seama cum ar trebui să mă simt. Recunoscătoare că nu mi-a făcut rău. Furioasă că n-o să aflu niciodată ce știa, că șansele de a o găsi pe Byatt mi-au scăpat printre degete. Și, mai presus de toate, mai presus de orice, familiară ca respirația – vina îmi mănâncă sufletul.

Îndes arma la loc la cingătoare, mă aplec și-mi pun palmele pe genunchi. Welch trebuie să fi spus adevărul în legătură cu familiile noastre. N-avea niciun motiv să mintă. Și asta înseamnă că mama este undeva acolo și că nu mai numără zilele până când o să mă întorc acasă.

— Să le spunem și celorlalte? întreb eu cu voce răgușită, de parcă aș fi urlat zile întregi. Despre familiile noastre?

Când mă îndrept, o văd pe Julia dând din cap.

— N-o să dau vestea asta, spune ea. Aș vrea să nu fi știut nici eu.

Și eu la fel. Dar nu mai este timp pentru nimic din toate astea. Ziua trece și nu putem rămâne aici după lăsarea întunericului, mai ales fără Welch.

Arunc o privire rapidă spre trupul ei. Nu i s-au înnegrit degetele. Ea și directoarea sunt bolnave, dar nu ca noi, iar asta este dovada.

— Cu ea ce facem? O cărăm înapoi acasă? întreb.

Julia se uită dincolo de mine, spre copaci. Sânge greu în aer, o pișcătură cu gust de cupru pe limbă.

— Nu, spune ea. O să ne încetinească. O să atragă asupra noastră o atenție pe care nu ne-o dorim.

Mai rămâne o singură opțiune. Carson începe să plângă, așa că o iau de umeri și o îndepărtez. Julia și cu mine o să ne ocupăm de asta.

Ea o apucă de picioare, iar eu de brațe. Trupul lui Welch e cald încă, membrele încă inerte și, când îi dau părul la o parte de pe față, mă uit în ochii ei încă deschiși. Vreau să-i închid, așa cum am văzut că fac oamenii în filme, dar când mă aplec genele ei îmi zgârie buricele degetelor, înțepenite de frig, și mă dau înapoi. Așa era și domnul Harker. Moale, fără nicio încordare rămasă în trup.

— Hai s-o facem repede, spune Julia și se lasă pe vine, în dreptul genunchilor lui Welch. Ia-i cheile și apoi s-o împingem.

Nu e mare lucru, îmi spun. E ceva ce trebuie făcut.

Are inelul cu chei prins la cingătoare și-mi tremură mâinile când mă chinui să-l eliberez. Uite și cheia de la poartă, lungă, oțelită. Și cheia de la hambar, cu toate că nu-l încuiem niciodată. Și iată, la final, și o cheie de la vechea ei sală de clasă. Încă pe acest inel, ca și cum ar fi sperat ca acele zile să se întoarcă vreodată.

Destul. Îmi agăț cheile la brâu și mă aplec iar, îmi așez palmele de-o parte și de alta a tăieturii sângerânde din pieptul lui Welch.

— La trei.

Prima opintire o aduce chiar pe margine și Julia se dă înapoi, încleștându-și pumnii. Se străduiește, dar eu nu pot să fac nicio pauză, nu pot aștepta; cu cât aștept mai mult, cu atât mai tare se aude plânsul lui Carson, așa că trebuie s-o facem acum. Îmi potrivesc umerii lângă ai lui Welch și bag palmele sub șoldurile ei. Merge încet și târâș, dar în cele din urmă cade de pe dig, cu picioarele înainte.

O plescăitură. Apa mă stropește pe față, răcoarea mi se strecoară în piele. Mă șterg.

— Mulțumesc, spune Julia repede.

Welch plutește. Părul i s-a împrăștiat la suprafață, sângele se scurge din ea.

Vreau să simt totul – durerea și, sub ea, o mică parte din mine, violentă, simte satisfacție – și apoi mă ridic și mă întorc cu spatele. Mai devreme sau mai târziu va veni ceva din pădure ca să ia trupul ăsta. Nu prea aș vrea să văd când se întâmplă.

După asta ne-a mai rămas doar întrebarea despre cutia cromată. Ne adunăm în jurul ei, intenționat cu fața întoarsă dinspre apă.

— Ce naiba e în chestia asta? întreb.

— Mie nu-mi pasă de asta, spune Julia. Îmi pasă doar ce facem cu ea. Și votez să o aruncăm. Să nu spunem nimănui de ea. N-o să fie decât mai mare deranjul. Adică, na, uitați-vă ce i-a făcut lui Welch!

Carson se clatină. Mă aștept să cedeze, să se prăbușească, dar se adună și-și îndreaptă umerii.

— Luăm chestia asta cu noi.

Văd cum Juliei îi cade fața de uimire. Nu le-am mai văzut niciodată în dezacord.

— De ce am face asta? o repede Julia. De ce am duce cutia înapoi acasă?

— I-o ducem directoarei, spune Carson, ridicând din umeri. Ea va ști ce să facă.

— *Noi* știm ce să facem, insistă Julia.

Încuviințez, dar abia dacă îmi dau atenție.

— Asta e făcută să ne omoare. De ce am vrea s-o luăm la noi în casă?

— Putem să scăpăm oricând de ea mai târziu. Fără Welch, spune Carson. Directoarea e tot ce ne-a rămas. Nu văd niciun rost să ascundem chestii de ea.

Julia o ia pe Carson de mână.

— Știu că ești tulburată, dar…

— Și dacă Welch se înșela, ha?

N-am mai auzit-o pe Carson strigând așa de tare. Are ochii sticloși, buza de jos îi tremură, dar își ține firea.

— Dacă ăsta e tratamentul? insistă ea. Directoarea o să știe.

Își șterge de pe obraz o lacrimă răzleață.

— Sunt așa de obosită, Julia. Ținem atât de multe secrete și luăm decizii pe care n-ar trebui să le luăm, iar acum nu mai pot face asta. Eu am avut cuțitul în mâini, okay? Nu tu. Îi dăm asta directoarei.

Julia pare afectată.

— Îmi pare rău, spune ea aspru. Sigur. Da, o s-o luăm cu noi. Hetty, pentru tine este…

— Cum vrea Carson.

Sunt obosită și, dacă mai începe să plângă o dată, mă tem că s-ar putea să încep și eu.

Îmi feresc privirea și mă îndepărtez un pic pe dig, ca să le dau un minut, însă tot prind cu coada ochiului imaginea lui Carson prăbușită în brațele Juliei.

Lada este prea grea pentru ca vreuna dintre noi s-o ridice singură și nimeni nu spune nimic, dar nu ne vine niciuneia să scoatem cutia cromată dinăuntru.

— O scoatem noi, îi spune Julia lui Carson. Tu ia-o înainte!

Mă ghemuiesc, închid lada și-mi trec palma peste suprafața ei netedă. Este rece la atingere, cu striații subțiri pe care nu le-am putut vedea de departe, iar într-o parte este încastrat un mâner. Julia găsește unul la fel și pe cealaltă parte. O ridicăm împreună, iar Julia se crispează de durere când și-o așază pe șold.

— Dacă o să ne întrebe directoarea, spune ea după ce pornim, Welch și-a făcut-o cu mâna ei. Carson era în spatele tău.

— Sigur că era, îi răspund eu.

Pantalonii s-au lipit de mine, complet uzi, iar durerea începe să se facă simțită în spatele ochiului. Strălucirea oceanului o face să se simtă și mai tare. Tot ce vreau este să mă aflu din nou acasă. Într-un loc liniștit, departe de amintirea lui Welch sau a domnului Harker. Undeva alături de Reese, care să-mi spună că totul o să fie bine.

Abia am intrat în pădure când îl simt, un huruit în pământ, mișcare îndepărtată printre crengi. Julia grăbește pasul și eu țin ritmul după ea. Încerc să nu mă uit în spate. Dar drumul face un cot și o văd peste umăr. Forma a ceva gigantic și întunecat precum neantul, umblând după pradă printre copaci, în sens invers față de noi. Este un urs atras de sânge, de momeala trupului din apă.

Sunt prea terminată ca să-mi mai fie frică. Prea obosită ca să mai fac altceva decât să merg mai departe. Privirea înainte, Hetty! Gândește-te la altceva! Dar tot ce-mi vine în minte este ziua de ieri, felul în care pielea domnului Harker s-a exfoliat la atingerea mea. Și, înainte de asta, Mona într-un sac pentru cadavre. Și, înainte de asta, înainte de asta, înainte de asta.

Lucrurile pe care le-am făcut aici, cadavrele pe care le-am simțit cu mâna mea. Sunt degeaba, dacă n-o găsesc pe Byatt. Welch nu-mi mai poate oferi acum răspunsurile, dar o să le găsesc de una singură.

Lăsăm în spate debarcaderul. De când cu Toxul, în palme mi-au crescut bătături groase și sunt recunoscătoare pentru asta acum, când îi dăm înainte, cu Carson în fața noastră și lada din ce în ce mai grea. Aș vrea să fi îndesat cutia într-unul din sacii noștri și să lăsăm lada pe dig.

— Aproape că am ajuns, spune Julia când drumul face ultima curbă lungă, înainte de casă, iar eu privesc spre vârfurile copacilor, aștept ca acoperișul să se zărească printre crengi. Lumea va fi în hol, continuă ea. Carson ar trebui să intre singură. S-o găsească pe directoare și s-o aducă la poartă, ca să ne dăm seama ce avem de făcut.

Mâncarea. Aș bate în retragere, dar nu folosește la nimic și-mi mușc tare buza ca să opresc lacrimile să țâșnească! Te rog, lasă ca Byatt să fi meritat asta. Te rog, lasă ca viața ei să le fi meritat pe toate ale noastre.

— O să fie așa de rău, crezi tu?

— În mod sigur, n-o să fie prea drăguț.

— Da, îi răspund, sperând că sună ca și când aș fi de acord, iar apoi o strig pe Carson, încercând să ignor freamătul din măruntaie.

Ea se întoarce, împiedicându-se un pic de un șleau din drum.

— Ce e?

— O să te trimitem pe tine înainte.

— Doar ca s-o găsești pe directoare, spune Julia. Și s-o aduci la noi.

— Eu…

— Nu trebuie să-i explici, spun eu cu blândețe. Poți să-i zici doar că o așteptăm. Nu trebuie mai mult de-atât.

Dă din cap, face stânga-mprejur și mergem mai departe, până când printre crengile copacilor începe să se vadă balustrada terasei de pe acoperiș. Vederea ei îmi slăbește gheara din piept și expir prelung, încet. Cu cât mai repede ajungem acolo, cu atât mai repede scap de lada asta din mâini și mă întorc la pericolul cu care sunt obișnuită.

Dăm ultimul colț și o pornim pe drumul spre poartă. Carson le face cu mâna fetelor din Schimbul Armelor, aflate pe acoperiș. Știu ce trebuie să simtă și ele, frica aceea în creștere, pe măsură ce ne numără iar și iar.

Lucrurile se vor schimba fără Welch. Ordinea pe care am stabilit-o pentru noi înșine este deja zdruncinată. Fără Welch în centru, nu ne mai leagă nimic laolaltă.

Lăsăm lada jos, iar eu desfac inelul cu chei de la brâu și aleg cheia de oțel dintre celelalte. O simt rece între degete, mi se lipește de ele și-mi trage pielea. O introduc în broască și o rotesc, iar metalul zornăie când zăvorul alunecă îndărăt.

Carson ține poarta, ca să putem intra. Julia și cu mine trecem cutia dincolo, lăsând-o jos de cealaltă parte a gardului. Julia geme când se întinde; bluza i se ridică și se vede vânătaia de ieri. Mă dau înapoi – arată chiar mai rău decât înainte – și-mi flexez degetele amorțite înainte de a trage poarta în spatele meu.

— Îi spun doar să vină aici, da? zice Carson și-și pigulește nervoasă o pieliță de la unghie.

Întind mâna și o prind ușor de încheietură, învingându-mi reținerea la atingerea rece a pielii ei.

— Spune-i doar că e important, spun eu. Și afișează o mină bună, da? Pentru fete. Totul e bine.

O spun atât pentru ea, cât și pentru mine.

Dă din cap și trage adânc aer în piept.

— Totul e bine.

— Dă-i cinci minute și toată lumea o să știe ce s-a întâmplat, bombăne Julia în timp ce Carson se îndreaptă spre casă.

— Cel puțin putem evita să se iște panică.

— Deocamdată, spune Julia și mijește ochii spre fetele din Schimbul Armelor și pășește în fața lăzii. Aș zice că până la urmă tot o să avem parte de panica aia.

Nu așteptăm decât de un minut, două, dar ni se pare mai mult de-atât; fiecare pală de vânt îmi provoacă un fior în trup. În cele din urmă, ușa din față se deschide cu putere și, când ridicăm privirea, o vedem pe directoare zorind spre noi.

Părul i s-a zbârlit din obișnuitul ei coc de la ceafă și este mai grăbită, aproape în alergare, decât am văzut-o eu vreodată. Pantalonii bej îi sunt murdăriți și pătați, ca și când ar fi cotrobăit pe undeva, prin depozit, și într-o parte îi atârnă cămașa, aproape scoasă din pantaloni. În spatele ei, Carson abia dacă ține pasul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă directoarea. Unde e domnișoara Welch?

Arunc o privire liniștitoare spre Carson:

— A fost un accident pe dig.

— Un accident? zice directoarea și își plimbă privirea de la mine la Julia. Vorbiți limpede.

— Ne-au făcut o livrare surprinzătoare, spune Julia. Welch nu a suportat-o prea bine.

Carson se face mică, iar eu nu-mi pot reprima amintirea unui trup cald încă, în mâinile mele. Dar pe chipul directoarei nu se clintește niciun mușchi.

— Vreți să spuneți… începe ea.

Nu urmează însă nimic.

— S-a sinucis, spun eu cu voce tremurată. A sângerat atât de mult, atât de repede! N-am putut face nimic. A trebuit s-o lăsăm acolo.

— Desigur, spune directoarea abia auzit. Desigur că a trebuit.

Se clatină ușor, apoi se îmbărbătează și-și înfige ferm picioarele în pământ.

— Mulțumesc, fetelor, că mi-ați spus. Mergeți înăuntru și treceți la sortarea alimentelor.

— De fapt… spune Julia, ridicând din umeri.

Iar directoarea se uită la mâinile noastre goale, la sacii atârnând lejer pe umerii noștri.

— Ați lăsat proviziile cu Welch? întreabă ea. Mergeți și aduceți-le! Mai este timp până la apus.

— Nu, nu le-am lăsat.

Îmi dreg vocea. Trebuie s-o spun. Este o responsabilitate pe care trebuie să mi-o asum.

— Nu ne-au trimis nimic.

Directoarea se holbează la mine o clipă, cu fața încremenită de surpriză.

— Poftim?

Julia se dă la o parte ca să-i arate lada.

— Tot ce-au trimis este asta. Și a… supărat-o pe Welch.

Directoarea se apropie și se lasă pe vine în fața lăzii. Îmi dau seama exact de secunda în care recunoaște simbolul pictat pe capac. Rămâne cu gura căscată și un rid de încruntare i se adâncește între sprâncene.

Așteptăm să deschidă cutia, dar n-o face. Julia își drege vocea.

— A zis că era menită să…

— Știu ce face.

Aștept să ne spună și nouă, dar ea se ridică repede și-și netezește pantalonii.

— Duceți-vă înăuntru.

Julia se uită la mine, bulversată.

— Ce-o să facem cu…

— Am zis să mergeți înăuntru.

Directoarea este învăluită într-un fel de calm ucigător.

— Trimiteți-o pe Taylor la mine. Și nicio vorbă, nimănui. Și, Hetty, o să iau eu cheile alea, mai zice directoarea.

— Okay.

I le pun în palma întinsă și mă îndepărtez de ea în grabă. Nici Julia nu e mult în spate. În trecere, o apuc și pe Carson de mânecă. Toate trei, împreună, grăbim pasul și ne strecurăm înăuntru pe ușile duble.

Am uitat. Sau, cel puțin, eu am încercat să uit. De fetele care probabil că ne așteaptă. Sunt adunate în grupuri în holul principal și imediat ce ușile se închid în spatele nostru printre ele se așterne tăcerea, zumzetul ușor și pălăvrăgeala se sting încet. Îmi amintesc sentimentul acela. Entuziasmul, foamea care roade până la os. Și frica. Grija că într-o zi nu va mai fi destul.

Ei bine, astăzi au dreptate în privința asta.

Mă uit spre Julia. Nu-mi pasa mie povara asta! N-o pot duce.

— Mâncarea e în bucătărie, spune ea. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

Nu se mișcă nimeni. Nu-mi dau seama dacă o crede cineva. Julia nu prea e cunoscută pentru simțul umorului și ni s-au întâmplat o grămadă de lucruri, dar văd cum fetele încep să zâmbească, agitate. Una dintre cele mai mici, din colț, chicotește înainte să poată fi ușuită de prietenele ei.

— Ei? spune Julia, cu voce aspră. Nu sunt nenorocita voastră de chelneriță.

Se iscă o mică agitație cât fetele se ridică și se îndreaptă spre bucătărie, ca să ceară mâncare pentru grupul lor, ca întotdeauna. Doar că acum nu mai este o Welch de la care să ceri, iar Reese nu este aici ca să mă aștepte.

Îmi scot pistolul de la brâu, i-l îndes Juliei în mână și urc la etaj, în camera mea. Mă întind la mine pe pat. Când închid ochiul, încerc să nu văd trupul lui Welch.

Capitolul 19

Cina a venit și s-a dus, se lasă seara. Mi se pare că au trecut ani de când eu și Reese ne-am strecurat afară ca s-o urmărim pe Welch. Dar n-a fost decât o zi. O zi și totul se prăbușește chiar mai mult decât era deja.

Dacă Byatt ar fi fost aici, mă tot gândesc. Ea ar fi știut cum să repare lucrurile. Ar fi știut ce să facă, să fie bine. Dar este mai departe ca niciodată. Welch a murit, răspunsurile au alunecat dincolo de cunoașterea noastră.

Acum e prea târziu. Aproape dimineață. Mă gândeam că poate Reese o să se strecoare înapoi odată ce crede că am adormit, dar nimic. Doar liniște pe holuri și zgomotele coșmarurilor, zgomote cu care ne-am obișnuit deja – un țipăt aici, un suspin de plâns dincolo, și peste toate o fată plângând, care încearcă să adoarmă la loc.

Iar apoi, slab și adus de vânt, un vaiet pe tonuri joase, răgușit. Vine în valuri tremurătoare, sunetul e atât de adânc, încât îl simt în trup. N-am mai auzit niciodată ceva asemănător. Nu e mașinărie, dar nici om. Sunetul acela vine din sălbăticie.

Mă ridic și mă duc la fereastră. Lumina este albastră și crește, dar de la fereastra mea nu văd decât curtea și aripa nordică a casei. Nimeni altcineva nu se agită. Toată casa e cufundată în tăcere. Probabil, n-a fost decât ceva din pădure. Sau poate doar închipuirea mea.

Dar, nu. Se aude iar, un minut mai târziu. Mai limpede, mai prelung, cu ecou, un spațiu interior.

De-acum trebuie să-l mai fi auzit și altcineva, așa că mă îndrept spre ușă și ies pe hol. Îmi ia un pic să mi se obișnuiască ochiul și la început mi se pare că sunt singură. Dar apoi, departe pe coridor, Reese, cu părul ei desenând umbre stranii.

— Oh, scap un oftat.

N-am văzut-o de când am încheiat lucrurile între noi. Pare în regulă. Sigur că e în regulă.

Reese nu răspunde. Ține capul plecat și, când deschid gura să mai spun ceva, o văd ridicând mâna. Și-a scos bandajul de susținere, dar din paloarea pielii îmi dau seama că încă are dureri.

Atunci auzim a treia oară. Suficient de tare, de data asta, încât să aud și cum se transformă într-un mârâit gros. Orice animal ar fi ăsta, trebuie să se afle pe aproape.

— S-o chemăm pe directoare? întreb eu.

Nu mă privește, dar vocea îi sună normal când îmi răspunde:

— Nu știu.

N-am mai văzut-o pe directoare din această după-amiază, când ne-am întors eu, Julia și Carson. Probabil că încearcă să se descurce cu ce conține cutia cromată, încearcă să gestioneze pierderea lui Welch.

Cat scoate capul pe ușă din camera ei, aproape de intrarea pe hol, Lindsay stă în umbră, în spatele ei.

— Hei. Ați auzit și voi, fetelor?

— Da, răspund eu.

— Ce e aia? zice și se freacă la ochi, somnoroasă. Avem vești de la Schimbul Armelor?

Avansez mai mult pe culoar.

— Încă nu.

— E un soi de animal. Cred, spune Reese, apoi tace brusc și dă din cap spre mezaninul care dă spre holul principal. Hai să aruncăm o privire.

Mergem împreună, Cat și Reese în față, eu urmându-le alături de Lindsay. Îmi dau seama că Lindsay se uită la mine – înțelege că ceva nu-i în regulă, fiindcă Reese doarme în celălalt capăt al holului, dar din fericire nu spune nimic. Nu cred că aș putea suporta.

Străbatem mezaninul și coborâm scările. Ali este de gardă la ușă.

— Hei, spune ea când ne vede venind, cu o expresie de ușurare pe față. Ce-a fost sunetul ăla?

— Ne duceam să aruncăm o privire, spune Reese. Vine de-afară, din direcția aia.

Arată spre coridorul de sud, către colțul în care se află biroul directoarei.

— Vrei să vii? adaugă Reese.

— Nu, spune Ali repede. Eu o să mă duc pe acoperiș, să verific și cu Schimbul Armelor.

Se grăbește pe scări, lăsându-ne singure în sala mare.

Ne îndreptăm spre ușile duble, iar Cat și Lindsay se dau în spate, așteptând ca Reese s-o ia înainte, ezitând în felul acela în care o fac toate fetele, cu frică și venerație în egală măsură. Dar Reese nu poate deschide ușa, nu cu umărul rănit.

— Mă ocup eu, spun.

Reușesc să deschid cu două mâini. Mă uit la Reese, sperând la vreo reacție. Măcar un zâmbet. Măcar o privire. Dar ea se apleacă să treacă, privind în altă parte. Urmează Cat și Lindsay și, înainte de a ieși după ele, mă asigur că ușa va rămâne descuiată.

Ne reunim pe verandă și ne punem hainele, în timp ce frigul ni se strecoară în oase. Aerul este greu și încărcat, ca și cum ar fi gata să izbucnească furtuna. E dulce și aspru și-l trag în piept, privind în sus spre cerul limpede și spiralele de stele. Pentru un moment rămânem toate tăcute și aud suspinul ușor al uneia dintre noi. Iar apoi izbucnește. Acel sunet, din nou, un urlet cutremurător. Vine de dincolo de gard.

Mijesc ochiul în noapte și mă îndrept spre cărare, celelalte fete venind în spatele meu. Ar fi trebuit să-l putem zări până acum. După sunet, este un animal mare. Probabil, e greu de ratat, chiar și printre copaci.

O întindere largă și plată de gheață, cu dalele potecii crestând-o în bucăți. Gardul rezistă bine și, deasupra copacilor, deasupra întregii firi, prima scânteie a răsăritului. Dar mai este și altceva acolo, ceva întunecat care se foiește pe lângă poartă și nu pot să-l izolez de rest. Clipesc, mă uit în altă parte, apoi revin, iar Cat icnește și Lindsay spune „Sfinte Sisoe” și pe urmă contururile devin dintr-odată clare.

Blană neagră, lucioasă. Uriaș, înalt cât mine când stă în patru labe, cu umeri diformi și cap uriaș. Un urs. Pe care l-am văzut la prima mea ieșire cu Schimbul Bărcii, pe care l-am auzit în pădure după ce am abandonat cadavrul lui Welch. Doar că acum este de partea asta a gardului.

Mormăie din nou și ne împleticim una de alta, rămânem cât putem de liniștite, în timp ce aerul iernatic ne smulge din plămâni răsuflări zdrențuite.

— Ce dracului le ia atâta ălora din Schimbul Armelor? șoptește Cat. Cum a trecut ăsta prin gard?

— Pe-aici, spune Lindsay, arătând în întuneric. Uite cum!

Frica îmi arde măruntaiele, dar știu deja ce ne arată. Și sunt destul de sigură că aia e. În spatele ursului, înghițită de întuneric: poarta, larg deschisă.

Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Ar fi trebuit să verific. Dar m-am întors din Schimbul Bărcii și doar am tras-o după mine. Welch, cutia cromată, veghea din noaptea de dinainte, însă toate astea

n-ar fi trebuit să conteze. Cum am putut să ne pun pe toate în pericol în felul ăla? Cum am putut fi atât de proastă?

Eu am făcut-o. Am adus sfârșitul tuturor. Îmi pare rău, spun în gând, îmi pare așa de rău!

Ursul este mai aproape acum, merge în patru labe și amușină pământul, în timp ce se împleticește spre casă. La fiecare pas pufnește zgomotos și mușcă aerul, iar pocnetul maxilarului său se aude surd de dincolo de peluză. Văd cum i se răsucesc urechile, văd peticele din pielea lui cu blana smulsă, dezgolită, lăsând carne vie de-a lungul șirei spinării. Un strigăt de pe acoperiș și apoi o împușcătură. Glonțul trece chiar pe deasupra capetelor noastre, lovește o dală de pe poteca din față și ursul se trage înapoi. Scâncesc, surprinsă. Cineva îmi acoperă gura cu mâna, dar e prea târziu.

Ursul întoarce capul și se uită direct la mine. Îmi scapă un țipăt înăbușit. Are o jumătate de față jupuită.

Faceți zgomot, ne-a spus cândva domnul Harker. Luptați-vă. Dar aici avem de-a face cu Toxul și nu cred că regulile mai funcționează acum.

— Împușcătura nu l-a speriat, spune Reese. Însă Schimbul Armelor ar putea să-l nimerească până la urmă.

Alături de mine, Lindsay tremură. Înghesuit în celelalte fete, trupul meu pare un fir electric de-a dreptul viu. Tensiunea crește atât de mult, încât m-ai putea rupe în două, inima mi-a luat-o la goană.

— Mai dă-le o șansă, șoptesc.

O altă împușcătură, iar ursul mormăie tare. Mă gândesc că poate l-au nimerit, dar el continuă să vină spre noi.

— O să ne retragem, continuă Reese, cu voce scăzută și egală. Încet, la trei.

O iau pe Cat de mână în timp ce Reese începe să numere. Ne ținem toate una de alta și simt frisonul din trupul cuiva, în timp ce ursul sforăie și-și mută greutatea de pe un picior pe altul. Nu ne aflăm departe de casă, dar dacă alergăm o va prinde în mod sigur cel puțin pe una dintre noi.

Primul pas ne duce suficient de mult înapoi, încât să nu mai simt miasma fierbinte a respirației lui. Ne privește și încerc să nu clipesc, încerc să nu pierd contactul vizual, dar ochiul orb mă înțeapă, încordarea și întunericul, și sunt atât, atât de obosită.

— Și încă o dată, spune Reese.

Împreună, încă un pas. Nervi întinși, pumni încleștați.

Timp de o secundă totul este tăcut și-mi simt umerii cum se relaxează. Iar apoi un urlet rostogolindu-se din pământ, atât de puternic încât mă zguduie din măruntaie.

— Okay, spune Reese. E momentul s-o luăm la fugă.

Cat țâșnește prima, se smulge de lângă noi și o ia la goană. Mă prăbușesc sprijinindu-mă în palme și genunchi, țărâna aspră îmi zgârie mâinile, frigul îmi rașchetează pielea zdrențuită. Umbra se îngroașă și, când ridic privirea, îl văd venind, cu oasele lucind, cu gura deschisă și umedă. Mă invadează calmul. Tot ce am este cuțitul îndesat la brâu, nu prea util într-o luptă ca asta, dar pot să câștig un pic de timp pentru celelalte. Eu l-am lăsat să intre. O să mor ținându-l afară.

Dar Reese mă prinde de braț cu mâna ei argintie și mă ridică în picioare; are ochii sălbatici și obrajii înflăcărați.

— Mișcă-te!

Picioarele izbesc pământul, aerul îmi șterge fața, sângele pompează în vene și îl aud – ursul, ai cărui pași zguduie pământul în timp ce aleargă spre noi. Zgomotul unei împușcături, care îl ratează în întuneric, și nu mă pot uita în urmă, nu mă pot uita în urmă. Cat așteaptă la ușă, Lindsay este un pic înaintea mea. O depășesc și intru. Fiecare respirație este tot mai dificilă, frigul îmi strânge plămânii.

— Grăbește-te, strigă Cat.

Reese izbește ușa și dispare înăuntru. Cat se întinde după mine și-mi pierd controlul picioarelor, pasul mi se frânge și mă prăbușesc peste ea, o las să mă tragă în holul mare.

— Hai, Lindsay, strigă ea.

Iar Lindsay era chiar în spatele meu, jur că acolo era, dar îi aud țipătul și apoi un urlet, frânt și răgușit. Sunetul îmi zguduie spinarea, teribil, țintuindu-mă pe loc. Nu cred că o să-l uit vreodată.

Cat se proptește în ușa din față și Reese bâjbâie la încuietoare, aruncând zăvorul de-a curmezișul. Peste toate zgomotele astea, mârâieli umede și pocnet de oase. Lindsay scâncește o dată, apoi n-o mai auzim deloc.

— Ești okay? o întreb pe Cat.

N-a mai rămas deloc culoare în ea, ochii îi strălucesc, dar încuviințează din cap. Stoică și puternică, în felul în care ne învață că trebuie să fie fiicele din Marină.

— Deocamdată.

Așteptăm – slavă Domnului că încăperea nu are ferestre – și ne rugăm ca ursul să nu încerce să dărâme ușa. Zăvorul este rezistent, dar nu va ține prea mult în calea unei asemenea fiare.

— Hai să mergem, spune Reese, cât încă mai putem.

Trebuie s-o avertizăm pe directoare.

Ali năvălește de sus, pe scări, cu cele două fete din Schimbul Armelor pe urmele ei.

— Rahat, spune ea. Unde e Lindsay?

— Unde e Lindsay? zice Cat și o dă la o parte, trece pe lângă ea și o apucă pe cea mai apropiată fată din Schimbul Armelor.

Este Lauren, cea care a preluat locul lăsat liber de mine.

— Unde mama dracului ați fost? adaugă ea.

— Îmi pare rău, spune Lauren bâlbâindu-se, iar cealaltă fată, Claire, intră între Cat și Lauren.

— Nu e vina ei.

Înghite, iar obrajii i se colorează vizibil, chiar și în lumina slabă.

— Făceam cu schimbul și era rândul meu. Am adormit.

Cat îi dă drumul lui Lauren, pe care o prinsese de haină.

— Ai adormit?

Claire își ferește privirea.

— A fost un accident.

— Spune-i asta lui Lindsay, mârâie Cat.

Se face lumină la intrarea în coridorul nordic, iar directoarea intră în grabă în hol, cu capul plecat. Nu mă pot gândi la niciun loc în direcția aceea unde ar putea păstra cutia, dar ea știe casa mai bine decât mine.

— Hei, spune Reese și directoarea tresare, se holbează la noi cu ochi mari, neliniștiți.

— Fetelor. Ce se întâmplă?

Reese îi explică totul. Sunetul pe care l-am auzit, ursul, cum a reușit să intre. Nu-i spune nimic de Lindsay, nici de fata din Schimbul Armelor care a ațipit. Oricum nu mai contează acum.

Directoarea deschide și închide gura; pe limbă se vede o rană ca o carne vie, roșu-aprins; în cele din urmă, își drege vocea.

— Cum a reușit să intre?

Eu, mereu eu, provocând distrugerea acestei școli. Reese e furioasă și știu la ce se gândește, să-i spună directoarei

jumătatea mea de adevăr. N-o să protestez – dacă o face, o merit cu vârf și îndesat. Dar Reese dă din cap.

— Nu știm.

— Okay, spune directoarea mai mult pentru ea, decât pentru oricare dintre noi. Okay, okay.

Apoi se uită la mine, se uită la Reese și dispare în biroul ei.

— Ei, mare rahat! spune Reese. Acum ce facem?

Capitolul 20

Ceea ce facem este să trezim pe toată lumea. Casa n-o să țină piept de una singură și este doar o chestiune de timp până când ursul o să reușească să intre. Prea multe uși și ferestrele de la cantină, atât de înalte și desfășurate pe toată lungimea sălii, dar putem cel puțin să rămânem în viață cât mai mult posibil.

Cat și cu mine mergem la etaj, mărșăluind pe coridor din cameră în cameră, bătând la uși și trezindu-le din somn pe cele mai mici. Ni se alătură Julia și Carson și, fără niciun îndemn, încep să le mâne pe celelalte în grupuri, pe scări în jos. Lumânările luminează locul și fetele se preling în hol, cu ochii cârpiți de somn, încruntate.

Totuși, fără Welch, avem nevoie de cineva care să preia conducerea. Nu Reese, ci o persoană de care să nu se teamă cele mai mici fete. Cineva ca Taylor.

Nu știu exact care este dormitorul ei, dar le știu pe câteva dintre fetele din anul ei, cazate la capătul culoarului, separate de celelalte prin două-trei camere goale. Asta e a lui Emily și Christine, iar asta a lui Mary. Trec pe lângă ele încercând să ignor murmurul crescând care vine din holul principal, pe măsură ce fetele se adună jos.

În cele din urmă, cu câteva uși înainte de camera Monei găsesc o încăpere în care licărește anemic o lumină și dinăuntru se aude un foșnet, o mișcare. Bat în ușă, mă dau înapoi și Taylor zdrăngăne cheile în ușă și deschide, cu părul ciufulit de la bluza pe care și-o trăsese pe cap. Acolo, adânc încastrat în pieptul ei, un cordon de mușchi de grosimea degetului meu mare, care coboară pe pântec, dispărând mai jos de talia blugilor. De un albastru-șters, răsucit aproape ca o împletitură, pulsând ca și cum ar fi viu.

— Gata, ai văzut destul? mă repede Taylor.

Îmi feresc repede privirea. E vreun soi de venă?

— Scuze. N-aveam intenția să…

— Ce e?

Îmi dreg vocea:

— Nimic, doar că… avem nevoie de tine jos, în hol.

Îi povestesc despre gard, despre urs și văd cum îi fuge culoarea din obraji.

— Unde e directoarea? mă întreabă.

— S-a dus la ea în birou, dar eu…

Trece pe lângă mine în viteză, lovindu-mă în trecere cu umărul ei solid. Simt cum trupul mi se relaxează când o urmez pe scări, spre mezanin. Dacă preia conducerea, o să găsească ea ceva. O să știe ce are de făcut.

Când ajunge jos, trece pe lângă ultimele câteva rătăcite ce se adună în hol. Îi prind privirea lui Reese și văd cum ușurarea i se așterne pe față când Taylor își croiește drum prin mulțime. Dar ea fură startul. Exact ca directoarea, Taylor le ignoră pe fetele adunate în hol și o ia la fugă spre biroul acesteia.

— E-n regulă, spune Cat, venind lângă mine. O să ne descurcăm singure cu asta.

Decidem că primul și cel mai important lucru pe care-l avem de făcut este să baricadăm ușile din față. Claire și Ali conduc un grup spre clase, ca să adune băncile și scaunele rămase, orice putem folosi ca să construim o baricadă. Julia și Carson se îndreaptă spre bucătărie, căutând unelte ca să dezmembreze mesele de la cantină, fixate în podea. Chiar și Landry se implică, le ia pe unele dintre fetele mai mici în dormitoare, ca să scoată scările de la paturile supraetajate.

Iar eu, eu am prins rădăcini în pământ, am încremenit în mijlocul sălii. Timp de un an și jumătate am fost în siguranță atât cât s-a putut. Gardul, proviziile primite cu regularitate. Welch și directoarea, ca să ne țină laolaltă. Un an și jumătate, iar într-o singură săptămână eu am distrus totul.

Sarah și Lauren trag canapelele în fața ușii. Cat este prin preajmă, arătând ciudat fără Lindsay lângă ea, și mi se pare că o văd pe Julia la cantină, luptându-se cu șuruburile meselor lungi. Mă îndrept spre cantină, dar înainte de a ajunge prea departe aud o ușă care se trântește pe coridor și directoarea iese grăbită din biroul ei, urmată de Taylor.

Arată mai bine decât când am văzut-o la poartă. Are hainele netezite – linii ascuțite și pliuri proaspete, de parcă ar avea pitit pe undeva vreun fier de călcat – și părul strâns la spate într-un coc îngrijit, cărunt.

— Sus, spune ea, bătând de două ori din palme. Toată lumea, sus.

Urmează o pauză și toată sala amuțește. Nu suntem obișnuite s-o vedem așa – de obicei este departe de noi, distantă, vorbele îi erau rostite de Welch. Dar cred că asta nu mai este o opțiune.

— Ei? Acum! se răstește ea scurt și noi ne împiedicăm una de alta.

Își croiește drum printre noi și urcă până la jumătatea scărilor, de unde o putem vedea.

— În regulă, aliniați-vă! Pe ani, vă rog, și pe numele de familie.

Ne ia un minut, fiindcă a trecut mult timp de când ne-am separat în șapte rânduri. Înainte erau 14 sau 15 fete în fiecare rând, dar acum este ca și când unele dintre ele n-ar fi existat niciodată și, deși începeam alinierea de la 11 ani, acum cele mai mici dintre noi au 13 ani. Așa de multe fete sunt azi doar niște fantome, iar rândurile sunt atât de scurte și ciuntite! De aceea nu ne mai aliniem, pentru că doare prea tare.

Mă numesc Chapin, așa că sunt prima, apoi vine Reese. În spatele ei, Dana Kendrick, Cat Liao, Lauren Porter și Sarah Ross. Nu mă pot uita spre locul rămas gol la capătul rândului, acolo unde ar fi trebuit să se afle Byatt.

— Mulțumesc, spune directoarea când terminăm foiala și ne găsim locurile. Acum, așa cum se pare că ați aflat deja toate – și aud cum vocea i se frânge –, în dimineața aceasta, devreme, a fost făcută o spărtură în gard. Nimeni nu are voie să iasă din casă până nu vă anunț altceva.

Închid ochiul. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja cu vina asta zvârcolindu-se în mine. Nu cred că va dispărea vreodată.

— Ca să ne pregătim pentru situațiile de urgență, continuă ea, în această dimineață vom face un exercițiu de siguranță. Urmați-mă, vă rog!

Este ridicol. Sigur că e. Dar o urmăm pe culoarul de nord, trecem pe lângă sălile de clasă și pe lângă birourile profesorilor, dăm colțul și ne îndreptăm direct spre sala de muzică. Este uriașă, cu tavan înalt și fără ferestre, cu tribune construite de-a lungul unuia dintre pereți. Formăm din nou rândurile pe podeaua largă, goală.

Înainte, aici se aflau pupitre pentru partituri și un pian. Unele fete aveau viori pe care le aduseseră de acasă. Dar totul a dispărut de mult. N-a mai rămas decât catedra, bătută în cuie în față. Alături de mine, Cat tremură. Este frig aici, unde nu ajunge niciodată soarele.

Odată intrate, directoarea ne numără din nou. Aștept să ne explice ce are de gând, dar ea stă în fața noastră mișcându-și

buzele în tăcere și, dacă n-aș cunoaște-o mai bine, aș spune că și ea tremură. Apoi dă din cap spre Taylor, care face un pas în afara rândului.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă. Ea a fost cea care a cărat-o pe Mona în casa Harker. Am crezut că e de-a noastră, dar nu e. Este de-a lor.

— Pune mâna pe ea, spune directoarea.

Taylor vine rapid spre mine, spre mine trebuie că vine, spre mine – au aflat că eu am încălcat carantina. Directoarea trebuie să fi aflat. Dar Taylor trece de mine, cu privirea fixată asupra altcuiva.

— Așteaptă, spun eu, dar n-am timp să adaug și altceva, că Taylor își înfige mâna în coada împletită a lui Reese, înfășurând-o în jurul pumnului, și o pune la pământ.

Reese țipă, dar Taylor o trântește cu fața la pământ, prinzându-i mâinile la spate. O smucește de umărul rănit și Reese urlă ceva ce pare numele meu. Cineva strigă și o împing pe Cat, luptându-mă să ajung la Reese printr-o grămadă confuză, în timp ce Taylor o încătușează pe Reese, cu mâinile la ceafă. O văd înmuindu-se, sângele curgându-i, în timp ce ochii i se închid. Nu apuc să clipesc, că Taylor a și ridicat-o pe Reese pe umăr și se îndreaptă cu ea spre ușă. Ce naiba se petrece? Unde o duc?

— Hei, strig eu fugind după ele.

Aproape că am ajuns-o pe Taylor când cineva mă prinde de guler și mă trage înapoi, aruncându-mă la pământ. Directoarea stă aplecată peste mine, conturul ei se estompează în timp ce vederea mi se tulbură și apoi se limpezește. Reese și Taylor ies din sală și directoarea închide ușa după ele. Mă chinui să mă ridic în picioare, trag de mâner, dar aud un clinchet greu, de yală care se închide.

— Reese! strig. Reese!

Dar ele se îndepărtează pe culoar, pașii se aud grăbiți, până când dispar. De ce au luat-o? Ce o să-i facă? Julia vine lângă mine, cu îngrijorarea întipărită pe față.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu. Nu știu, rahat, eu…

Brusc, deasupra noastră se aude un fâsâit, și stropitoarea sistemului de siguranță pornește cu un bolborosit. Este un fel de ceață, ușoară și aderentă. Mijesc ochiul sub ea, îmi simt părul

încărcându-se cu umezeală. Prea densă ca să fie doar apă, cu un miros prea clar, prea chimic.

Ce naiba e asta?

Dar știu. Este chestia din cutia cromată. Carson, Julia și cu mine am cărat-o până aici, cu mâinile noastre. Noi am semnat certificatul de deces, ne-am pus capetele în ghilotină și i-am înmânat directoarei securea.

În jurul meu, fetele își acoperă capetele cu hainele, în timp ce ceața se îngroașă într-o negură, murmurul crește. Cineva începe să tușească și e tot mai greu să vezi ceva, tot mai greu să gândești. De gene îmi atârnă stropi mici, lumina mi se împrăștie în privire și-mi trec palmele peste față. Le ridic aproape lipicioase, pielea palidă, bolnăvicioasă, se înmoaie și-și pierde culoarea sub pâcla aderentă. Pieptul mi se încarcă, astupat de vată, și cu cât respir mai profund, cu atât mai puțin aer pot trage în piept.

Trebuie să ieșim de-aici. Trebuie să ieșim de-aici *acum.*

Ușa este nouă de tot, montată acum câțiva ani, cu un pătrat mare de sticlă încastrat, dar armat cu sârmă, pentru siguranță. Știu că directoarea a încuiat-o, dar încerc oricum clanța. Mă arunc cu toată forța asupra ei, însă nu cedează.

— Uite-aici, spune Julia, cuțitul meu.

Mă dau la o parte și ea se ghemuiește în fața ușii, scoate cuțitul de la brâu și începe să mesterească la yală, încercând s-o deschidă.

Panica a atins o tensiune aproape electrică. Nu doar în noi, ci peste tot, stârnind haosul. Abia dacă mai pot gândi în mijlocul țipetelor, abia dacă mai pot vedea prin ceață. Îmi leg zdravăn bluza peste gură și respir prin ea. La început ajută. Îmi simt mintea mai limpede și gândurile-mi revin, dar este prea multă substanță toxică, încă ne stropește din stropitoarele din tavan și nu are unde să se ducă, decât în trupurile noastre.

Acesta este momentul când se prăbușește prima fată. Iute, mai trece o secundă și cade și a doua, contorsionată într-o poziție nefirească, cu ochii deschiși și privirea fixă.

— Oh, Dumnezeule, spune Cat, apoi se prăbușește și ea.

— Julia, spun, trebuie să te grăbești.

Sarah se apleacă asupra lui Cat și o scutură de umeri. În cealaltă parte a sălii, o fată scundă și slabă moartă s-a cuibărit

în brațele lui Landry. Cineva plânge, cineva țipă, și, dacă o să mai stăm mult aici, nu o să mai rămână nimic de noi.

— Nu merge, spun eu, cu respirația prea scurtă, prea superficială. Nu putem sparge geamul?

Julia se ridică; pare sfârșită.

— Cu ce?

Și are dreptate. Nu e nimic aici, nici măcar un pupitru pentru partituri, iar armătura de sârmă probabil că va zgâria mâna celui care va încerca să spargă geamul. Dar asta poate că este ultima opțiune care ne-a rămas. Am capul încețoșat și mi se întunecă privirea. Nu mai am mult până o să leșin. Trebuie să ne mișcăm repede.

Îmi scot haina și o înfășor în jurul mâinii stângi, strângând materialul în pumn. Știu că o să doară, dar pâcla îmi arde plămânii și e acum ori niciodată.

Lovesc sticla, o lovesc tare, o dată, de două ori, iar și iar.

Până la urmă se face zob. O secundă după ce o sparg nu simt nimic în afara valului rece de aer proaspăt, dar apoi mă pocnește durerea, care-mi explodează în mână și mă aruncă în genunchi. Mă târăsc spre ușă, îmi bag cealaltă mână pe gaura din geam și bâjbâi după încuietoare. Metalul se răsucește în strângerea mea alunecoasă și-mi spun că o să mi se facă rău.

Mă las pe mâner. Lumea se înclină sălbatic. Ușa se dă de perete și deasupra mea este un câmp cenușiu, vălurit, încețoșat. Nu-mi mai simt mâna și închid ochiul, mă las să cad pe podea.

— Hei, hei! Haide, acum!

Mă lupt să rămân trează. Julia îngenunchează lângă mine.

— A mers? mormăi eu.

— Este okay, spune ea. Aerul se curăță. Haide, ridică brațul. Cred că trebuie să-l ții sus. Sângerezi cam tare.

Îmi ridică mâna, ținându-mă de cot, și desface haina de pe pumnul meu zdrobit. Am impresia că-mi jupoaie pielea, dar nu-i nimic, doar mai multă durere, în condițiile în care am suferit deja prea mult.

Imaginea restului încăperii se limpezește iar și încep să văd în jur. Noi, toate, prăbușite și împrăștiate acolo unde am căzut. Julia și cu mine lângă ușă, celelalte răspândite prin toată sala. Absolut toate, unele mai treze decât altele și începând să se agite, dar toate cu același nimic neclar în spatele ochilor.

— Afară, le spun. Trebuie să ieșim din sala asta.

Încetul cu încetul, dispozitivele din tavan încetează să mai stropească și Julia mă ajută să-mi adăpostesc mâna la piept, în timp ce mă ridic în picioare. Cioburi de sticlă, pete de sânge pe podeaua ca o tablă de șah. Le văd pe fetele rămase în viață târându-și trupurile pe lângă mine, spre hol, și mă clatin în urma lor.

Cum a putut directoarea să ne facă așa ceva? După tot acest timp, după toate lucrurile cărora le-am supraviețuit, cum a putut să ne abandoneze tocmai acum?

Capitolul 21

Șaisprezece decese. Facem bilanțul în holul mare, departe de ceea ce a lăsat gazul; Julia îmi bandajează mâna cu fâșii de material rupte din haina unei fete moarte. Le-a lovit mai ales pe cele mici, din primul an n-a rămas decât Emmy, dar a murit și Dara, din anul meu, și încă trei cu un an mai mari. Le aliniem trupurile și le închidem ochii.

Când terminăm, toată lumea e tăcută, numai zgomotul plânsului înăbușit sparge tăcerea. Am rămas cam patruzeci și ni se pare că suntem atât de mici! O văd pe Emmy stând lângă trupurile fetelor din anul ei, pieptănându-le cu degete grijulii, și inima mi se strânge în piept.

— Asta e opera directoarei, spune Cat, și vocea i se frânge. Ea ne-a făcut asta. N-o s-o lăsăm să scape ușor, ne-a ucis prietenele. A încercat să ne ucidă pe toate.

— Și ce-o să facem? spune Lauren.

Mă uit spre locul în care stă, lângă trupul prietenei ei, Sarah.

— S-a dus, zice Lauren.

— O s-o găsesc, le spun, ignorând durerea care-mi pulsează în mână. Trebuie s-o găsesc. Dacă o găsesc pe ea, o găsesc și pe Reese. Iar Reese depinde de mine.

— Și apoi ce? râde Lauren gâjâit. O omorâm?

— Da, spune Cat. Exact asta o să facem.

Se aude un murmur de aprobare, la început timid, dar apoi devenind tot mai puternic, dar Lauren scutură din cap.

— Încă mai avem un urs afară. Poarta e deschisă. Casa asta e terminată și la fel suntem și noi. Nu pentru asta ar trebui să ne facem griji?

Cat începe să țipe și încăperea explodează de zgomot. Mă uit spre Julia, care nu spune niciun cuvânt. Și-a trecut brațul în jurul lui Carson, care își ține capul îngropat în curbura gâtului ei. Ea și-a păstrat fata. Eu le-am pierdut pe amândouă ale mele.

— Hei, spun ușor, tu ce crezi?

Julia se uită cum se ceartă Cat și Lauren și apoi își întoarce iar privirea spre mine.

— Du-te și găsește-o pe Reese, spune ea. Reese nu are timp de chestiile astea.

Îi zâmbesc recunoscătoare, o strâng ușor de mână și apoi mă retrag pe nesimțite spre ușă. Fiindcă nimeni nu-mi acordă nicio atenție, mă strecor afară și ies pe coridor. Mă grăbesc înapoi

spre sala mare cu pași inegali și cu mintea încă limpezindu-mi-se după ceață. Mâna stângă îmi pulsează în ritm cu bătăile inimii, sângele încă mi se prelinge prin bandaje și știu că niciodată nu mi se va mai îndrepta și că nu o s-o mai pot îndoi ca înainte.

Pe ferestre ziua se arată strălucitoare, senină și, dacă ascult cu atenție, pot auzi ursul chiar dincolo de ușă, cu respirația lui chinuită și tăioasă. Trebuie să fi terminat cu trupul lui Lindsay. Și acum vine pentru noi, restul.

Există doar câteva locuri destul de sigure pe care directoarea să le folosească pentru a o ține pe Reese. Unul dintre ele este biroul ei, dar văd de aici că ușa e deschisă, deci nici nu mă mai obosesc să verific. Așa că nu-mi rămâne decât să alerg la etajul al doilea, cu fiecare pas mai sigur decât cel dinainte. Directoarea a încercat să mă doboare și nu a putut – n-o s-o las nici s-o ia pe Reese.

Aici, ușa de la scara spre infirmerie. Este întredeschisă, bălăngănindu-se ușor, ca și cum cineva tocmai ar fi trecut pe acolo. Dar nu aud pe nimeni sus, la etajul al treilea. Poate că Taylor și directoarea stau în așteptare, gata să mă lege ca pe Reese. N-am prevăzut asta, n-am niciun plan. Nu mi-a mai rămas nimic. Încep să urc sprijinindu-mă bine de zid, căci durerea din mână se înrăutățește.

La infirmerie este întuneric, ușile închise blochează lumina soarelui de dimineață. Ultima dată când am fost aici o căutam pe Byatt și simțeam că răspunsurile tocmai mi-au scăpat printre degete. Acum le am – știu că au dus-o de pe insulă și știu că Welch era băgată rău în toate astea –, iar asta a secat dorința de luptă din mine. Acum nu mai am nevoie de adevăr. Nu vreau decât să trăiesc.

Nu te poți ascunde nicăieri pe culoarul îngust. Cred că sunt singură aici. Mă împleticesc de la ușă la ușă, încercând să aud ceva, orice. Până aici, la ultima ușă de pe coridor, camera în care am găsit acul și ața lui Byatt. Zăvorul este pus și dinăuntru vine un sunet înfundat, ca arcurile unei saltele.

Reese.

Încet, îmi spun în gând. Dacă este acolo, ar mai putea să fie și altcineva. Mă întind pe podea, cu ochiul stâng lipit de pământ. Pot vedea pe sub ușă, prin spațiul de doi-trei centimetri. Zăresc

picioarele patului și ceea ce pare a fi un scaun tras lângă el. Nici urmă de directoare sau de Taylor.

Încep de sus, demontez șuruburile unul câte unul. Sunt înfipte adânc în perete și, pentru că lucrez numai cu mâna dreaptă, trebuie să-mi folosesc toată puterea ca să le deșurubez. Abia termin cu primul și aud. Încet, abia perceptibil.

— Hetty?

Îmi apăs fruntea pe ușă. Ea e. Chiar ea e.

— Hei! Ești bine?

O clipă de tăcere, apoi:

— Așa cred.

— Ce ți-au făcut? Ce vor de la tine?

— Voiau… spune ea pierzând șirul de parcă ar fi beată. Voiau o cale să scape de pe insulă.

Lovitura la cap încasată în sala de muzică trebuie s-o fi amețit, fiindcă vorbește ciudat, ca și când nu s-ar afla aici. Trag de următorul piron și acesta abia se mișcă.

— Rezistă, îi spun. Te scot eu de-acolo.

O aud trăgând aer în piept și mă gândesc că se pregătește să spună ceva, când cineva, cineva care nu e Reese, îmi rostește numele de undeva, de pe culoar.

Taylor.

Mă răsucesc încet. Conturul îi este estompat de întunericul de pe culoar, dar este acolo. Privindu-mă.

— Dă-te înapoi, spune ea. Îndepărtează-te de ușă.

— Taylor?

Face câțiva pași spre mine și acum îi pot vedea fața, văd încăpățânarea încleștată a maxilarului ei și cuțitul de la brâu. Mă întorc mai mult spre ea, asigurându-mă că-mi vede bandajul improvizat de pe mână. Dacă se gândește că nu sunt o amenințare, poate că o să găsim o cale să ieșim din asta.

— Nu voiam decât să-i vorbesc, mint eu. Să mă asigur că este în regulă.

— Nu te cred.

Are vocea plată, aspră.

— Am spus să pleci din fața ușii, repetă ea.

— Este bine? Măcar asta îmi poți spune?

— Dă-te înapoi! În momentul ăsta!

Taylor fusese de-a noastră. Dincolo de toate astea, trebuie să-i pese, măcar un pic. Dacă aș reuși s-o mai presez puțin, poate că o s-o fac să cedeze. Poate că o să primesc o altă șansă.

— Ce i-ați făcut? De ce ați vrut-o? Spune-mi și plec. Ne putem preface că n-am fost niciodată aici.

Taylor scutură din cap.

— Știi că nu te pot lăsa să pleci, Hetty.

Îi zâmbesc cât de convingător pot.

— Ba sigur că poți. Poți face orice vrei.

— Asta și fac.

Mai face un pas spre mine.

— Directoarea și cu mine o să plecăm de pe nenorocita asta de insulă. Și dacă știe cineva cum se face, e prietena ta.

Îmi amintesc ce a spus în casa Harker, în noaptea aceea. Cum a spus că a părăsit Schimbul Bărcii pentru că meritățm mai mult. Ce vorbe de rahat! Pentru asta a făcut de fapt tot ce a făcut, de aia a pocnit-o pe Reese, de aia ne-a lăsat în sala aceea, să murim. Ca să scape.

— Chiar crezi că te vor lăsa să pleci? Marina și CCEP?

Nu poate fi atât de naivă. Eu am fost așa și uite ce s-a întâmplat. Ridică din umeri:

— Nu contează. N-o să rămânem aici.

— Dar noi, celelalte?

— Așa m-am săturat de întrebarea asta! mârâie Taylor. Dar cu mine cum rămâne, hm? Cum rămâne cu mine?

Nu pot concura cu acest argument, nu pot trece de vina pe care o simt în stomac.

— Ascultă, nu mă poți omorî, pur și simplu, îi spun, în schimb.

Taylor pufnește, dar îi zâmbesc așa cum ar face-o Byatt.

— Vrei o cale de a pleca de pe insulă. Vino cu mine – o s-o găsim împreună.

Încă un pas spre mine.

— Minți!

— Nu mint, nu mint, promit!

Dar Taylor nu mă mai ascultă și duce mâna spre cuțitul înfipt la brâu.

— Lasă-l acolo! Haide, nu e nevoie s-o faci, îi spun.

Dar tonul meu mieros deja își pierde din vigoare.

Mâna îmi tremură când o întind spre ea, încercând s-o îndepărtez.

— Ba da, e nevoie!

Trebuie să plec chiar acum. Dar îmi blochează drumul și nu am cale de scăpare, iar Taylor se repede să mă prindă.

Capitolul 22

Repede, atât de repede se tulbură totul! O văd repezindu-se spre mine, văd albul mâinii ei și albul cuțitului ei și nu știu care e care, așa că apuc ce e mai aproape de mine, ca să îndrept celălalt obiect în direcția opusă. Mă las greu pe piciorul ei.

Taylor îmi zdrobește nasul cu umărul și mă proptesc cu spatele de perete; durerea explodează în mâna rănită, am părul în ochi, sângele din gură mă pătează peste tot, pe obraji și pe ochi. Cuțitul îi țâșnește înainte și o trag mai aproape, apăs lama cu latul spre mine, ca să nu-l poată folosi, și ea încearcă să-l răsucească, încearcă să-l tragă de-a curmezișul meu, încearcă să-mi deschidă un canion în piept așa încât... nu-mi ia mult, eu doar... mă înclin și împing... și intră atât de ușor! Ca și cum Taylor asta ar fi așteptat.

— Oh, Doamne, spun. Oh, Doamne!

Se smulge din cuțit. Cade. Cuțitul cade și el. E sânge peste tot și nu știu cum să-i opresc sângerarea.

— Hetty!

Nu știu dacă ar putea-o opri ceva. Ochii i se închid. Se zvârcolește și tremură, în aer se aude cum se îneacă, o mână prinde ceva imaginar și cealaltă este apăsată pe coaste. Și Taylor este Welch, iar Welch este domnul Harker, și totul se întâmplă iar și iar, neîncetat.

O voce în spatele meu, de altundeva.

— Hetty! Hetty!

Nu pot să mă mișc. Nu pot să respir. Sângele a ajuns aproape de tocurile ghetelor mele. Poate că, dacă stau aici suficient de mult, o să se strecoare pe la cusături, prin șosete, și o să-mi ajungă și la piele. Pata asta n-o voi putea șterge niciodată.

— Vino și descuie ușa, spune Reese.

Reese.

Ghetele lipăie când mă ridic călcând în pata de sânge, și sar peste picioarele lui Taylor. Reese îmi rostește iar numele, ferm, acoperind lipăitul, acoperind bolborositul și clipocitul sângelui care îi curge lui Taylor din gură.

Îmi ia câteva încercări ca să deșurubez toate piroanele de la ușă; umărul mă înțeapă, dar ridic zăvorul și reușesc s-o deschid.

Patul este gol, salteaua, pătată cu stropi de sânge. Pe scaun se află o stație de emisie-recepție și una de radio, iar alături de ele un cuțit sclipește în lumina soarelui care intră pe fereastră.

Marginile lamei sunt acoperite de sânge și aproape că nici nu vreau să mă uit, pentru că ce ar putea cineva să-i facă mai mult de-atât? Însă iat-o, așteptând într-o parte. Reese, cu părul ei strălucind lunatic și cu umărul ei scrântit, cu o vânătaie înflorindu-i pe obraz.

— Okay, spune ea și-mi prinde obrazul în mâna argintie, apăsându-și degetul mare pe colțul gurii mele. Okay.

— N-am vrut… încep eu, dar asta e tot ce pot spune.

— N-ai avut încotro, îmi răspunde.

Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, știu că așa ar trebui, dar simt cum fierea îmi urcă în gât.

— Acum trebuie să plecăm, spune ea.

— Și ce să facem? Nu putem scăpa de-aici.

— Pas cu pas, okay? Deocamdată trebuie doar să mergem jos. Atâta tot. Și apoi o să ne gândim cum să rezolvăm.

— Da, răspund.

Și apoi, pentru că o văd privindu-mă încă, așteptând încă, încerc din nou, cu mai multă convingere:

— Da.

Mă lasă să închid ochiul pe drumul spre ieșire, ca să nu mai văd trupul lui Taylor, și-mi spune să mă țin de ea când mă conduce pe coridor.

— Ce ți-au făcut? o întreb.

Tot văd în minte cuțitul acela.

— Nimic, îmi răspunde cu o voce aproape calmă, dar nu-și poate stăpâni tremuratul. Am o senzație de rău, mi se răscolesc măruntaiele.

— Și ce-au făcut după ce n-au făcut nimic?

Reese nu răspunde. Dar când deschid ochiul văd sângele picurând prin rupturile ghetelor ei. Și fiecare pas este ezitant, ca și când și-ar proteja unul dintre picioare, încercând să nu lase să se vadă. Ca și cum i-ar fi înfipt cuțitul în tălpi.

Îmi scot imaginea asta din cap. Dacă o las să se îngroape prea mult în mintea mea, o să mă distrugă din interior.

Ajunse în capul scărilor, ezităm din cauza zgomotului de jos, care urcă până la noi. La parter, fetele s-au apucat iar să baricadeze ușa. Directoarea a încercat să le-mpiedice, dar ele n-au lăsat-o. Și, deși nu vorbim despre asta, știu că ne întrebăm amândouă pe unde o fi. Oare au găsit-o fetele? Sau o să ne

prindă și o s-o închidă iar pe Reese? De mine nu-i pasă, dar Reese știe insula de parcă ar fi Raxter transformat în ființă de carne și oase. Directoarea n-o s-o lase să-i scape din mână dacă poate fi de ajutor.

Undeva, în sala principală, se aude un trosnet și cineva țipă. Ecoul crescând al unui vaiet de panică se ridică până la noi. Un alt pocnet teribil. Este un sunet greu, ca și cum cineva ar izbi în ușă. Brusc, vaietul acela pulsând ricoșează prin ea.

Ursul, încercând să intre. Cu Toxul în trup, nu se va opri până când nu va avea ce dorește.

— Haide, spune Reese.

Alergăm pe scări în jos și încerc să nu mă gândesc la urmele de tălpi pe care le las în spate, după ce am călcat în sângele lui Taylor. Când năvălim la mezanin, pulsul îmi bubuie în urechi. Sala mare se vede sub noi, fetele strigă. Julia răcnește ordine spre ele. Cineva plânge cu suspine ușoare, abia auzite.

Ne grăbim în jos, pe scara principală, în mijlocul haosului. Ușile din față se cutremură când ursul se izbește în ele cu toată greutatea, ca să intre. Două fete ne urmează jos, venind dinspre etajul al doilea, de unde cară împreună un fișet. Câteva sunt ghemuite lângă canapelele împinse de-a latul ușilor, împingându-se în ele ca să le țină pe loc.

— Hetty, strigă Julia când ne vede, stând lângă baricadă, supraveghind operațiunea. Ai găsit-o!

Venim lângă ea, dându-ne repede la o parte din drum când trec pe lângă noi fetele care duc fișetul.

— Ce se întâmplă? întreabă Reese. Nu făcea așa înainte.

Julia încuviințează.

— Trebuie să fi simțit mirosul. Sângele lui Hetty, din sala de muzică.

Bandajul mi s-a înroșit, dar asta e nimic în comparație cu tot sângele ăla de sus, îmi spun.

— Rahat, zice Reese, uite!

Îi urmăresc privirea spre ușile din față, care au început să se îndoaie. Zăvorul industrial, restaurat și sigur, cedează pe măsură ce ursul se aruncă în ușă, iar și iar. Zgomotul pare o bătaie de inimă și ușile se cutremură, încordate în piroanele lor.

— Înapoi, spune Julia și apoi strigă, în timp ce ușile zăngănesc în balamale: Toată lumea înapoi!

Zăvorul cedează și ușile se lovesc de perete. Soare rece, vânt suflând înăuntru. Fălci osoase pocnind. Canapeaua, banca se despică, se spintecă precum un șrapnel, iar ușile se rup din balamale, cad trosnind și îngroapă fetele dedesubt. Țipete. Aud țipete și iată silueta uriașă, urletul cutremurând cerurile, în timp ce ursul înaintează.

— Aripa sudică! strigă Julia. Mergeți în aripa sudică! Toate cele care încă mai sunt pe picioare o iau la fugă. Sunt înțepenită în loc, privind ursul care o fixează pe micuța Emmy cățărându-se din ruine, pe palmele și genunchii însângerați.

Cel puțin, asta pot să fac.

— Hetty, spune Reese. Nu!

Dar alerg, trec în fugă pe lângă Cat și sar peste ce a rămas dintr-o canapea.

— Emmy! strig.

Ursul ridică ochii, își fixează privirea putregăioasă asupra mea și Emmy se împleticește spre mine, cotul i se izbește cu un trosnet de fluierul piciorului meu. Îmi arunc brațul bun în jurul taliei sale și o ridic.

— Du-te, îi spun, du-te. Sunt în spatele tău.

— Grăbește-te! o aud pe Reese strigând.

Fac un pas lent înapoi, stând între urs și Emmy, în timp ce ea o ia la fugă spre un loc mai sigur, dar ursul pocnește din fălci și instinctele mi se trezesc la viață. Mă întorc, sprintez spre aripa sudică, adrenalina e clară și răcoroasă și mă simt mai mult decât eu însămi. Mă mișc repede, Reese mă așteaptă la intrarea pe coridor. Au lăsat ușile deschise.

— Intră, intră, spune ea.

Mai arunc o ultimă privire peste umăr și fac ultimii pași. Ursul miroase cadavrul unei fete căreia i-a ieșit prin ochi un lemn ascuțit, în urma dezastrului.

Reese mă grăbește mai departe pe coridor, către grămada care așteaptă, în timp ce Julia și Cat închid ușile duble, sigilând aripa sudică de restul casei. Fetele s-au împrăștiat deja prin săli de clasă și birouri, aruncând pe culoar bănci cu care să construim o altă baricadă.

Cât timp mai putem face asta? Cât de mult timp, înainte ca următoarele uși să cedeze și ele? Atunci ce o să facem?

Ușile de la capătul holului nu reușesc să înăbușe prea bine sunetele pe care le face ursul în furia lui, respirând sacadat și

mormăind, strigând la noi. Emmy s-a ghemuit lângă zid, îngrijindu-și buza spartă și pigulindu-și palma sfâșiată. În jurul ei, mai multe fete înfometate, singure și muribunde. Este vina mea. Eu am creat lumea asta pentru noi.

— Există vreo cale de ieșire? întreb. Nu i-ai spus directoarei, dar spune-mi mie, Reese. Putem ieși de-aici?

Mă privește câteva secunde lungi și apoi oftează.

— Așa cred, da.

Oare e serioasă? O trag mai departe de celelalte.

— De ce dracului n-ai folosit ieșirea aia până acum?

— La început m-am gândit că n-aș putea trece de gard, spune ea, evitându-mi privirea. Apoi am putut, dar locul ăsta e toată viața mea.

Înghit cu greu, clipesc ca să alung în întuneric imaginea fugitivă a chipului domnului Harker, ochii lui goi și dinții înnegriți.

— Și acum?

Ridică din umeri.

— Acum mi-ai cerut-o tu.

Capitolul 23

Nu observă nimeni când ne îndepărtăm de grup și pornim pe culoar spre bucătărie. Acolo este o ușă, o ieșire de urgență pe care n-o folosește nimeni, doar pentru cazul în care ar mai funcționa încă alarma, dar nu are niciun sens să ne mai facem griji pentru asta.

Trecem pe lângă biroul din colț al directoarei, când mă opresc brusc din drum. Înainte, ușa era deschisă, dar acum este închisă. Printr-o crăpătură văd o cutie cu mâncare și apoi cineva se deplasează, blocându-mi vederea. Trebuie să fie directoarea. Își depozitează provizii, provizii de care vom avea nevoie dacă plecăm de la Raxter.

Ușa nu este încuiată, dar când încerc s-o deschid se lovește de ceva dinăuntru și se oprește.

— Scuză-mă, spune cineva dinăuntru, cu voce indignată, în mod sigur directoarea. Nu ai voie aici.

Aproape că mă bușește râsul. De parcă asta ar mai conta în vreun fel. Încerc din nou și dau un brânci la ușă cu umărul, iar aceasta se crapă ușor. Clipesc, ajustându-mi privirea la soarele ce pătrunde pe ferestrele înalte ale biroului; o văd pe directoare profilându-se în lumină, cu umerii căzuți și cocul dezlânat.

Stă lângă un bax de sticle de apă și, lângă ea, stivuite de-a lungul biroului vechi, masiv, se află vrafuri de cutii pe care le recunosc – alimente, provizii, toate furate din cămară, toate furate de la noi. Printre ele, amestecate, sunt pachete medicale de tipul celor pe care obișnuia să ni le trimită Marina. Truse micuțe de prim ajutor, teancuri de hârtii, înregistrări de la infirmerie și răcitoare, de asemenea, de tipul celui pe care l-am găsit în pădure.

De cât timp aduna toate astea? De cât timp își purta de grijă doar ei?

Trec în fața lui Reese, pentru că n-o s-o las iar s-o ia, n-o s-o las, dar ea mă dă la o parte și, după încă o privire spre directoare, e limpede de ce. Ochi injectați, degete tremurând. Un râs nervos, sacadat, în timp ce-și face de lucru cu tivul bluzei.

— Fetelor, o să vă rog să plecați, spune directoarea.

Îi aud fisurile din voce. Îi e frică. Frică *de noi.*

— Ce se petrece aici? o întreb. Ce faci cu toate astea? Astea sunt ale noastre.

Își trece mâna peste pantaloni, culege un fulg de sânge întărit de sub unghii, de parcă nu i-ar țâșni din gură puroiul ăla roz, lucios.

— Nimic. Doar făceam inventarul.

Furia mă invadează ca o maree, năvălește în mine până când mă îneacă.

— Nimic? Așa cum tot nimic a fost și în sala de muzică?

Reese se întinde spre mine, dar îi dau mâna la o parte și mă reped înainte. Directoarea se dă înapoi, spre zid, și trebuie să-mi adun toate puterile ca să-mi păstrez controlul și să nu mă duc după ea.

— Ne-ai încuiat acolo! strig la ea. Ai încercat să ne omori.

— Nu, spune directoarea, privind când într-o parte, când într-alta. Nu, nu. Nu-i deloc așa. Încercam doar să vă ajut, spune ea, zâmbindu-mi timid. Pentru asta sunt și toate aceste lucruri.

În spatele meu, Reese lasă să-i scape un hohot scurt.

— Nu minți! Dacă voiai să ne ajuți, trebuia să fi început cu mult timp în urmă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Oh, haide!

Mă dau înapoi și o las pe Reese să vină în fața mea; chipul ei este luminat de un fel de fior rece.

— Nu suntem decât noi aici. Poți recunoaște.

Însă directoarea nu răspunde, iar Reese dă din cap.

— Să-ți spun ce cred eu, atunci. Cred că ai plănuit dintotdeauna să ieși de-aici. Cred că ai avut de la început un plan de evadare bine stabilit. Să fie acolo, în cazul în care nu reușesc să găsească un tratament, nu-i așa? Dar te-au abandonat și de-asta aveai nevoie de mine.

— Nu a fost așa.

— Atunci, explică-mi!

— Știam de câțiva ani că se întâmplă ceva, se bâlbâie directoarea. Vremea era așa de călduroasă iarna și irișii continuau să crească, iar ei ne-au întrebat – cei de la Camp Nash, Marina și CCEP –, dar doar fiindcă voiau să aibă acces aici. Doar să testeze câteva lucruri, ici și colo. Dar nu ne-am așteptat la ceva de genul Toxului. Credeți-mă: nu ne-am gândit niciodată – eu nu m-am gândit niciodată – că se va întâmpla așa ceva.

Este o minciună și ne dăm seama amândouă de asta. A știut. A știut că ceva era în neregulă înainte de apariția Toxului. Și ne-a ținut aici oricum.

— Vrei să spui că nu te-ai gândit niciodată că o să te pună și *pe tine* în pericol, spune Reese. Dar noi, restul, eram un risc pe care merita să ți-l asumi, nu-i așa? Tata a spus întotdeauna că îți doreai lucrurile greșite, întotdeauna a spus să nu am încredere în tine, iar acum știu de ce.

Om după om prăbușindu-se sub greutatea acestui loc, minciună după minciună, și m-am săturat de asta. M-am săturat de confruntările astea, de secretele țâșnind din noi ca sângele. Mă întind, o prind pe Reese de haină și trag până când o fac să se uite la mine.

— Haide, îi spun. La început nu sunt sigură că m-a auzit și apoi se schimbă ceva în expresia ei, se îmblânzește, ca și când s-ar întoarce dintr-un alt loc.

— Hai s-o lăsăm cu dezastrul pe care l-a făcut.

Reese scutură din cap.

— Ar fi putut să ne salveze. Ar fi putut să arunce gazul ăla în nenorocitul de ocean.

Da, știu. Și eu aș fi putut face la fel.

Trag adânc aer în piept, ignorând senzația de rău din stomac.

— Dar acum ne putem salva noi singure. Te rog, Reese. Hai să mergem.

Îi aruncă o privire directoarei, care tremură, privindu-mă cu ochi mari, neajutorați.

— Dacă mișcă un singur nenorocit de mușchi, jur că…

— N-o să miște, îi tai eu vorba. Bine?

— N-o să mișc, spune directoarea, dând disperată din cap.

Reese oftează și se eliberează de tensiune. Îi cad umerii, își lasă capul în față.

— Caută niște mâncare, spune ea încet. Eu iau apa.

— Mulțumesc, îi spun. O să ne mișcăm repede, promit!

Directoarea stă lipită de perete, cu palmele deschise și goale, așa că mă întorc cu spatele la ea și o las pe Reese s-o privească, dacă dorește. Lângă rafturile de cărți aliniate la perete este un rucsac de pânză în care sunt deja un pistol și câteva cutii de muniție. Apuc pistolul, îi verific piedica și i-l dau lui Reese. Poate că are umărul rănit, dar n-am mai tras niciodată până acum cu

pistolul, iar ea va fi cea mai bună trăgătoare. Cu puțin noroc o să-și amintească ce am învățat-o despre schimbarea posturii.

Își îndeasă pistolul la brâu, în blugi, și se ghemuiește lângă baxul cu sticle de apă. Învelișul de plastic fusese rupt și câteva sticle se răsturnaseră pe podea.

— Tu le iei pe astea, spune ea, dând din cap spre cutia de lângă mine, plină cu pachete de pesmeți și carne uscată. Eu o să iau câteva rachete de semnalizare de la marină. Și una dintre trusele astea de prim ajutor.

Încarc în rucsac cât de multă mâncare pot. Este ciudat – la fundul cutiei se află un strat de hârtii, de parcă directoarea ar fi împachetat o parte din dosarele școlare. Le scot și le frunzăresc, Reese uitându-se peste umărul meu, dar sunt scrise cu litere mici, iar ochiul mă înțeapă, disperat după un pic de odihnă, așa că mă mulțumesc să le îndes adânc în rucsac. O să ajungem la ele mai târziu.

Reese se întoarce la sticlele cu apă, însă câteva minute mai târziu o aud strigându-mă și mijesc ochiul spre ea. Are în mână o sticlă, cu capacul desfăcut.

— Ce e? o întreb.

— Era deja deschisă. Sigiliul este rupt.

Mi-o imaginez pe directoare când am intrat noi, cum stătea lângă acea cutie. Avea ceva în mână. Ridic privirea spre ea și încerc să-i văd ochii, dar se uită fix înainte.

— E doar asta? întreb.

Reese mai ia una din țiplă și răsucește capacul.

— Și asta e la fel.

Mă târăsc spre ea și alegem la întâmplare dintre ele. Fiecare sticlă e la fel, capacul se deschide ușor, sigiliul este deja rupt.

— Rahat, spun eu, dar Reese e deja în picioare, înaintând spre directoare.

— Ce-ai făcut? o întreabă ea blând.

Podeaua de sub genunchii mei este udă, apa mi-a îmbibat blugii. Directoarea le-a făcut ceva. Dar ce?

Ridic în lumină una dintre sticle. La început nu văd, dar apoi… iată-le. Grăunțe de pudră fină, neagră, adunându-se la fund.

Reese țâșnește când trec pe lângă ea. Directoarea se ferește, speriată, dar îmi înfig degetele în buzunarul pantalonilor ei și o trag spre mine. Am dreptate, știu că am, și aș vrea să fiu

surprinsă, dar se întâmplă același lucru, iar și iar. Totul este același lucru, repetat la nesfârșit.

— Hetty, spune Reese, ce e?

Directoarea se luptă să scape de mine, dar îmi înfig umărul în pieptul ei și fac tot ce pot ca s-o imobilizez.

— Verifică gloanțele, îi spun lui Reese. O să vezi.

— N-am vrut să fac rău nimănui, se apără directoarea. Voiam doar să ajut.

— Oh, o aud pe Reese din spatele meu și, fără să mă uit, știu ce a descoperit.

Unele gloanțe sunt deja crăpate, golite de praful de pușcă în felul în care ne învățaseră să facem fetele mai mari din Schimbul Armelor. N-am știut niciodată de unde am aflat, de fapt, ce-i poate face un pic de praf de pușcă unui trup contaminat de Tox. Nimeni nu mi-a răspuns, când am întrebat. Dar știu că este o moarte lentă, ca somnul, dacă somnul te îmbată de durere.

— L-ai pus în apă, nu-i așa? o întreb aplecându-mă atât de mult spre ea, încât o împroșc pe obraz cu stropi de salivă.

Îmi prinde fața în palme înainte să mă pot da înapoi și mă privește în ochi cu o expresie blândă, chiar și când strânsoarea i se întețește.

— Trebuie să mă asculți, îmi spune. Acum, ăsta e cel mai bun lucru pentru voi.

— Las-o în pace, spune Reese, dar directoarea o ignoră.

— Ei sunt pe drum, Hetty. Au decolat deja de pe portavion.

Vocea i se frânge, răgușită, aproape o șoaptă.

— Știi ce pot face.

Știu. Nu că aș fi auzit ceva cât am trăit la bază. Ci pentru că nu am auzit. Iar asta spune mai mult ca orice.

Îi îndepărtez mâinile de pe mine și mă dau înapoi.

— De ce acum? Au avut un an și jumătate. Ce s-a schimbat?

— A fost o contaminare în echipa de cercetare, spune directoarea, și apoi una dintre voi, fetelor, a încălcat carantina.

Îmi adun toate puterile ca să mă țin pe picioare, apăsată de vină; mă simt de parcă m-aș îneca, doar că nu pot s-o arăt. N-o pot lăsa pe directoare să știe că noi am fost.

— E un risc prea mare pentru un rezultat prea mic, continuă ea. Nu pot vindeca asta. Poate că, dacă ar fi putut să extindă mai mult testarea…

— Să extindă mai mult testarea?

Asta îmi aduce aminte de ceva, dar nu-mi dau seama de ce anume, așa că închid ochiul, trecând prin ultimele câteva zile, până când amintirea îmi revine, vie. Welch pe dig, în ziua aceea, chiar înainte de a muri. Voiau să ne testeze pe toate, să facă experimente pe mâncare, spunea ea, dar nu voia să-i lase.

— Welch era de partea noastră. Nu-i așa?

Directoarea se încruntă.

— Nu-mi dau seama ce anume înseamnă partea voastră, Hetty, dar era hotărâtă să nu supunem tot efectivul de eleve la această testare, dacă ar fi însemnat suferințe inutile.

Zâmbește neliniștită.

— Personal, cred că e clar că s-a înșelat.

— S-a sinucis.

Tremur și Reese se apropie, așezându-și mâna pe spatele meu.

— S-a sinucis din cauza planurilor voastre.

— Să nu uităm, spune directoarea, o umbră de enervare străbătându-i fața, că era o femeie în toată firea, cu discernământ. A făcut propriile alegeri. N-o să fiu eu responsabilă pentru ele.

Are dreptate. Welch a ales – ne-a ales pe noi de fiecare dată când a aruncat proviziile contaminate, de fiecare dată când ne-a pus s-o mințim pe directoare în legătură cu asta.

Iar eu m-am înșelat. M-am înșelat în tot timpul ăsta.

Nu mai pot rămâne aici. Fiecare greșeală pe care am făcut-o, săpând tot mai adânc și mai adânc, și locul ăsta care va fi mai bun fără mine, chiar și atunci când vor sosi avioanele.

— Hetty, spune Reese din spatele meu. Afară, pe culoar, aud fetele vorbind tot mai tare, pe măsură ce iau sălile de clasă la rând, golindu-le de bănci și birouri, de orice ar putea folosi la baricadarea ușii.

Mă uit din nou la directoare.

— Cât mai e până ajung avioanele?

— Vor fi aici la lăsarea întunericului.

Asta e. O zi. Asta e tot ce i-a rămas Raxterului până când o escadrilă de avioane de luptă o să-l șteargă de pe hartă. Îl aud pe tata în cap, iar el îmi spune să fug, cât de repede și cât de departe pot. Așa o să fac. Dar a mai rămas ceva.

— Atunci de ce-ți mai băteai capul cu apa, o întreb, dacă suntem toate moarte, oricum?

Directoarea tușește delicat.

— Este mai uman așa.

— Uman?

Aproape că izbucnesc în râs. Nu-mi vine să cred.

— Și unde era umanul ăsta când ai încercat să ne gazezi?

— Să vă gazeze? o aud pe Reese din spatele meu, cu șocul întipărit în voce.

Am uitat că ea nu știe.

— Ar fi trebuit să funcționeze, insistă directoarea. Nu cred că doza a fost suficient de concentrată. La urma urmelor, a funcționat în cazul prietenei voastre.

Timp de o secundă nu mai sunt aici. Sunt pe acel feribot, în prima zi, uitându-mă la Byatt, care mă privea. Zâmbetul ei, ca un lucru pe care-l așteptasem toată viața, zâmbetul ei, de parcă aș fi fost deosebită.

— Nu. Nu, nu înțeleg. Despre ce vorbești?

— Prietena voastră. Domnișoara Winsor.

Mi se taie respirația. Reese înjură încet. Dar directoarea continuă.

— Din ce am auzit, a fost de mare ajutor.

— A fost? întreb.

Dar știu deja; știu ce urmează.

— A murit, ridică directoarea din umeri. CCEP i-a administrat doza de gaz ieri, la un moment dat.

Mă simt scobită pe interior, de parcă miezul din mine s-ar fi evaporat. Ar fi fost smuls. Nu se poate ca ea să se fi dus. Lacrimile îmi țâșnesc din ochi și tot trupul mi se cutremură.

— Nu te cred. Nu te cred, nu te cred!

— Ei bine, nu cred că mai contează.

Înainte să-mi dau seama, traversez încăperea și-mi încleștez mâna în fața directoarei. Ea țipă și sângele îi țâșnește prin piele când o zgârii cu unghiile. Reese mă prinde de mijloc și mă trage înapoi; dau sălbatic din picioare în timp ce ea mă îndepărtează de directoare.

— Minte, spun. Nu o știe pe Byatt. Nu înțelege.

— Știu, îmi șoptește Reese la ureche. Ai dreptate. Chiar ai. Dar nu mai avem timp. Exact așa ai zis și tu, okay? Trebuie să plecăm.

— Da, o aprob și înghit cu greu, obligându-mi trupul să se relaxeze. Dar, mai întâi, un singur lucru. Golește sticlele. În afară de una.

— Nu, spune directoarea, nu, nu, așteaptă!

Reese îmi dă drumul, mă lasă să-mi apăs brațul pe gâtul directoarei.

— S-a terminat, îi spun.

În spatele meu, Reese începe să verse apa din sticle. Podeaua se înnegrește, alunecoasă, iar directoarea plânge.

Byatt nu a murit. N-o să-i dau crezare. Directoarea a mai mințit și altă dată, așa că ar putea minți și acum. O s-o găsesc pe Byatt, așa cum am promis că voi face. Și, când o s-o găsesc, o să fiu în stare să-i spun că am făcut asta în numele ei.

Ridic brațul de pe gâtul directoarei. Mă întind înapoi, spre Reese, iar ea îmi îndeasă în mâna sănătoasă ultima sticlă de apă. Pentru Byatt, pentru domnul Harker, pentru noi toate.

— Trebuia ca noi să bem asta? întreb, ținând sticla în dreptul buzelor.

Ea încuviințează.

— E cel mai bine pentru voi. Nu vreți toată durerea aia. Crede-mă, o să fie cel mai simplu lucru din lume.

— Da.

Mă uit la apă și-mi ling buzele. Când o privesc iar pe directoare, o văd uitându-se la mine cu ochi calzi, apoi se întinde să mă atingă pe umăr.

— N-o să te doară, spune ea blând.

Mă aplec mai aproape.

— Dovedește-mi!

Icnește și-i îndes sticla în gură, apăsându-mă cu toată greutatea pe maxilarul ei, ca să i-l țin deschis cât apa îi gâlgâie pe gât.

Un sunet înăbușit și un suspin, în timp ce se prăvălește sub mine. Apa mi se scurge pe mână, udându-i bluza. Poate încerca să nu înghită, dar la un moment dat tot va trebui s-o facă. Îi simt buzele umede în palmă, dar nu renunț, apăs și mai tare, îmi ating fruntea de a ei. Ea ne-a făcut asta. Acum e rândul nostru.

Mucii îi picură din nas și începe să se înece, în timp ce spasmele îi cutremură trupul. Mă uit la gâtul ei, așteptând, așteptând, și în cele din urmă îi scapă un geamăt, în timp ce înghite.

Rămân aici, șold în șold cu ea, până când își pierde vlaga și n-o mai pot ține. Mă dau în spate și îi las trupul să cadă pe podea. În coate și genunchi, icnind după aer.

Pare micuță. Îi văd încheieturile subțiri, pielea pământie și palidă. Turtesc sticla de apă și o arunc lângă ea.

— Las-o, spune Reese, să mergem! Devine nasol acolo, afară.

Mă uit înapoi spre ea, confuză, și-mi face semn spre coridor. Ușile duble care închid holul principal încasează lovitură după lovitură. Dacă ușile din față nu au rezistat, acestea n-au nicio șansă. O aud pe Julia strigând la celelalte fete, zorindu-le să continue să susțină baricada. Dar nu folosește la nimic.

— Okay, spun.

Ridic rucsacul în spate, poticnindu-mă puțin sub greutatea lui, dar mă redresez repede și ieșim din birou. Nicio privire înapoi, nici măcar una până când ajungem în bucătărie și verific în spate, să fiu sigură că nu ne urmează niciuna dintre celelalte fete.

Spațiul gol și ecoul țipetelor. Trebuie să ne grăbim.

Reese se îndreaptă spre ieșirea de urgență, cu semnul de deasupra întunecat și crăpat. O urmez, ea avansează prima, deschide ușa doar câțiva centimetri și se uită afară.

— Pare liber.

Râd scurt și spun:

— Oricum ar fi, plecăm.

Îmi întinde mâna argintie și i-o strâng în palma mea.

— Stai cu mine, spune ea, iar eu o să stau cu tine, da?

Închid ochiul. Raxter în spate și cine știe ce în față.

Capitolul 24

Ușa ne aruncă în partea din spate a curții. Lumina puternică a soarelui străpunge norii, pe măsură ce dimineața avansează. În fața noastră, peluza pustie, doar câteva pâlcuri de pini de coastă între noi și ocean. La dreapta mea, cam la o sută de metri peste iarba prăfuită de brumă, gardul, apoi scăparea.

— Dacă ne pierdem una de cealaltă, vino la mine acasă! Ne întâlnim acolo.

— Și apoi?

— Barca tatei, spune ea. Mai mult o bărcuță pentru distracție, probabil. Este ascunsă la țărm, pe undeva.

Din casă se aude un trosnet, poate că una dintre uși a cedat, și le aud pe fete țipând. O strâng pe Reese de mână. Vin avioanele, îmi spun. Urăsc felul în care asta sună ca un fel de scuză.

— Numără până la trei, spune Reese. Și ia-o la fugă spre poartă.

Dau din cap și împreună șoptim:

— Unu. Doi. Trei.

Țâșnim așa de repede, încât mi se taie respirația, gura mi se înmoaie incontrolabil, în timp ce-mi arunc toate puterile în picioare. Deasupra noastră, prima fulguială înțepându-mi obrajii. Rucsacul are legăturile slăbite și se clatină dintr-o parte în alta, mă împiedic, dar Reese nu mă lasă să mă prăbușesc.

— Aproape că am ajuns! strigă ea.

Ajungem repede la gard, dar nu mă pot opri. Sunt obosită și mă lasă picioarele, pașii îmi sunt nebunești, însă, în sfârșit, poarta.

Ne împleticim, oprindu-ne o clipă. Îmi tremură mâna și Reese a lăsat urme însângerate în zăpadă, dar simt în gură, aspru și amar, valul de adrenalină, iar frigul îmi intră pe sub piele. Sunt în viață. Sunt aici și în viață.

Strâng chingile rucsacului în timp ce Reese scoate pistolul de la brâu. Poarta se deschide în fața noastră și o văd pe Reese mușcându-și buza de durere când ridică pistolul, ia poziție și schimbă mâna de tragere, așa cum am învățat-o, țintind în umbra ce învăluie copacii de dincolo de poartă.

— Doar ca să fim sigure, spune ea.

Îmi vine să râd.

Alegem un alt drum spre casa ei. Ne ținem departe de sălbăticie, pe cărările întretăiate ale cerbilor desfășurate printre copaci, dornice amândouă să înfruntăm pericole pe care le știm, nu pericole pe care nu le știm.

Pădurea este ciudat de tăcută, chiar și pentru Raxter. Petice de zăpadă împestrițează pământul, neaua cade din cer mai deasă decât de obicei în această perioadă de iarnă. Cercetăm atent pământul după urme, dar, de fiecare dată când le găsim, acestea se îndepărtează, îndreptându-se către școală. Dacă noi suntem în siguranță aici, este pe socoteala celorlalte fete.

În cele din urmă, zărim în față silueta dărăpănată a casei Harker. Clipesc pentru a înlătura fulgii de zăpadă agățați în gene și grăbesc pasul, disperată după o clipă de odihnă.

Reese intră prima, ștergându-se absentă pe picioare în pragul ușii; gestul ei îmi face inima să se strângă. Apoi icnește și lasă să-i scape un suspin – bineînțeles, am uitat. Domnul Harker. Cadavrul lui.

Îmi las mâna sănătoasă pe umărul ei și vin alături de ea, gata să-i spun câteva cuvinte liniștitoare. Dar n-ar ajuta la nimic pentru că, adunate în jurul a ceea ce a mai rămas din domnul Harker se află trei vulpi cenușii, cu boturile umede și negre, care îi sfâșie trunchiul.

— Plecați de lângă el! strigă Reese.

Ridică pistolul și trage în direcția vulpilor, fără țintă, dintr-o poziția aiurea.

— Plecați! strigă ea.

Una dintre vulpi țâșnește printr-o gaură din peretele casei, dispărând în stufăriș, iar celelalte două doar își înalță capetele și se uită la noi. Totuși, lui Reese nu-i pasă. Se repede spre trup, îmi dă mâna la o parte cu hotărâre când încerc s-o trag înapoi. Cade în patru labe la picioarele tatălui ei, cu una dintre ghete desfăcută din șireturi și cu o șosetă cu dungi ieșindu-i din cealaltă.

Vulpile o privesc liniștite, aproape ca pe una de-ale lor. Dar când mă apropii de ele, o iau la sănătoasa cu un strigăt ascuțit și se furișează prin zid.

— Reese?

Stă sprijinită pe călcâie și zăresc pe obrazul ei urma unei lacrimi, înainte de a apuca să și-o șteargă.

— Te superi, spune ea, dacă plecăm de-aici?

Ne îndreptăm mai departe spre vest, pe coasta insulei. Ar fi mai simplu să mergem pe plajă, dar Reese preferă să rămânem la adăpostul copacilor, destul de adânc în pădure încât să fim camuflate de crengi.

Aici, marginea insulei Raxter se modifică, este aproape poroasă. Mai încolo, terenul se va transforma în stânci zimțate, înainte de a ajunge mlaștină, în capătul celălalt. Când am plecat, am întrebat-o pe Reese încotro mergem, dar a dat din cap și m-a tras după ea. Acum o săptămână aș fi zis că este încăpățânată, dar nu e decât versiunea ei stânjenită de faptul că am întrebat încotro mergem și nu este prea sigură.

Am ajuns la stânci. Reese se încruntă și se uită în jos, spre țărm; ieșim dintre copaci tot la câțiva pași.

— Aproape că am ajuns, spune ea, iar eu încuviințez din cap.

N-o presez. O să găsească locul pe care-l caută.

Ne continuăm drumul, trupurile ne sunt încordate, rucsacul îmi atârnă tot mai greu pe umeri, cu fiecare pas. Este liniște, ca și când totul pe insulă se ascunde de ceea ce s-a întâmplat în casă. Odată ce ursul va termina cu ce a mai rămas din noi, va veni după celelalte animale. Trebuie să plecăm de-aici înainte ca locul ăsta să se transforme în front de război.

Reese se oprește brusc și arată undeva, în fața noastră.

— Acolo, spune ea.

Îngrămădită între două sulițe mari de piatră se deschide o potecă și dincolo de ea zăresc o fâșie din mal, unde valurile întind pe nisip cuiburi de alge marine. Și acolo, întinsă pe plajă, cu coca acoperită de crustacee și mușchi, o bărcuță albă.

Începem să coborâm, atente la stâncile alunecoase din cauza apei de mare. Reese ridică mâna și o prind, o las să mă ajute să mă țin pe picioare în timp ce ne croim drum spre țărm.

Cărarea se termină deasupra malului și trebuie să sărim jos, pe plajă. Ghetele mi se afundă în nisip, lăsând în urmă contururi care dispar imediat. Văd continentul conturat la orizont, pustiu și întunecat.

— Vino aici, spune Reese gesticulând spre una dintre stânci. Trebuie să-ți refac bandajul.

Mă așez și-i dau rucsacul, ca să poată scoate de acolo trusa de prim ajutor. Bandajele făcute de Julia abia dacă mai reușesc să-mi acopere rănile de la mână; când Reese deschide trusa, las

să-mi scape un oftat de ușurare la vederea pansamentelor extraordinar de curate.

Îmi ia mâna în palmele ei, rotindu-și umărul, ca să și-l relaxeze. Zăpada încă ușoară, dar aderentă acolo unde se așterne, mi se strecoară pe sub guler și-mi ridic gluga în timp ce ea desface legăturile improvizate.

— Doamne, dar chiar te-ai făcut zob, spune ea, încercându-mi ușor palma. Simți?

— Doar pe alocuri.

Desface ușor bandajul și-mi înfășoară mâna din nou, atentă să evite locurile unde sângele a trecut deja prin primul strat de pansament.

— Dar poți să o miști?

Reușesc să-mi îndoi degetul mare și Reese zâmbește și-mi dă drumul.

— Asta e bine, spune ea. O să încercăm în continuare.

Se ridică, împachetează trusa de prim ajutor și o bagă la loc în rucsac. Mă uit dincolo de ea, spre locul unde continentul se estompează la orizont.

— Pare atât de departe! îi spun.

— Cam 50 de kilometri până la țărm.

Scrutează depărtarea și mă întreabă:

— Și ce facem după ce ajungem acolo?

— Vreau să mergem la Camp Nash, îi spun cu hotărâre. Acolo trebuie să fie și Byatt, n-o s-o abandonez. Nici dacă chiar a murit.

— Hetty…

— N-o să fac asta. Nu pot s-o abandonez așa. Nu înțelegi.

Reese își ferește privirea.

— Ba chiar înțeleg.

Desigur. Tatăl ei. Mă lupt cu un val de greață.

— Îmi pare rău. N-am vrut să…

Îmi dau capul pe spate, uitându-mă cum ninge.

— Nu vreau să crezi că am uitat. Sau că mi se pare că totul e în regulă. Știu că ești furioasă și poate că o să mai fii așa multă vreme, dar pot să accept.

— Sunt furioasă, spune Reese încetișor. Dar abia dacă simt furia asta. Știu că va reveni, dar am și alte lucruri de care să-mi pară rău.

Se uită la mine, la gâtul meu, și-mi amintesc senzația pe care am avut-o când m-a apăsat cu toată puterea cu brațul pe beregată. Acum o săptămână, însă par ani de-atunci.

— Acum există lucruri mai importante.

Râd ușurată, aproape că-mi dau lacrimile, iar Reese se apleacă până când umerii ni se ating.

— Unul dintre lucrurile astea importante, continuă ea, este vindecarea. Nimeni nu caută cu adevărat un tratament. Acum știm asta.

— Poate găsim ceva la Camp Nash, spun eu.

Și apoi mă gândesc la Welch, acolo, pe dig, la ce mi-a spus despre părinții mei. La ce i-am spus despre tata.

— Sau poate că există altcineva care să ne ajute.

Reese se încruntă.

— Cine?

— Tata.

Mă întreb dacă mai este încă încartiruit la Norfolk. Ce au făcut el și mama cu viețile lor acum, când mă cred moartă?

— Este în Marină. Adică nu cum e Camp Nash, dar ar putea să știe ceva. Și cred că în momentul ăsta nu putem spera la mai mult.

Reese nu scoate o vorbă și îmi mut privirea de la ea. Știu că se gândește la propriul ei tată și aștept să iasă singură din starea asta.

— În regulă, spune ea în cele din urmă. Întâi Byatt și apoi tratamentul.

Închid fermoarul rucsacului, iar Reese se duce la barcă, să o întoarcă. Într-un minut-două a îndreptat-o deja și a tras-o în apă. Văd un motor extern, ruginit, abia ținându-se de carenă.

— O să funcționeze? o întreb. Sau trebuie să vâslim? 50 de kilometri înseamnă ceva.

— Ar trebui să fie în regulă, îmi răspunde. Iar tata ținea mereu o canistră de combustibil de rezervă.

Mă uit la ea cum inspectează vâslele și le așază la locurile lor, pentru orice eventualitate. Un val puternic clatină barca și mă dau înapoi câțiva pași. Sunt fiica unui militar de la Marină – de acolo de unde vin eu, bărcile sunt mai mari decât asta. Sunt stabile și cu punți largi, și rămân întregi și fără un petic de gudron la pupa.

Reese râde și vântul îi răvășește coada împletită, iar eu simt o gheară în inimă. Norii se încrețesc deasupra noastră și soarele alunecă ușor la orizont. Stâncile mugesc sub vântul care șuieră printre ele. Niciodată n-o să renunț la Raxter, indiferent cât de departe voi fi. Și nici el n-o să renunțe vreodată la mine.

— Urcă, spune Reese întinzându-mi rucsacul. O s-o împing eu în apă.

Urc în barcă și mă așez repede cu fața spre mal, ținându-mă strâns de margine. Reese începe să împingă barca înspre larg, în valuri, până când intră în apă până la genunchi. Simt cum stomacul începe să mi se zvârcolească, în timp ce barca e aruncată de colo colo.

— Okay, spune ea. Ține-te bine! Urc și eu.

Mai face un ultim pas, împingând cu toată puterea, și se aruncă peste margine. Barca se apleacă îngrozitor într-o parte, iar Reese își trece un picior, apoi și pe celălalt. Mă azvârl în spate, în timp ce apa mă lovește în față.

— Gata, spune ea, lăsându-se pe băncuța din fața mea. Ești okay?

— Ai adus cu tine o jumătate de ocean.

Își dă ochii peste cap.

— În afară de asta.

— Da.

Valurile ne împing deja înapoi spre țărm, așa că Reese reglează o manetă a motorului și trage tare de butonul de pornire. Nu se întâmplă nimic, dar ea încearcă iar și iar; în cele din urmă motorul revine la viață, tușind, aruncând un jet de apă, și, huruind, barca înaintează.

— În regulă, spune Reese, dar abia dacă o aud peste zgomotul motorului. Gata, am pornit.

Malul se îndepărtează. Reese nu se uită înapoi.

Capitolul 25

Ne ținem aproape de partea nordică a insulei. Reese are grijă ca motorul să meargă la minimum, ca să economisim benzină, așa că ne mișcăm încet și coasta alunecă pe lângă noi șerpuind în curbe blânde. Copacii se aliniază unul după altul ca niște chibrituri și apoi, când soarele se ridică aproape de amiază, începe mlaștina. Aproape un kilometru, și vom ajunge în acel punct de pe insulă unde digul avansează în ocean.

Aici trecerea este mai dificilă, dune de nisip sunt adunate în tot felul de locuri stranii. Mijesc ochiul, cercetez malul dinspre Centrul pentru vizitatori. Imediat după el, oceanul se adâncește brusc și o să ajungem la apă deschisă. Curând vine și acest moment. Centrul este cocoțat în partea nordică a insulei, despărțit de mlaștină de o barieră groasă de copaci. Construit ca să arate ca o casă, cu specific de coastă, acoperiș de șindrilă și o verandă cu panoramă, plus o anexă pătratată în spate, veche de vreo zece ani, când Comitetul pentru turism a decis să încerce să se modernizeze. Dar astăzi arată, practic, lipsit de formă, învelit într-un soi de cort.

Mă îndrept de spate. Mă frec la ochi, clipesc puternic și mă uit iar. Antena radio străpunge foaia de cort, dar restul clădirii este acoperit și marginile materialului flutură în vânt.

— Stop, spun eu, iar Reese apasă pe un comutator și motorul încetinește.

— Ce-i aia? întreabă ea. Locul ăsta ar trebui să fie pustiu.

Cortul nu pare să acopere clădirea în întregime, dar de aici nu-mi pot da seama prea bine. Am mai văzut așa ceva în cazul fumigațiilor, pentru a ține clădirile izolate de exterior. Dar de ce aici?

Și apoi îmi pică fisa. O barcă a părăsit docul în seara aceea, de la casa Harker, dar nu a pornit spre Camp Nash. A venit aici.

— Mereu ne-am imaginat că ei sunt pe continent, îi spun lui Reese. Marina, CCEP. Dar nu erau. Au fost pe Raxter în tot acest timp.

Mă întorc spre Reese.

— Cu cei de aici am auzit-o pe Welch vorbind prin stație. Ei erau avanpostul. Gândește-te și tu! N-ar fi riscat în niciun caz să ducă pe continent materiale contaminate.

— Așa că, în schimb, au trimis o unitate aici, se încruntă Reese. Are sens. Dar au riscat să se contamineze ei înșiși.

— Un târg.

Propria lor siguranță în schimbul accesului la materiale. În schimbul… accesului la noi.

— Și când au fost gata să testeze un tratament, au cerut un subiect în viață. Și au primit unul.

Mă aplec în față, iar barca se înclină pe-o parte.

— Ăsta-i motivul pentru care Byatt se află acolo. Sunt sigură de asta.

Reese conduce barca în jurul capătului insulei, țintind digul. Danele de acostare au dispărut de mult, nu avem niciun odgon, așa că Reese îndreaptă barca spre bancurile de nisip, cu vârful către mlaștină.

Mă lasă să cobor eu prima, spune că va ține barca în echilibru cât mă dau jos. Aici apa este noroioasă și nu-i văd fundul, dar nu poate fi prea adâncă. Încalec marginea bărcii, care se înclină pe măsură ce-mi las greutatea să alunece peste margine. Mă împing de pe barcă, jos, și aterizez în stufăriș, iar apa mi se strânge înghețată în jurul picioarelor.

Nu-mi ajunge decât până la jumătatea gambelor, dar este groaznic de rece, mai rău decât în orice zi pe care am trăit-o aici. Tremur violent și-mi amintesc să nu mă opresc până la mal și să țin barca astfel încât să poată coborî și Reese.

Își aruncă rucsacul pe umărul sănătos și alunecă ușor peste margine, de parcă a făcut asta de o mie de ori – și desigur că așa și este. Se strecoară spre pupa în timp ce eu ghidez barca, ținând de partea din față. O ducem împreună pe plajă, cam la o jumătate de metru de linia apei.

De aici și până la Centrul pentru vizitatori terenul este mai degrabă mocirlos și fără locuri în care să ne putem ascunde înainte de a ajunge la copaci, cu Centrul ținut sub observație. Stăm în afara potecii, mergem aplecate, ne târâm printre insecte și prin duhoarea pe care abia s-a așternut o brumă albă. E mai sigur așa, dar mi-e cald rău, mă mănâncă pielea și buza de sus mi-e udă de sudoare. Poate că avioanele nu vor veni, până la urmă, și poate că nici ei n-au fost evacuați, poate că sunt încă aici.

Lucrurile pe care le văd cu coada ochiului continuă să se modifice. Tot aud clicul unei siguranțe trase. Stufărișul pocnește în spatele meu și mă clatin, cad în genunchi. Vin. S-a terminat, s-a terminat.

— Hei!

Sper doar s-o facă repede, să-mi tragă un glonț între ochi. N-o să mă împotrivesc – o merit, mi-am câștigat soarta –, dar, vă rog, nu mă faceți să aștept.

— Hetty! Isuse, arzi!

Simt și eu; apoi o mână pe frunte și clipesc cu greutate. Reese, este Reese. Mă ajută să mă așez, cu bărbia în piept, sub mine pământ jilav, mustind de apă.

— Trebuie să iei o pauză, spune ea în timp ce scotocește în rucsac după trusa de prim ajutor. Ai nevoie de odihnă.

— Sunt bine.

Reese aruncă trusa de prim ajutor pe jos și o cutie cu aspirină alunecă în noroi.

— Nu-i destul, spune ea, furia răzbătându-i din voce. Ce ar putea rezolva astea?

Mă ajută să mă ridic și plecăm, lăsând acolo trusa de prim ajutor.

În cele din urmă străbatem mlaștina și intrăm în pădure alegându-ne drumul cu grijă, până când ajungem de cealaltă parte și vedem profilându-se Centrul pentru vizitatori, cu cortul de plastic fluturând în vânt.

Aleea este chiar în față, o potecă pavată ce șerpuiește de sub cort. Știu că ar trebui să am un plan, o cale anume de a mă strecura înăuntru, dar mâna mă doare și sunt foarte obosită, așa că nu mă pot gândi decât să ridic foaia de cort și să intru. În spatele meu, Reese înjură, apoi mă urmează. Folia de plastic cade în spatele ei, sigilându-ne în întunericul înăbușitor.

Ne oprim o clipă, în caz că vine cineva după noi, dar nu este decât liniștea, iar dacă avioanele sunt pe drum, înseamnă că echipa de cercetare a fost deja evacuată. Ușile duble ale Centrului sunt la o lungime de braț. Întind mâna, trag ușor de clanță și ușa se deschide cu un scârțâit.

— Ar trebui să intrăm, pur și simplu? o întreb pe Reese.

Ea ridică din umeri, îngrămădită în mine.

— De ce, ai vrea să bați la ușă?

În interior, holul central arată la fel ca în prima mea zi la Raxter. Spălăcit și îngălbenit, cu pereții pictați cu forme abstracte în verde și albastru. Traversăm încăperea spre biroul recepției, suficient de lung cât pentru trei sau patru oameni. În spatele lui n-a mai rămas decât un scaun și cea mai mare parte

din suprafață este acoperită cu cataloage ferfenițite despre puncte de interes din zona de recreere.

— Este așa de liniște, spune Reese. Și așa de cald! Crezi că e cineva aici?

Mă gândesc la directoare, căreia i s-a promis o cale de evadare și apoi a fost abandonată.

— Nu. Trebuie să fi fost evacuați deja.

Mă aplec peste birou și caut printre cataloage, dar nu-i nimic important, nimic care să ne ajute s-o găsim pe Byatt.

— Unde ar fi putut s-o ducă? întreb, întorcându-mă spre Reese. Aveau nevoie de o cameră suficient de mare.

— În spate este o sală pentru evenimente, în clădirea cea nouă.

Mă conduce de-a lungul parterului. Urmăm semnele către un coridor principal și apoi pe lângă o încăpere denumită capelă spre un alt hol, de data asta mai mic și mai sărăcăcios.

Pe linoleum este sânge. Ăsta e primul lucru pe care îl văd. Bălți de sânge desenând o cărare în mai multe direcții îndepărtându-se de scara ce duce spre turnul antenei. Schimb o privire cu Reese. E mult sânge. Mai mult decât ar putea pierde cineva.

— Stânga sau dreapta? întreabă Reese.

O luăm la stânga, urmând semnele către sala pentru evenimente. Dăm peste un șir de ferestre și, dincolo de ele, încăperea plină ochi cu paturi pe rotile, perdele și dâre pe linoleum. De-a lungul peretelui mai îndepărtat, un rând scund de dulăpioare și o chiuvetă, un bar pentru petreceri pe care nu le-a dat nimeni, niciodată, și deasupra dulăpioarelor, acoperite, dar încă vizibile, afișe promovând tot ceea ce are de oferit Raxter.

— Unde crezi că s-au dus? întreabă Reese. Doctorii, vreau să zic.

— S-au întors la baza de pe coastă, probabil. Locul ăsta este destul de departe de școală ca noi să nu fi văzut dacă a venit cineva să-i ia.

Ușa e deschisă și urmele de sânge dispar dincolo de ea; intru prima, avansând cu grijă în salonul improvizat. Patru paturi, trei în care s-a dormit. Vizavi de mine este un pat devastat, cu așternuturile făcute ghem, iar lipit de el se află un suport pentru perfuzii. Pete roșii sunt împrăștiate pe podea.

Reese ridică clipboardul atârnat la capătul patului și-l cercetează.

— Ea e. Aici, vezi? Byatt Winsor.

Chiar a fost aici. Dar am ajuns prea târziu. Mereu ajung prea târziu.

Mă răsucesc și studiez încăperea căutând un indiciu, când observ patul din stânga ușii. Este ud, cu așternuturile îmbibate de pete maronii. În mijloc se află un bisturiu care strălucește palid în lumina pâlpâitoare. Și mai este ceva.

— Hei, spun eu, iar Reese se întoarce. Uite!

— Ce naiba e asta?

Ne apropiem. Nu se mișcă, dar Raxter m-a învățat să nu cred ceea ce văd. Lucrurile pot fi periculoase mult timp după ce au murit.

— Ăla este…

— Un vierme, completează Reese.

E învelit în sânge uscat, dar dedesubt văd carnea palidă, translucidă. Cumva pare cunoscut. N-am mai văzut până acum ceva asemănător. Sunt sigură de asta și simt cum mi se zvârcolesc măruntaiele; ca și cum mi-ar răspunde.

Viermele, bisturiul – și acum le pot pune cap la cap. Byatt a fost aici, cu bisturiul în mână, săpând în ea însăși până a găsit ce căuta.

— Ăsta a fost în ea, spun și apoi, fiindcă amândouă ne gândim la asta: Este câte unul și în noi, nu-i așa? Este Toxul.

Paraziți trăind în trupurile noastre, făcându-ne ca ei. Folosindu-le pe cele pe care nu le pot distruge, abandonându-le pe cele pe care nu le pot folosi. Protejându-se cu orice preț. În mine, în animale – în Raxter. Transformându-ne în sălbăticiuni.

Nu mă mai pot uita la el. Mă aplec în față, vomitând în convulsii.

— E-n regulă, spune Reese, frecându-mă pe spate.

— Vreau să-l scot din mine.

Din ochi îmi țâșnesc lacrimile și respir prea repede, trebuie s-o iau mai încet, trebuie.

— Te rog, scoate-l afară!

— Nu putem face asta.

Mă îndrept și-i dau brațul la o parte de pe mine.

— Tu nu vrei să-l scoți?

— Nu știm ce se poate întâmpla dacă încercăm. Am putea sângera letal.

Reese îmi dă părul după urechi și-mi zâmbește șovăitor. Încearcă din răsputeri să facă așa cum e mai bine.

— O să vedem noi cum ne descurcăm. O să vedem.

— Nu pricep. Cum de nu ne-am dat seama?

— Trebuie să fi crescut. Probabil că a fost foarte mic la început. Microscopic.

— Dar…

Și mă simt pierdută, ca și când întreaga lume a învățat un nou limbaj, iar eu am rămas pe-afară.

— Dar analizele pe care le-am făcut? Analizele de sânge, testele fizice. Și de ce acum? De ce noi?

— Nu știu, spune Reese.

Se întoarce la clipboardul de pe patul lui Byatt și începe să frunzărească hârtiile adunate acolo. Aș vrea să pot fi ca ea; aș vrea să pot renunța, când nu mai e nimic de făcut.

Stau lângă ea, citind peste umăr și prinzând ici și colo cuvinte pe care le știu – „estrogen”, „adaptare” și, iar și iar, „eșec” – dar în cea mai mare parte pe hârtii sunt tabele și cifre. Oare răspunsurile sunt undeva, acolo?

Și mai multe tabele, și mai multe paragrafe consemnate cu un scris de mână indescifrabil, iar Reese trece prin ele în viteză, abia privindu-le, până când se oprește la o pagină.

— Ce-i asta?

Pliază colțul, aruncă rucsacul pe saltea și scotocește după dosarele pe care le-am luat de la școală.

— Reese?

— Mi s-a părut că recunosc astea, spune ea, întinzând hârtiile pe pat.

Grafice gemene cu analize tipărite dedesubt cu litere atât de mici, încât aș avea nevoie de o lupă ca să le pot citi.

— Urmăresc clima, explică Reese, arătând spre o axă unde sunt marcați anii.

Anul apariției Toxului este subliniat pe una dintre copii; cerneala galbenă s-a decolorat și s-a scurs.

— Temperatura medie pe insula Raxter de-a lungul timpului. Uite, merge mult înapoi.

Un exemplar este în dosarele de la școală și altul în acest spital improvizat, prins de patul lui Byatt. Și iată – schimbarea

climatică, temperatura în creștere. Am citit cândva despre creaturile prinse în gheața arctică. Făpturi preistorice, din vechime, revenind la viață odată cu topirea gheții. În Maine, pe Raxter, un parazit insinuându-se lent în cele mai vulnerabile lucruri – irișii, crabii – până când a devenit suficient de puternic, încât să ajungă în sălbăticie. Și în noi.

Capitolul 26

Reese continuă să se uite la grafice, iar eu iau clipboardul de pe pat, studiind restul documentelor. Conține observații despre un anume pacient BW. Și, la finalul fiecărui formular, aceeași semnătură. N-o pot citi, dar dedesubt este tipărit un nume, sub mențiunea „Medic curant”.

— „Audrey Paretta”, citesc eu. A fost medicul lui Byatt.

Directoarea a spus că i-au administrat gaz. Paretta trebuie să fi fost cea care a făcut-o, cea care a luat decizia de a o ucide pe cea mai bună prietenă a mea. Dacă ar fi fost aici, i-aș fi scos ochii cu degetele.

— A fost evacuată, spune Reese blând. Acum nu mai putem face nimic în cazul ei.

Încuviințez, îmi alung din minte gândul la Paretta și continui să frunzăresc hârtiile prinse în clipboard. Analize peste analize, niciuna de folos. Toxul e prea puternic ca să moară, iar noi prea slabe ca să trăim. RAX009, așa au etichetat-o. Înseamnă că au mai fost alte opt, mă gândesc la Mona, în sacul acela pentru cadavre.

În noaptea aceea, Welch a spus că au nimerit-o, așa credeau. Trebuie s-o fi trimis pe Mona înapoi la școală ca să vadă dacă va rezista, dacă tratamentul pe care l-au găsit funcționează. Dar ea n-a rezistat și tratamentul n-a funcționat și fac prinsoare că este și ea pe aici pe undeva prin clădirea asta, cu ochii deschiși și ficși, cu trupul înțepenit și despicat pentru obținerea unor răspunsuri. Povestea asta a fost și a ei.

Îi acord lui Reese încă un minut ca să cotrobăie prin încăpere, o las să adune documentele de pe patul lui Byatt și să le îndese înapoi în rucsac. Când termină, ne îndreptăm amândouă spre ușă. Nu ne mai trebuie nimic de aici, iar avioanele vor fi în curând deasupra capetelor noastre. Este timpul s-o găsim pe Byatt.

Urmăm petele de sânge care ies din salon, înapoi pe coridor și apoi în hol. Ne conduc pe lângă scări, de-a lungul unui culoar îngust, care cotește abrupt. Urma e tot mai ștearsă, însă nu dispare, iar ici și colo, împrăștiate pe lângă zid, sunt amprente de palme, ca și când cineva s-ar fi sprijinit ca să se țină pe picioare.

După al treilea cot, aerul începe să miroasă a „afară”, a proaspăt și curat. Grăbesc pasul, iar Reese e lângă mine. Și apoi

dăm de o ușă, zgâriată, pe jumătate deschisă. Și, dincolo de ea, iarbă și lumina zilei.

Mă reped spre ea și dau, împleticindu-mă, într-o curte micuță, plină de gropi. Un gard de sârmă se închide în jurul nostru și dincolo de el, copacii, cu frunzișul zbârlit. Trebuie să fim undeva în spatele clădirii; curtea e lipită de pădure. Deasupra noastră, cerul este de un albastru viu, netulburat de nori.

Aproape că nici n-o văd. Un pic mai jos, sprijinită de peretele Centrului, cu trupul atât de mic și de distrus, cu haina bine strânsă pe lângă ce a mai rămas din ea.

— Byatt?

Alerg, picioarele mi se izbesc de pământ și mă prăbușesc în genunchi lângă ea.

Este terminată, este îngrozitor, dar nu-mi pot lua privirea de la ea. În părul negru i s-a strâns zăpadă. Are un bandaj la mână, îmbibat de sânge, și pielea atât de palidă, încât aproape că pot vedea prin ea: între degetele de un negru curat ține strâns un iris Raxter. Este rece. Trupul îi este atât de rece!

— Byatt! Byatt, hei, trezește-te! Sunt eu, Hetty!

Nu-mi răspunde. Încerc să-i simt pulsul la gât, dar tremur prea tare și ea se uită fix la mine, cu ochii strălucitori și calzi, exact așa cum mi-i amintesc. Doar că acum nu mai este nimic în spatele lor. Nici viață, nici locuri secrete. O mângâi pe păr; acum un an și o lună ne întâlneam prima dată. Byatt strecurându-mi mâncare de la bucătărie, Byatt sunându-i pe ai mei când dădeam greș la vreun test, Byatt păstrându-mi un loc la masa de seară, Byatt, Byatt, ținându-mă în brațe când aveam coșmaruri, mergând mereu de partea mea oarbă și ținându-și mâna pe cotul meu, până când am învățat să mă lipsesc de ea. Prietena mea, sora mea – parte din ceea ce sunt.

— Doctorii i-au administrat gaz, spune Reese, iar eu revin cu picioarele pe pământ. Mai mult ca sigur, Byatt a știut că moare.

Byatt, așteptându-și sfârșitul. Luându-și trupul înapoi. Venind aici, afară, departe de locul unde au așezat-o ei.

Mă cutremură un suspin și-mi apăs fața în curbura gâtului ei, abandonându-mă tremurului din trupul meu. Directoarea mi-a spus, dar n-am crezut-o. Byatt este prea mare, prea importantă ca să dispară vreodată. Cum a putut cineva să-i facă așa ceva? Cum a putut Paretta să o cunoască fără să vadă cât este de valoroasă?

— Ce vrei să facem? mă întreabă Reese când mă liniștesc. Nu cred că o putem lua cu noi.

— Poftim?

— Nu putem rămâne aici la nesfârșit. Școala este probabil distrusă până acum, iar avioanele trebuie să sosească în curând.

— N-o părăsesc, îi răspund, aranjându-i haina lui Byatt.

— Dar…

— Am spus că n-o părăsesc!

Și habar n-am cum o să rezolvăm situația asta, pentru că nu voi renunța – și nici Reese. O văd în încleștarea maxilarului ei. Să rămânem aici este periculos. Știu asta, dar după tot ce am făcut ca s-o găsesc pe Byatt, acum n-o s-o las aici. Reese oftează și pare că e gata să spună ceva, când auzim o tuse, o perturbare a respirației, și tresar. Mă întorc încet, aproape că mi-e frică să mă uit.

Trăiește! Byatt, al cărei piept abia se mișcă, clipește și deschide gura.

— Oh, Doamne!

Îmi strecor brațul pe sub ea, ca să-i susțin capul.

— Byatt, mă auzi?

Într-un târziu, înclină capul și mă privește, iar eu simt cum zâmbetul îmi dispare de pe chip. Ceva e în neregulă.

— Byatt?

— Ce este? întreabă Reese.

— Nu-mi dau seama.

Iau mâna lui Byatt într-a mea și mi-o așez pe obraz.

— Sunt eu. Hetty.

Nimic. Nu mă recunoaște. Este fața lui Byatt, dar nu-i nimeni acolo.

— Nu înțeleg, spune Reese. Au gazat-o. Cum de trăiește încă?

Mă uit în jos spre mâna ei, moale și osoasă într-a mea. Și la bandajul de pe brațul ei, cu marginile rănii ieșind de dedesubtul lui.

— Trăiește pentru că și l-a scos, răspund.

— Poftim?

— Gazul ar fi trebuit să ucidă Toxul. Dar ea și l-a scos. Așa că n-a mai fost nimic de ucis.

Ochii lui Byatt nu reușesc să focalizeze, par că se uită peste umărul meu.

— Și este ca și când ar fi ieșit și ea cu el, mai spun eu. Personalitatea ei. Tot ce este ea.

Reese se ghemuiește la picioarele lui Byatt, pe care o privim cum se răsucește încet, ca să se uite la Reese. La început mi se pare că văd ceva, o scânteie, dar dispare înainte de a fi sigură că am văzut-o.

— Hai să vedem dacă se poate mișca, spune Reese. Nu ești destul de puternică să mă ajuți și nu sunt sigură că eu o pot căra până la barcă de una singură.

Adică e prea rănită, vrea să spună, dar nu o face. Nici măcar acum, după toate astea. O susțin pe Byatt dintr-o parte și Reese din cealaltă și încercăm împreună s-o punem pe picioare, când din depărtare ajunge la noi un bâzâit surd, ușor, însă în creștere. Avioanele. Mi se usucă gura, frica îmi zbârlește părul pe ceafă.

— Rahat! Trebuie să ne grăbim, îi spun lui Reese.

Pașii lui Byatt sunt ezitanți, ca și când acum ar învăța cum să-și miște picioarele, dar pornim spre ușa din spatele Centrului.

Intrăm, apoi coridor după coridor. Sunt tot mai slăbită, puterea mi se scurge din vine și fiecare pas pe care-l facem este mai încet decât ultimul făcut, până când ajungem în holul principal, soarele de amiază strecurându-se prin ferestrele cu obloane. Ne oprim, o sprijinim pe Byatt de birou ca să se poată odihni o clipă. Simt că Reese mă privește. Așteaptă s-o spun, așteaptă ca eu să fiu cea care o abandonează pe Byatt, dar are mult de așteptat.

— Haide, îi spun. Acum sau niciodată.

Ieșim, îndreptându-ne spre mlaștină. Acolo este barca noastră, pe plajă, atât de departe încât îmi pierd voința, dar Reese îmi rostește numele o dată, doar o dată. Dur și puternic, iar ea crede că pot face asta, așa că trebuie s-o fac.

Un șuierat și o îmbrățișare uriașă din partea aerului înghețat.

— Jos! abia am timp să spun înainte ca o escadrilă de trei avioane de vânătoare să treacă vâjâind pe deasupra capetelor noastre.

Fac atâta zgomot, încât nici nu mai pot gândi, nu pot face nimic decât să suport. Zboară prea jos. Trebuie să plecăm chiar acum. Apoi dispar, dând roată pentru un alt survol; o salt pe Byatt cu mâna sănătoasă.

— Haide!

În sfârșit, digul, și ne împleticim spre mal cât de repede putem. Picioarele lui Byatt se târăsc prin nisip. O ascundem cu grijă între scaune; are ochii închiși, dar respiră. Este în viață.

— Urcă, spune Reese. O să împing barca, să plecăm de-aici.

Legănarea apei, zumzetul motorului, Reese la pupa, în timp ce barca se desprinde. O întoarcere rapidă și ne îndepărtăm, iar insula se încețoșează și apoi dispare în negura stropilor de apă. Tot mai departe și mai departe, până când nu se mai aud avioanele.

Ninsoarea se oprește și ziua devine tot mai caldă, oceanul își aruncă strălucirea în ochii mei, coca bărcii este smălțuită cu sclipirile apei. Pierd minute, ore, uitându-mă țintă la orizont, încercând să zăresc clădirile scunde de la Câmp Nash. Dar continentul este neclar și pare să nu se apropie niciodată, indiferent cât de mult îndreaptă Reese barca peste valuri.

Suntem încă la kilometri distanță de mal, când Reese oprește motorul, mormăind de frustrare. Încep, frecându-mă la ochiul orb:

— Ce faci?

— Curentul ne-a împins departe de golf. N-o să câștigăm teren în felul ăsta.

— Deci ne oprim pur și simplu?

— Numai până când se schimbă fluxul.

Își dă părul la o parte de pe față și se ridică în picioare, înclinând barca într-o parte.

— Nu mai avem prea mult combustibil. E o risipă să-l folosim acum.

Reese pășește peste movila făcută de trupul lui Byatt și se așază alături de mine, la prova bărcii. Byatt arată atât de ciudat, are chipul inert și ochii închiși. Mereu a avut o anumită sclipire, chiar și în somn. Acum s-a dus sau poate e cumva diferită.

— El cum este? întreabă Reese dintr-odată. Tatăl tău, vreau să spun.

— Nu știu.

Mi-a scăpat înainte să mă pot opri. Cu toate astea, e adevărat, dar știu că nu e ce voia să audă.

— Vine acasă din misiune și apoi pleacă iar.

Reese înclină capul:

— Și-l iubești?

— Sigur că-l iubesc. Doar că nu-l cunosc.

Știu că pentru ea n-are niciun sens și aș vrea să-i explic, să-i spun că tata nu trăiește în inima mea așa cum trăia tatăl ei în inima ei, dar nu am când. Trupul mi se răsucește, pieptul îmi zvâcnește într-o parte și-mi simt gâtul plin de spută.

— Hetty?

Febra din mlaștină, de dinainte să intrăm în Centrul pentru vizitatori. Cea pe care vederea trupului lui Byatt mi-a scos-o cu forța din minte. Ar fi trebuit să recunosc semnul. Mi-a sfârâit prin trup și s-a localizat în capul pieptului, iar acum este ca o greutate în mine. Icnesc, mă aplec peste marginea bărcii și scuip o gură de fiere apoasă. Simt ceva în gât, dar nu pot să-l scot.

— Ajută-mă, reușesc să spun și Reese mă întoarce cu fața spre ea, spre ochii ei sălbatici.

— Trebuie să…

Un alt frison chinuitor, sânge curgându-mi pe bărbie.

— Trebuie să-l scoți.

Mă privește fără expresie, apoi văd cum îi pică fisa.

— Okay.

Mă așez călare pe bancă, iar Reese se așază în fața mea. Îmi pun palma pe coapsa ei, iar ea mă prinde de ceafă cu degetele argintii.

— Să-mi spui când vrei să mă opresc.

Scutur din cap.

— Nu te opri până nu rezolvi.

Deschid gura. Și Reese înfige două degete cât de adânc poate în gâtlejul meu.

Nu pot respira. Tusea mi se adună în piept, dar n-o pot scoate afară, n-o pot înghiți, și un val se rostogolește prin trupul meu, încercând s-o forțeze pe Reese să iasă. Îmi lăcrimează ochiul și lumea e încețoșată, deformată, dar ceva se mișcă, pe jumătate înțepenit în gât.

O lovesc pe Reese peste mână și ea își retrage brațul, lăsând în urmă fire de salivă. Mai întâi un val, apoi altul, până când, într-un final, reușesc să vomit. Mă doare tot, ca și cum măruntaiele mi s-ar fi întors pe dos. Pe puntea bărcii se zbate ceva cărnos, care pulsează.

Îmi șterg gura cu mâneca. Orice ar fi, este acoperit de sânge, dar arată familiar, de parcă aș mai fi văzut forma asta undeva. Într-un curs, într-un trup, în pădure, lângă domnul Harker.

— Este o inimă, spune Reese. Este o inimă de om.

Cea de pe jos se zbate, tremură, în timp ce inima mea încă îmi bate în piept. Îmi feresc privirea și mă prăbușesc peste Reese, cu capul învârtindu-mi-se. Ea își trece brațul în jurul taliei mele.

— Nu avea așa ceva și o fată de la școală? întreabă Reese.

— Sarah. Două bătăi de inimă.

Dar și două inimi – cum se face că trupul ei le-a păstrat pe ambele, iar al meu n-a putut?

Mă gândesc la Byatt și la mine, pe plajă, cu o zi înainte să fiu inclusă în Schimbul Bărcii. Ultimul moment pe care l-am avut înainte de a se încurca toate ițele. Crabul pe care l-a găsit, acel Albastru de Raxter, și cu plămâni, și cu branhii, așa cum învățam în fiecare an la biologie. Atât plămâni, cât și branhii. Și putea trăi, indiferent de situație.

Toxul lucrând în Albastrul de Raxter, în orice și în mine.

— Încearcă să ajute, îi spun. Încearcă să mă facă mai bună, dar nu pot suporta.

Reese îmi dă la o parte părul de pe ceafă, ca să lase briza să mă răcorească.

— Liniștește-te! E-n regulă.

Tușesc, cu un gust înțepător și metalic pe limbă. Reese mă trage aproape, așa încât să mă sprijin de pieptul ei. Barca se clatină, sarea condimentează aerul. Închid ochiul, stâng lucirea apei și paloarea de pe pielea lui Byatt.

— Sunt bine. Am nevoie doar să mă odihnesc.

Noi trei împreună, stând întinse în liniște. Am mai fost așa. Într-o săptămână din primul meu an la Raxter. Byatt își găurise ultima pereche de ciorapi și domnul Harker ne dusese pe continent pentru ca ea să-și cumpere unii noi. Trebuia să ne întâlnim cu el în parc, după ce terminam orele, așa că ne-am întins la umbra pestriță a unui stejar ale cărui crengi se plecau până jos. Frunzele deveniseră transparente în lumină, aerul era proaspăt și dulce. Byatt în mijloc, eu și Reese de o parte și de alta, iar acum era prima dată când lăsam tăcerea să se desfășoare. Prima dată când eram cu adevărat noi.

— O să fii bine, șoptește Reese și o las să mă ademenească și mai mult cu somnul.

— Tu m-ai salvat. Acum o să te salvez și eu pe tine.

Nu știu ce o să facem. Nu știu ce urmează. Dar aud, lângă ureche, bătăile de inimă constante ale lui Reese și îmi amintesc – îmi amintesc cum a fost. Noi trei împreună. Și o să fac să fie iar așa.

Mulțumiri

Am fost atât de norocoasă să lucrez la romanul *Sălbaticele* cu o echipă incredibilă. Îi mulțumesc fiecăruia dintre voi – ați văzut ce voiam să spun și m-ați ajutat să găsesc felul în care să o pot spune bine. Aveți recunoștința mea pentru totdeauna.

Krista Marino – îți mulțumesc pentru dăruirea cu care le-ai însoțit pe fete în drumul lor, spre ieșirea din mintea mea, și pentru îndrumarea oferită cât timp le-am așternut în pagină. Viziunea ta m-a învățat foarte multe și, datorită ei, cartea a crescut în moduri în care nu credeam că se poate. Nu mi-aș fi putut dori un editor mai bun.

Vă mulțumesc și vouă, agenților mei, vă admir foarte mult. Lui Daisy Parente, pentru fiecare răspuns la e-mailurile mele pline de panică. Pentru entuziasmul tău, pentru sfaturile tale și pentru că ai văzut ceva în *Sălbaticele* mele. Lui Kim Witherspoon, pentru înțelepciunea și mintea ta limpede (dar și pentru răspunsurile la un alt șir de e-mailuri pline de panică de-ale mele). Jessicăi Mileo, pentru susținerea ta și pentru feedbackul neprețuit. Și echipelor de la Lutyens & Rubinstein, Inkwell și Casarotto – vă mulțumesc tuturor pentru ajutorul vostru.

Delacorte Press – vă mulțumesc pentru generozitatea voastră nesfârșită și pentru devotamentul incredibil cu care ați făcut din *Sălbaticele* mele cea mai bună versiune. Barbara Marcus, Judith Haut și Beverly Horowitz – vă mulțumesc că ați crezut în cartea mea. Sunt atât de mândră că m-am putut alătura familiei Delacorte și Random House!

Vă mulțumesc, Betty Lew și Regina Flath, pentru designul uluitor al acestei cărți, în interior și la exterior, și mulțumesc, Aykut Aydogdu, pentru coperta artistică, stranie și minunată, reprezentând tot ce mi-am dorit vreodată. Mulțumesc întregii echipe de la Delacorte – nu mă pot gândi la oameni mai minunați alături de care să lucrez. Monica Jean, Mary McCue, Aisha Cloud și echipei Underlined – Kate Keating, Cayla Rasi, Elizabeth Ward, Jules Kelly, Kelly Megauley și Janine Perez, vă sunt mai recunoscătoare decât pot spune în cuvinte.

Sălbaticele n-ar fi existat niciodată fără generația mea de la University of East Anglia. Vă mulțumesc tuturor pentru susținerea voastră, pentru că mi-ați dat un prim feedback crucial: voiați să citiți mai mult. Corpului profesoral – lui Jean

McNeil și Trezza Azzopardi – pentru sfaturile date în timp ce șlefuiam *Sălbaticele* dându-i o formă lizibilă. Lui Taymour Soomro, mulțumiri pentru că ai înțeles ce vreau să spun chiar înainte de a o face, pentru tot feedbackul tău și, mai mult decât orice, pentru prietenia ta. Lui Avani Shah, mulțumiri pentru felul în care m-ai însoțit pe la tot felul de mic dejunuri, pentru împărtășirea opiniilor și pentru că ai citit versiune după versiune din *Sălbaticele.* Sunt atât de norocoasă să te cunosc!

Mamei mele. Îți mulțumesc pentru fiecare excursie în lumea lui Darwin, pentru fiecare film, pentru fiecare dată când m-ai dus la gară și, mai important ca orice, pentru că mi-ai trimis la cerere poze cu cățelul. Îți mulțumesc pentru că ai fost alături de mine. Eu voi fi mereu alături de tine.

Fetelor întâlnite pe internet: Christine, Claire și Emily. Voi știți cât de dureros este scrisul pentru mine, dar mă bazez incredibil de mult pe voi toate. Sunteți vii, sunteți deștepte și îmi sunteți foarte, foarte, dragi, sunt atât de recunoscătoare să vă am în viața mea!

Vă mulțumesc vouă, cititorilor mei sensibili, pentru timpul vostru și pentru feedback – orice greșeală ar conține cartea asta, este numai și numai a mea. Mulțumiri către Yarboros, care m-a introdus cu generozitate în Harkers Island, inspirația originală pentru Raxter. Lui Sama din Middlebury și lui Sin din Providence, pentru a fi fost martori la cea mai mare parte a sincopelor de care a avut parte această carte. Profesorilor mei, pentru timpul suplimentar alocat citirii cărții mele, pentru încurajările pe care mi le-ați oferit. Prietenilor mei, pentru că m-ați suportat când v-am arătat pozele cu prim-planul paraziților, și celor din familia mea, pentru că m-ați încurajat chiar și când m-am răzgândit (iar și iar și iar). Și, în cele din urmă, îi mulțumesc mai tinerei Rory, care a decis să-mi rămână alături. N-aș fi ajuns aici fără tine.

YOUNG

A trecut un an și jumătate de carantină la Școala de fete Raxter, de când a apărut Toxul. Întâi au murit una după alta profesoarele. Trupurile elevelor s-au transformat în ceva ciudat și străin. Izolate de restul lumii și lăsate să se descurce singure pe insula pe care se află școala, fetele nu îndrăznesc să iasă dincolo de gard, unde Toxul a transformat pădurile în locuri sălbatice și periculoase.

Când Byatt dispare, Hetty va face orice ca s-o găsească: va sfida carantina și va înfrunta ororile de dincolo de gardul școlii.

Dar în lume află că povestea este mult mai complicată decât și-ar fi putut imagina.

TREI
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0789-6
9 786064 007896